

העולם הזה

פרובוקציה

פרשת
העתונאי
יגאל
לביב

או פשע?

קליא ירי

הגליון האחרון של העולם הזה, בו הופיעה כתבת הענק על איש השנה תשל"א, היה גליון מיוחד במינו בתולדות העולם הזה. היה זה הגליון רבי-העמודים ביותר בתולדות העיתון. המפואר ביותר והיקר ביותר. בפעם הראשונה גם הודפס חלק מהעתון. זה שהכיל את תצלומי יפהפיות השנה, על נייר כרומו משופה. אולם מה שאיפיינו גליון זה במיוחד, והבדילו מגליונות אנשי השנה בשנים הקודמות, היתה העובדה, שלמרות שהיה זה גליון סיוכום של מאורעות השנה, הוא נראה כעתון חדשות אקטואלי. מי שלא היה בקיא בתהליכי הכנת עתון כזה, יכול היה לדמות כי איש השנה נבחר יומיים לפני הופעת הגליון, וכי כתבת הענק עליו הוכנה על סמך אירועי השבועיים האחרונים. איש השנה, מזכיר הסתדרות העובדים יצחק בן-אהרון, עמד ביום הופעת הגליון במרכז החדשות, כששמו מופיע בכותרות בהקשר עם העדרותו הסמלית ממושב הכנסת בו דגו במשבר ביחסי העבודה במדינה.

למעשה יועד בן-אהרון על ידי המערכת להיות איש השנה עוד לפני כשלושה חודשים, הרבה לפני שהחל גל השביתות הנוכחי ולפני שמישהו ניבא את הפיחות, שהביא להשתלשלות המאורעות שהטביעה את חותמה על המדינה.

זוהי השיטה בה נבחר איש השנה מדי שנה. כיון שהכנת כתבת איש השנה כרוכה בעבודת מחקר של צוות שלם, יש לתכנן אותה כמה חודשים מראש, כשרבע השנה האחרון שנותר עד לגליון ראש השנה לוטה עדיין בערפל. מובן, שאם מתחר ללים מאורעות מהפכניים ניתן להחליף את איש השנה אפילו שבוע לפני הופעת הגליון, אבל מקרה כזה הוא נדיר ביותר.

כאשר ניתחנו לפני כשלושה חודשים מי האיש שיסמל את מאורעות השנה, ניצבו לבחירה שלושה מועמדים: השגריר יצחק רבין, שסימל את המאבק המדיני שהתחולל השנה סביב תוכנית רוג'רס; ראובן אברג'יל, ממנהיגי הפנתרים שסימל את המחאה נגד המצוקה ובן-אהרון, שסימל את משבר האימון הגדול בין העובדים לממשלה, שאז עוד היה בחיתוליו. תוך ניתוח ויכוחים אין ספור הגענו למסקנה כי הבעיה הסוציאלית הכללית, שתתרחב מעבר לבעיה שאותה סימלו הפנתרים השחורים, היא שתעמוד במרכז מאורעות השנה. בהתאם לכך, החלטנו על בחירת בן-אהרון כאיש השנה.

החלטה זו הוכיחה עצמה, כמעט כנבואה, בשבוע שעבר.

תרומת

היפהפיות

מהשער הקדמי — לאחורי. הצוות האחראי לכתבת איש השנה, איננו היחידי הנמצא במתח הולך וגובר, ככל שקרב

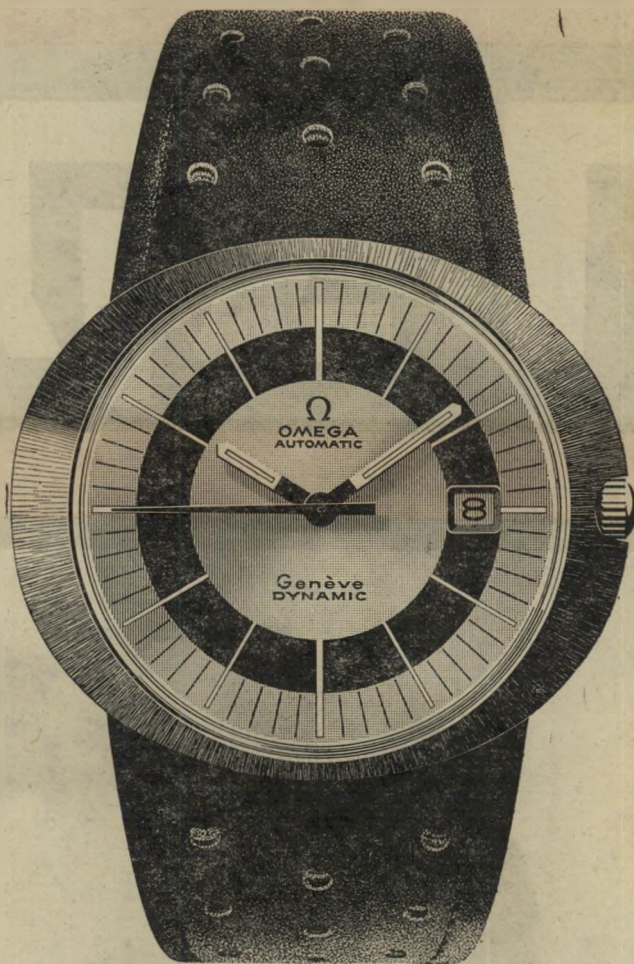
מועמדות לכתר מלכת המים במערכת

ראש השנה. שני מיבצעים נוספים, מכניסים צוות גוסף להילוך גבוה. טונים גבוהים, ועצבים חלולים — זה העוסק בהכנת בחירת מלכת המים, ובחירת תריסר היפהפיות שתהיינה נערות החודש, המעטרות את גליון ראש השנה.

שני הצוותים אינם מנותקים אחד מהשני. הם יושבים בצוותא, באותם חדרים, ואחדים מחברי המערכת משתתפים בשני הצוות. תחת, וכך מתערבים, בימים הנוראים האלה שלפני הימים הנוריים, אנשי מערכת קמוטרימצה, הנוברים בארכיונים במסגרת מחקר שנועד לסכם שנה שלמה בחיי אומה וארץ. יחד עם חתי כות מקסימות בבגדיי, הנמצאות בשלבים שונים של איפור, המתנה לצלם, צילום, החלפת בגדים, החלפת איפור, שתיית קפה, כשהן מסתובבות ללא הרף בין הרגליים ויוצרות בלגן גוראי. אלא מאי? בלגן מבורך, הנותן השראה לא מעטה לצוות הי שער הקדמי. כן ירבו.

העולם הזה

OMEGA DYNAMIC בעיצוב חדיש ביותר

אומגה-דינמיק מתאים עצמו
לפרק היד שלך.

סדרת דגמי אומגה-דינמיק עם צמידי
פלדה או זהב.

מאכלים הודיים בחגים המסעדה פתוחה כרגיל עד אחרי הצות

ארוחות קארי מקוריות ומאכלים הודיים אחרים
מעוֹפֵיבֶשֶׁר, חסידונים, ירקות ודגים. ארוחת עסקים
מלאה ב־8.75 ל"י. מיוזג אייר מלא ואוירה נעימה.

המסעדה ההודית
רח' שזום עזיכם 10, ת"א, טל. 58553
(ע"י בית "אדיע")

סיטאר

ועכשיו בחיפה

במרכז

הכרמל

שד' הנשיא

123

בנקומטים

גם כאשר סגור סניף הבנק —
תמיד תוכל כלקוח בנק לאומי
למשוך כסף עד 150 ל"י ביממה.
אינך צריך להיות בעל חשבון
בסניפים שלידם מותקנים הבנקומטים.

בנק לאומי

לישראל בע"מ

רווחה. למרות הכחשות אנשי מחלקת העליה, קיימות עדויות ברורות על נהג זה.

משבר בקרב חוקרי

משטרת תל-אביב

בין חוקרי ושוטרי משטרת מחוז תל-אביב שורר לאחרונה מצב של תסיסה בעקבות הלכי רוח של יאוש ומוראל ירוד.

מספר רב של בעלי דרגות שאינם קצינים במש"טרה, במיוחד רב-סמלים, ממורמרים על העיכובים בקידומם. לטענתם נשלחים לקורסי קצינים של המשטרה שוטרים חדשים, ללא נסיון, שהם בעלי קשרים בחלונות הגבוהים.

על רקע זה מתכוננים לנמש את שורות המשטרה גם כמה קצינים בכירים, המתלוננים כי ההעלאה בשכרם, אינה עומדת בשום יחס לתנאי עבודתם ודרישותיהם.

ביזבז במערכת

הבטחון

ביקורת חמורה עוררה המתכונת החדשה של שבר עון מערכת הבטחון, במחנה. השברעון הכושל, שהוא בעל תפוצה ועומה במכירה חופשית בקיוסקים אך מופץ ברבבות טפסים, הועבר להדפסה בפורמאט מוגדל בדפוס יקר, בצורה שתעלה למשלם המיסים הישראלי רבבות ל"י נוספות בשנה.

תנשקיך

גולדה שוקלת התפטרות

עכשיו זה רציני ביותר:

גולדה מאיר שוקלת אפשרות של התפטרות מתפקיד ראש-הממשלה.

בחוג יועציה המקורבים ביותר, כבר התעניינה גולדה בהשלכות החוקתיות והפוליטיות האפשריות של צעד זה.

מקורביה אינם מאמינים הפעם שזהו איום-סרק לצורך טכסיסי, אלא מאמינים כי ראש-הממשלה מהרהרת בדבר בכנות, לאור המצב הפנימי במדינה. אם תממש גולדה מחשבה זו, לא יביא הדבר לפיזור הכנסת ולבחירות חדשות, מכיוון שמפלגת העבודה תציג תוך 24 שעות את המועמד שלה להרכבת הממשלה החדשה.

המועמד הבטוח (והיחיד) במיקרה זה: שר-האוצר פינחס ספיר.

כמה מהמבקרים בתוך משרדי הממשלה טוענים, כי אי אפשר להתייחס ברצינות לתביעות הכספיות של מערכת הכסף חזק, כאשר זו מבזבזת בשעת משבר כלכלי סכומי עתק על בטאון שנועד להאדיר את שמם של אנשי משרד-הבטחון.

מנהל תוכנית ל'

עומד לפרוש

אדוף משנה (מיר) שמואל ("סאמק") ינאי, מנהל חברת "הירקון" של עיריית תל-אביב המופקדת על ביצוע תוכנית ל' לבנייה בעבר הירקון, שהוא גם מנהל מסי פר חברות עירוניות-ממשלתיות נוספות, עומד לפרוש מתפקידו.

סאמק, שהוא ידידו של הקבלן גיגי פרס, אחיו של שרה-החבורה שמעון פרס, ושהואשם בעבר בכך שקיבל דיוור זול אצל גיגי שעה שניהל מגעים במסגרת תפקידו עם חברת הבנייה אדגר השייכת לגיגי, עומד עתה להכנס לעסקים משותפים עם גיגי פרס. השניים יהיו כנראה שותפים בחברה ליצור לחות אסבסט לבנייה.

נסגר עיתונו

של שלום כהן

נמין-הנפל של שלום כהן להוציא עיתון, שנשא את השם "נוער 71", עומד להגיע לקיצו.

אחרי שהעיתון כבר במשך זמן קצר הפסדים הינאמיים ב-170 אלף לירות, ואחרי שבעלי ידיעות אחרונות פרשו מן השותפות בו, הודיע עתה כהן שהוא עומד לסגור בשבוע הבא.

יגאל לביב

מודיע של הש. א. ?

במהלך חקירתו של העיתונאי יגאל לביב, צפויים גילויים מרעשים נוספים.

בין השאר עשויה לצוף הטענה כי מלבד היותו עיתונאי כלכלי, היה לביב מודיע של הש.א. — שירות-האינפורמציה של משרד האוצר, ואף זכה בפרסים גדולים מטעם שירות זה על אינפורמציה שהביא.

מטיסים עולים

במחלקות ראשונות

האשמות הועלו לאחרונה על בזבז במחלקת העליה של הסוכנות היהודית. בין האשמות אלה כלל זה האשמה, לפיה שולחים עולים לארץ כי שהם מצויידים בכרטיסי טיסה במחלקה הראשונה, למרות שמחלקות התיירים בארץ תם ממסים ריקות בדרך כלל.

סידור זה נעשה בדרך כלל לעולים מארצות-הי

סוכנות הביון יזמה

הפירסום על הנושק

פירסומי הסנסציוניים של ויליאם ביצ'אר, הכתב הצבאי של הניו-יורק טיימס, בהם פירס את סוגי הנושק החדש שמייצרת ישראל לטענתו, כולל מטוסי טילון ורקטות, באו ביוזמת סוכנות הביון האמריקאית.

ביצ'אר שיגר את מאמרו כאילו מתל-אביב והס' תמר על "מקורות יודע-ידבר בישראל", אולם פרטים אלה נועדו לטשטש את המקור האמיתי של הדיעות, המוגדרות על ידי ביצ'אר עצמו כ"סודיות אפילו כי ישראל".

רק האמריקאים מעוניינים בהפצת ידיעות מעין אלו, שמטרתן להוכיח דעת הי קהל האמריקאים כי אין כל אסון בהפסקת משלוחי מטוסי הקרב לישראל, שכן ישרי אי תהיה מסוגלת בקרוב לספק את תצי רוכתה בנושק בכוחות עצמה.

מדוע שוחרר

מחותנו של דיין

הפירסומים על שחרורו של אברהם קירשנר, מחז'תנו של שרה-הבטחון משה דיין, שנעצר כחשוד בהח' זקת חומרי הדברה גנובים לשמונה ימים אך שוחרר כעבור יום, עוררו גל של שמועות כאילו ייתוסו של האיש הוא שגרם לשחרורו המוקדם, בעוד עצורים אחרים הקשורים לאותה פרשה נשארו בכלא.

הסיבה לשחרורו של הסוחר החקלאי הי קשיש מרמת-השרון היא שונה: לחוקרי הסתבר מעל לכל ספק כי הוא לא ידע שהי רכוש שקנה הוא גנוב ולכן לא היה כל צורך להמשיך ולהחזיקו לחקירה שלא יכול היה לסייע בקידומה.

תנועת העולם הזה

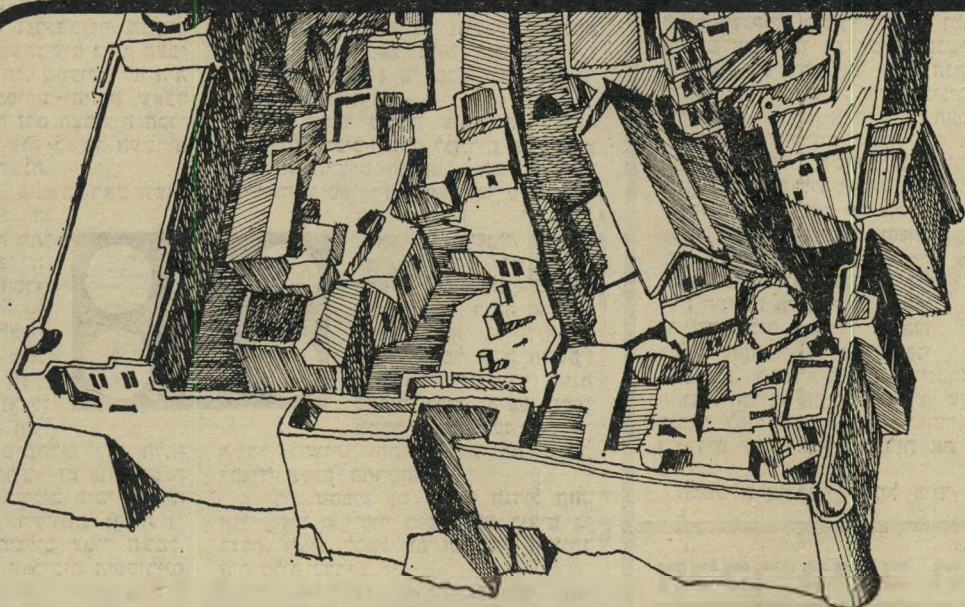
כוח חדש

סניף הקריות

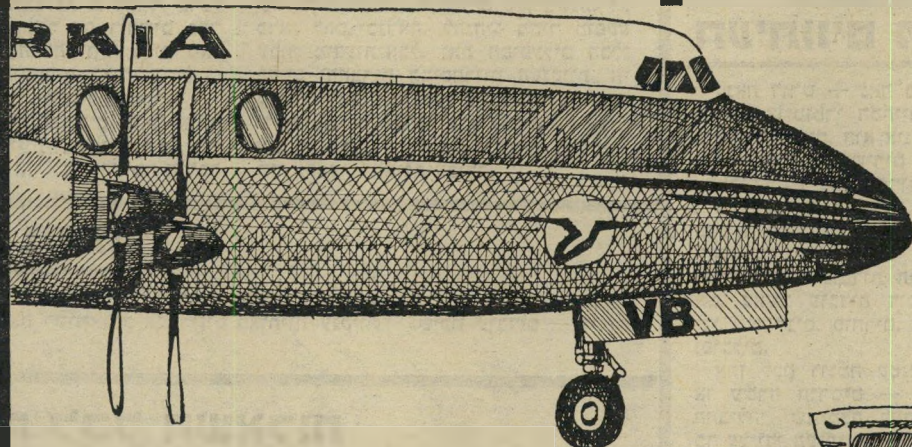
פגישת חברים ואוהדים עם

ח"כ אורי אבנרי

נד ח'ית מסיבות טכניות, ותתקיים ביום ד', 6 באוקטובר 1971, בשעה 8.30 בערב, בקריית-מוצקין, רחוב התכלת 21 (אצל א. אלינג)

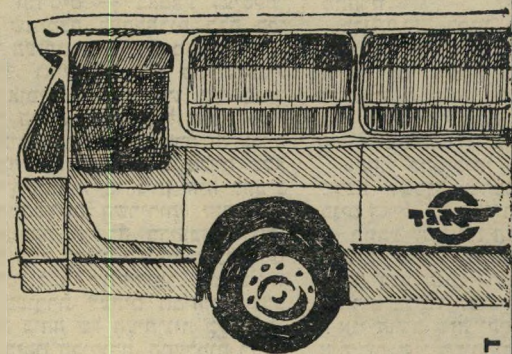
סנטה קתרינה ושארם א שייח בהישג ידך ביום אחד!

„ארקיע“ ו„אגד“

שמחים להודיע על הפעלת
טיולים חדשים בני יום אחד
ויומיים לסנטה קתרינה (הר
סיני) שארם-א-שייח ואילת

פרטים ותרשמה: במשרדי „ארקיע“, „אגד
תיור“, „אגד-דן תיור“ ואצל כל סוכני
הנסיעות.

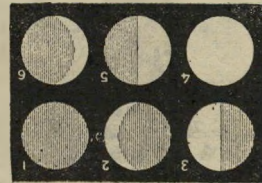

דחך

מצפצף על הלוח העברי!

אחת לשנה, כמו שעון מחות, אני חוזר להתקפה החביבה עלי נגד הבלוף, הגיחוך והעמדת-ההפנים של המשמשים בלוח העברי. רי. אפילו, "העולם הזה", שמעולם לא היה חשוד עלי בטפחות מסורת יהודית שאבד עליה הכל, נסחף עם זרם הצביעות הכל-לית, והעמיד פנים השנה כאילו העשרים בספטמבר הוא ראש-השנה. לכל הרוחות! מה פתאום ראש-השנה באמצע השנה? מי חי לפי הלוח העברי, ומה מתנהל במדינה הזו לפי הלוח האנכרוניסטי והפריימיטיבי הזה?

משכורת אנהנו מקבלים (או צריכים לקבל) בראש שון להודש הלועזי: שנה! הכספים מסתיימת ב-31 ל-מרס, ולא בט"ו ניסן תש"ל"ב, בתייהמישפט מתנהלים לפי הלוח הגזרני, שנת הלימודים, ישיבות הממ"ש, פגרת הכנסת, תשלום מיסי עירייה וממשלה, שכר דירה, רשינות נהיגה ו-ציד, ניהול עסקים, תשלום עבור חשמל, גז, מים, ימי הולדת, תאריכים היסטוריים חשובים — הכל מתנהל ונקבע בזכרון שלנו לפי הלוח הלועזי.

חברייכנסת נכבדים, שרייהממשלה, עור-כיעיתונים, מורים ומחנכים: מי מכם יודע את התאריך העברי של מלחמת-ששת הימים, גירוש ספרד, שנות השואה, הכי-רות בלפור, חורבן הבית הראשון, מלחמת

ברכוכבא, יום הולדתו של בן-גוריון, מל-חמת העולם הראשונה והשניה, החלטת מועצת הבטחון של ה-29 בנובמבר, וכן הלאה וכן הלאה! מי מכם יודע מה ה-תאריך העברי היום?

ואל תרצו לפתוח עיתון או לשלוח את הלוח מהכיס! נוסף לגזירות ת"ח ות"ט מאורעות תרצ"ט ומלחמת תש"ח, איזה מאורעות היסטוריים אתם זוכרים לפי הלוח העברי?

אם כן, בשביל מה ה-צביעות הזו? בשביל ל-הדפיס לוח שנה באמצע השנה? מי רואה את ה-סתיו כסופה של שנה, ו-תחילתה של שנה חדשה? איזה בית-מלון ערך השנה שפנים בליל ה-20 בספ-טמבר? מי כיבה את ה-חשמל בחצות, והתנשק עם בת זוגתו, לכבוד השנה החדשה? או די: מספיק עם הבלוף הגדול הזה. אולי יקום סוף-סוף מישונו עם ביצים ב-כנסת, ויציע לבטל את המישחק המגוחך הזה בלוח עברי!

ולכל הרוחות! לפחות, "העולם הזה" צריך היה להתאזר עוז ולהכריז על איש-השנה שלו באחד בינואר, במקום סתם כך, פתאום, באמצע השנה. יבוא יום והעיתון יצטרך לתת את הדין על הצביעות הזאת. כי ב-20 לספטמבר יכתובו, וב-29 לספ-טמבר יחתמו!

ח'קון טעות

לפני שבועיים, בקטע על עסקי המתים של העיתונים, כתבתי שכל העיתונים ב-ארץ, המיסחריים והמפלגתיים כאחד, עושי-קים את האבלים, כאשר הם דורשים בעד מודעת-אבל מחיר הרבה יותר גבוה מאשר בעד מודעת מיסחרית באותו גודל ו-באותו עמוד. מסתבר שזה לא מדויק. שני עיתונים בארץ דורשים מחיר אחד בעד מודעות מיסחריות ומשפחתיות: "שע-רים" ו-"קול-העם". אני לא יודע מה הסיבה

מאותות הזמן

שום שלט לא הצליח עדיין להביע את הרדיפה המטרופת אחר סטאטוס חברתי, כמו השלטים בסביבת רמת-איבי המכריזים באותיות ענקיות: "שיכון עובדים — דירות עילית."

התשובה לכל השאלות

גו, מה יהיה הסוף עם הברדק הזה? עד מתי נשב בחיבוך-קדיים? איך אפשר לראות בשווייץ-נפש איך הכל מתדרדר ל-סאון מדיני ומסרי?

מתי? אלוהים אדירים, מתי כבר תתי-חדש המלחמה, סוף-סוף? פתאום, בבוקר בהיר אחד, שנפתח את הרדיו ונשמע שצה"ל זקוק לנו באופן דחוף, שיעירו אר-תנו באמצע הלילה מהשינה, וימסרו ל-דינו את צו-הקריאה הגואל.

מה קרה למצרים האלה? שיתעוררו כבר! שיאיימו עלינו בהשמדה, שיפרו את הפסקת-האש ויפגינו בלי אזהרה מוקדמת את העמונים שלנו, שירכזו כוחות מעבר לתעלה, שיפציצו אותנו מהאוויר, שינסו לחצות את התעלה, שיגרמו לנו כמה אבידות!

ואו, סוף-סוף, תלכד העם ויהיה כאיש אחד. פועלי נמל אשדוד יפרקו יומם ולי-לה טנקים ותותחים, בלי לדרוש תשלום עבור שעות נוספות; הדוירים ישכבו ב-מוצבים, ותלמיד-תיכון יחלקו את הדואר; אגד יסיע חיילים ברכי המידיבר; סטדרים של מאפיות יובילו תחמושת; פקדייהמכס ועובדי נמליהתעופה לא ינטשו את מקום

וילדים במקלטים מעל שערי השבועונים (כדי שנבין בשביל מה אנחנו נלחמים). שנראה שוב שנים שלוש מודעות אבל וצילומים של בחורים צעירים שנפלו ב-קוויים, שנקרא סיפורי גבורה ומופת של חיילים אשר זכו בצל"שים, שנשכח סוף-סוף את הפיחות, את שער הנת"ד, את מיזוגיהאוויר במשרד, את המכונית, המשי-כורת ואת הרדיפה אחרי הבלי העולם הזה. הממשלה מוכרחה לקחת את העניינים בידים, ולעשות משהו לפני שיקרה כאן אסון, לפני שגלי-השביתות יקיף את כל המדינה וישחק את כל השווי-תים, לפני שהפנתרים השחור-רים יתחילו לזרוק בקבוקי-מ-לוטוב על שיכונג הצמרת, די-רות העילית והפנטהאונים, לפ-ני שהפועלים יתמרדו ויתבעו לסלק מההסתדרות את עסקני המפלגות, המשרתים את האינטרסים של האוצר, המייצג את האינטרסים של המיל-יוגרים, לפני שהעסק כולו יתפוצץ, ואחרון הוירדים שוב יתבקש לכבות את החשמל בלוד.

הממשלה מוכרחה לפעול מייד ולהוליד מישונו עשה לי פעם חשבון שחזור לי לילה-לילה בחלומות הבהלה הפנינסיים שלי.

הוא חילק את החוב הלאומי למיספר תי-אוכלוסים במדינה, והוכיח לי שנוסף ל-חובות הפרטיים, שאינני יודע איך לצאת מהם, אני חייב (בעיקר לארצות-הברית) כ-20,000 דולר. זה לא צחוק.

תחשבו על זה רגע. תינוק תמים, היוצא לאוויר המדינה, חייב 20,000 דולר

חלקך בחוב הלאומי

עוד לפני שהוא פוקח את העיניים. עולה חדש, המגיע ארצה ומקבל הלוואה של 10,000 לירות, חושב שעשה עסק טוב. הוא לא יודע שעל-ידי זה חייבו אותו אור-טומיית חוב של 94,000 ל"י. דבר אחד לא ברור לי בכל זאת: למה הממשלה לא תובעת שכל ישראלי, הרוצה לרדת מהארץ, ישלם קודם-כל את חלקו בחוב הלאומי? זה הגיוני, לא? מה פתאום שאני ואתה נשלם את כל החוב הלאומי, אחרי שכולם יתגררו לקנדה? זה לא פייר!

העיתונים מפקיעים מחירים

שרות חיוני לכלכלת המדינה ולציבור העובדים והמעבידים כאחד. במשך שנה אחת בלבד העלה "מעריב" את מחירי ה-אינטש ביום חול מ-16 ל"י ל-25 ל"י (51%), ואילו "הארץ" ו-"ידיעות" העלו אותו מ-24 ל"י ל-30 ל"י.

לפני שבוע, על אף הצו בדבר הקפאת מחירים וללא אישור האוצר, העלו שני עיתונים אלה את מחירי האינטש ל-36 ל"י (50%) מתוך רצון, כפי הנראה, שהוא הב-אחר הפקעת המחירים של "מעריב".

"מעריב", מצידו, שוקל בימים אלה העי-לאת מחיר נוספת, כדי לא לפגור אחר מתחריו.

ב-12.9.71, ברגע שהאינפורמציה הגיע לידי, עשיתי את חובתי האזרחית והגשתי תלונה נגד "הארץ" ו-"ידיעות" לד"ר מנ-דלכאום, הממונה על המחירים. והוא הב-טיח לי לשאול בעצתו של היועץ המש-פטי לממשלה ולנהוג בהתאם.

עתה, בתמימות הדיון-קישונית, אני מצפה לשמוע שהממשלה — המעמידה פנים כאילו כל האזרחים שווים בפני החוק — תתבע לדין את האדונים גוז מוזס, את גרשום שוקן, ותנהג בהם כפי שהיתה נהגת בכל חנוני וסוחר זעיר, המפקיעים מחירים בניגוד לצו.

אני חושב שזה יהיה משעשע מאוד לר-אות את שני הסוחרים האלה עושים שמי-ניות באוויר, תוך נסיון להצדיק מבחינה חוקית ומבחינה ציבורית את המחיר החדש אותו כפו על מעבידיים ועובדים, הנוק-קים לשרותם. אך לא אופתע, כמובן, אם הדבר יעבור בשקט, לא אופתע אם האר-צו יאשר את המחיר החדש בעיסקה מתחת לשולחן, לא אופתע אם העיתונים ישובי-נעו לחזור למחיר הישן כדי לנהוג שעי-

נאה דורש — נאה מקיים" איננו, כפי הנראה צורמוסרי המחייב גם את העיתור-נים. מכל מקום, הוא אינו מחייב את שלר-שת העיתונים העשירים ורבייהתפוצה — "הארץ", "ידיעות אחרונות" ו-"מעריב".

בכל הנוגע להפקעת מחירים, סחיתת כספים מנצרכים וזילזול מוחלט בדעת-קהל, מרשים לעצמם שלושת העיתונים האלה לקבוע עובדות המעוררות את חמי-תם, כאשר עובדות דומות נקבעות על-ידי תעשיינים, סוחרים, שרותים ציבוריים ופועלים.

אחן לכם דוגמה קטנה: לפני כשמונה או עשרה חודשים — באמצע "עיסקת" החבילה", שנתמכה בהתלהבות רבה כל-כך על-ידי העיתונים — עלו מחירי העתור-נים ב-25%, ואיש לא פצה פה וציפצף. קפיצה פתאומית כזו במחירו של מוצר חיוני אחר היתה, בדרך כלל, זוכה לבי-קורת קטלנית בעתונות. במקרה זה עברה העלאת המחיר בשקט, פשוט, משום שלא היה צינור-תקשורת, בו ניתן היה להביע מחאה נגד המעשה השרירותי הזה.

נכון, התוספת אושרה בדיעבד על-ידי האוצר, אך קשה להניח שנימוקים לכללים טהורים גרמו לכך. שריהאוצר, שמדיניותו הכלכלית מעוררת לעתים תמיחות, יודע להעריך את כוחה של העיתונות כשוטפת דעת-קהל. ריסון הביקורת, התעלמות רבת-טקט ממחדלי הממשלה, ותמיכה במדיניות של האוצר, בכל מיקרה שזו עשויה להר-אות כאילו היא לטובה הכלל — יש לה מחיר. ומה זה, אחרי הכל, תוספת של שילינג למחירו של עיתון, לעומת העזרה שהוא יכול להגיש לאוצר ברגעים קרי-טיים? ירחון "אח" של "מעריב", הקפיץ, לאחר הפיחות, את מחירו מ-2.25 ל"י ל-2.50 ל"י. הפעם, ללא אישור האוצר, אבל זה פרט קטן באמת.

יש לי דוגמה יותר יפה להפקעת מחי-רים. קיים בעיתונים מדור מודעות ששמו "דרושים" (היצע וביקוש עבודה), המהווה

* נ.ב. בעקבות תלונות של ד.ב.א., הור-רה הממונה על המחירים לעיתונים להח-זיר את מחירי המודעות לקדמותם. המערכת

מפירסומי המכון לנקרופואזיה

אני מפרסם בזה את שמי, בתקווה ש-
סוציולוגים, פסיכולוגים וחוקרי הנקרופו-
אזיה העברית ימצאו בהן עניין.

קטעי שירה ופרוות החלו להופיע לאחר
רונה בעתונות הערב, במקומות בלתי-צפוי-
יים, ומבלי שידו של עורך המדור לספ-
רות ושירה תהיה ניכרת בהם. כמו בדוג-
מות אחרות של הספרות והשירה העברית,
ניכרת גם כאן השפעת גומלין בין יוצריה.
היצירה הראשונה ראתה אור לראשונה ב-
"ידיעות אחרונות" ב-20.8.71, ואילו ה-
שניה פורסמה ב"מעריב" ב-29.8.71.

**במלאות שלושים
לפטירתו
הפתאומית וללא עת
שהשאירה צלקת עמוקה
בלב כולנו**

**שלמה
בן-יששכר
בן-עטיה ז"ל**

מדוע עזבתנו בפתאו-
מיות ללא שוב? בנית לך
ארמון, היאך יכלת להש-
איר הכל וללכת? לא ידעת
שארמון בלי מלך לא
שווה? האם באמת לא
גראך עוד לנצח? האם לא
גראך נכנס מהדלת עם
חינוך הלבבי והופעתך ה-
אצילה והנאה.
בעלי אנא עזור לי ב-
אשר הנך לגדל את שני
היתומים הפעוטים כפי ש-
שנינו רצינו, מדוע התי-
אכזר הגורל אותם במקום
שתלוה אותם למצוות
צריכים הם ללוות גופך
ונשמך הטהורה.
שלמה, צדיק היית בכל
דרכיך, הלכת מאתנו ללא
סבל ומבלי תת לנו לסבול.
שלמה יקירנו ומחמדנו,
זכרך לא יפוג מליבנו
לעד.

**אשתך ובניך
אבך אחיך ואחיותיך
הותנתך הותנת
ניכר והיפותיך**

שאהבו והעריצו אותך.

העליה לקבר: ב"ט' ב'
אלול (30.8.71) בשעה
15.00. האזכרה תתקיים ב'
תאריך 30.8.71 בשעה
18.00 בביתו, שד' בריאילן
18, בת ים.

**במלאות שלושים לפטירתו
רפתאומית וללא עת
שהשאירה צלקת עמוקה
בלב כולנו**

**יוסף בן מיכאל
מיכאלי ז"ל**

מדוע עזבתנו בפתאומיות
ללא שוב? הרי בנית לך
ארמון בהרצליה ולא זכית
להשתקע בו, איר יכולת
להשאיר כל זה והלכת
כאהנו? לא ידעת שארמון
בלי כלך לא שווה? האם
באמת לא גראך לנצח?
האם לא גראך נכנס כהדלת
עם החיוך הלבבי ועם הופ-
עתך האצילה והנאה? יוסף
הרי באה בסך הכל להיות
אותי לאוניה שהייתי צריכה
להפליג בה לחו"ל לרגל
הופעה, מדוע בישעה גורלית
זו התאכזר הגורל והייתי
צריכה אני ללוות בחזרה
את גופך ונשמך הטהורה.
יוסף אחי... יוסף צדיק
היית בכל דרכיך כי הלכת
מאתנו מבלי לסבול ובבלי
יחה לנו לסבול כי נפרדת
לישיבה של בעלה. יוסף
יקירנו ומחמדנו, זכרך לא
ימוש מליבנו לעד.

**מאתנך שאהבה
והעריצה אותך
תני מיכאלי
והאחלים המלתי מנוחמים
אמך, אשתך, ילדיך,
אחיך ואחיותיך**

האזכרה תתקיים ביום שלישי
(24.8.71) ג' אלול תשל"א,
בשעה 19.30 בבית הוריו,
רח' שנקין 64 גבעתיים.
העליה לקברו ביום רביעי
ד' באלול (25.8.71) בשעה
17.30 בבית העלמין טגולה
בפתח-תקוה.

ובניגוד לאינטרס הציבורי, על העלאת
מחירים של 20%. לא רק שהם היו תוק-
פים את מפקיעי המחירים — הם היו עולים
בבולדוזרים על אולת היד של הממונה על
המחירים, ותובעים שהמשלה תפעיל את
מלוא האמצעים נגד מפירי החוק והסדר.
הייתי נותן הרבה כדי לקרוא את תגור
בוהים של אמנון רובינשטיין, יואל מר-
קוס, שמואל שניצר, ברוך גאדל, שמשון
ארליך ושלום רוזנפלד על השערורייה ה-
ציבורית בה מעורבים עיתונאים. זאת איר
מרת, אילו העתונים המעסיקים אותם היו
מרשים להם להביע דעה
בנידון. חופש הבעת ה-
דעה, שעליו מוכנים העי-
תונאים האלה להתרג, אי-
נו כולל כנראה, את
חופש הבעת הדעה נגד ה-
עיתונים שלהם.

"העולם הזה" — גם אם דברי ישמעו
כתנופה לנותן לחמי — הוא בכל זאת
העיתון היחידי במדינה המאפשר הבעת
דברי ביקורת לא רק נגד עתונאים אחרים,
אלא גם נגד עצמו. שאר העתונים, ובעיקר
"שלושת הגדולים", מהווים את ה"מאפייה"
של עולם התקשורת הישראלי. סיסמתה
של "מאפייה" זו יכולה בשקט גמור להיות:
"בשם הציבור ולמען הציבור, כל עוד לא
נוגד הדבר את האינטרסים החומריים שלי"
נו!"

אם ברו האיפורמציה נמצא בידי העבריי-
נים עצמם, ובידי אנשים המשתפים פעולה
אתם מתוך "קולגיאליות מיקצועית", או
מה שקוי בורגון הוֹזְרִנְלִיסְטִי: "אתיקה
עתונאית"?
במדינה מתוקנת, שמפלגת "עבודה" עור-
מדת בראשה, מן הראוי היו ששרות חינוכי
לכלכלת המדינה, כמו מודעות היצע-ובי-
קושי-עבודה, ינתן (חינם!) למעוניינים ב-
אמצעות שבועון מקצועי, שייצא-לאור על-
ידי שרות התעסוקה הממלכתי שליד משר
רד העבודה. (אגב, מה עושים בזמן האחר-
רון כל הפקידים של שרות
התעסוקה?) עיתון כזה,
אשר יפעל לשיגשוגה ה-
כלכלי של המדינה, ואולי
גם לשיפור יחסי העבודה,
מן הראוי היה שגם ה-
הסתדרות תהיה שותפת לו.
אינני רואה כל סיבה למה מחסור בכור-
חות-עבודה (או מקומות עבודה) צריך לתי-
רום להתעשרותם של עיתונאים מיסחריים,
המרשים לעצמם תביעות-שכר, אותם אי-
גם מוכנים לסלוח לעובדים בשרותים חיו-
ריים אחרים.

תארו לעצמכם את הסערה שעיתונאים
אלה היו מקימים (ובצדק) אילו שרותים
חינוניים כמו דואר, תחבורה, חשמל, תבי-
רואה וכדומה היו מכריזים, בניגוד לחוק

המכתח לתעלומה

"ומה הוא עושה עם שאר הכסף?" ביי-
קש ספיר לדעת.
"זה לא ענייני", אמר שר האוצר האמרי-
קאי.
וכעת הגיע תורו להציג אותן שאלות
עצמן לספיר, וספיר סיפר לו שפקיד
ישראלי מרוויח 800 לירות, משלם 400
לירות מיסים, ומוציא עוד 800 לירות
למחייתו. שר-האוצר האמריקאי עשה חש-
בון מהיר, הביט בספיר בתמהון ושאל
"מאיפה הוא לוקח עוד 400 לירות?"
"זה לא ענייני", השיב ספיר, כשהוא
צוחק צחוק בריא.

יכול להיות ששמעתם את הסיפור. אלי
הוא הגיע רק עכשיו, והבהיר לי בבת אחת
את ההבדל בין המדיניות הכלכלית הא-
מריקאית והאיתור הכלכלי שלנו.
באחת מפגישותיו של שר-האוצר שלנו
עם עמיתו האמריקאי, ביקש ספיר לדעת
כמה מרוויח פקיד ממשלתי זוטרי.
"800 דולר", אמר שר-האוצר האמריקאי.
"כמה מיסים הוא משלם?" שאל ספיר.
"200 דולר", ענה השר האמריקאי.
"וכמה הוא מוציא למחייתו?" שאל ספיר.
"400 דולר".

תנ"ך מקוצר

בשעות הפנאי שלי, לאחר חצי יום עבו-
דה שבו אני מספיק, בדרך כלל, לכתוב את
המדור השבועי, פרק או שניים מתוך רור
מאן, שנים-שלושה פיומונים, מאמרי-הגות,
חצי תריסר שירים רציניים וכמה מערכי-
נים — אני מעביר לי את הזמן עליידי
תרגום התלמוד לעברית מדוברת, או כתי-
בת כמה פירקי תנ"ך מקוצרים ותמציתיים.

אני חושב שפרקים אלה יכולים לשמש
חומר נדדר ללקח-תריקוד כמו "עובל",
ואין ספק שהם עשויים לחסוך הרבה מ-
זמנם של אנשים טרודים, שאינם מתפנים
לקרוא את התנ"ך פולו. רוצים לראות
דוגמה? בבקשה:

"וישא יעקב רגליו, וילך ארצה בני-
קדם. ויהי בתצות היום, וייר והנה באר-
בשדה. וישב לפוש ליד הבאר, ורחל בת
לבן, אחי אמו, באה עם הצאן אשר ל-
אביה, כי רועה היא. וישק לה, וישא קולו
ויבן, ותשב רחל על פי טבעת הבאר.
ותנחמהו. מים ביקש — מים נתנה. ויפול
על צווארה ויחבקנה.

ויקדו יעקב ורחל כאילים, ויעלו כבני-

עחיד העבר

עזריליק ענב, חבר בעל חושי-הומור שר-
אפשר היה לפרנס בו משפחה של שש נפי-
שות, אמר לי, עקב הפולמוס שהתנהל

לאחרונה סביב אלטלינה ופירוק הפלמ"ח:
"עחיד המדינה יציב ובורר. הדבר היחידי
שמשתנה כאן יום-יום זה העבר."

מכתבים

בעקבות הכתבה „הכנופייה דפקה אותנו“ (העולם הזה 1775) את תשומת-הלב לתקנת ההתאגדות של האירגון, הקובעות ב"מפורש את תנאי-הקבלה לשורות האירגון.

בהתאם לתקנות אלה, אין לאף אדם הזכות להיקרא „פנתר שחור“ ללא שג"ר שם ונתקבל לשורות האירגון כדיון. ב"מילא גובע מכך, שאין האירגון אחראי לפרובוקציות של קבוצות מתחרות, ה"מכשילות והנושאות את שם הפנתרים ה"שחורים לשוא.

עו"ד יצחק דויטש, ירושלים

פקיד גס-ריוח

ברואר זמנחוף

ביום השישי האחרון ניגשתי לסניף דור אר זמנחוף בתל-אביב, לקבל דבר-דואר רשום. הפקיד שסייץ בי — פקיד בכיר בסניף, לא פקיד אשנב — התנהג בגסות. כשביקשתי את שמו, סירב לי-גלות לי: „אני שמעון פרס.“ ענה לי בצעקה היסט-רית.

התנהגות נאותה לא כן?

צבי דוידוביץ, תל-אביב

מי ראיין

את הפנתרים במחתרת?

בכתבתכם „הכנופייה דפקה אותנו“, גא-מר כי כתב ידיעות אחרונות גבי ברוך ראיין את שלושת הפנתרים, בעת שהס-תתרו מפני המשטרה. אם כך — אז מדוע הופיע הראיון איתם בידיעות תחת שמו של אריה אבנרי?

מיכה קליינר, בת-ים

● סליחה, טעות. הראיון נערך אמנם עלידי אבנרי, יחד עם זה, טענותיו של גבי ברוך, באותה כתבה, הן באמת של גבי ברוך.

איש השנה של דריאן

פנחס ספיר

המומחה לעניי ישראל

„מה הם מספרים שם, הפרופסורים, כי דלת-העם סובלת מהפיתוח? שיבוא אלי, למשרדי, וישאלו אותי. אני יודע.“ דברים אלה אמר השר פנחס ספיר, ב"רדיו. ואינני יכול שלא להסכים איתו. וכי מה יודעים באמת הפרופסורים ה"לל, חסרי-החוש המציאות? ספיר — הוא הידע. הוא הרי המתרוצץ כל השנים בין המיליונרים היהודים ברחבי העולם, ב"גסיון להציל את מאוין-התשלומים השלילי (המשך בעמוד 9)

שנה

טובה

שנה טובה לכם. שנת גילויים פורייה והרחבת התפוצה.

משפחת מלר, כרמיאל

● לבית מלר, ולכל הקוראים האחרים ששלחו ברכותיהם — שנה טובה גם לכם.

מכתב השבוע

נגד הפסקת השידורים

ביום כיפור

גם ביום הכיפורים חקרו מתכ-וונת ממשלת-ישראל להשביט את שי-דורי „קול-ישראל“ בידיו ובטלווי-זיה.

דממת-אלחוט מוחלטת זו, ממנה סובל הציבור בארץ מדי שנה, תכ-לול, גם השנה, למרבה החרפה, אף את שידורי החדשות. כך, תהיה יש-ראל המדינה היחידה בעולם בה לא ישודרו חדשות במשך 24 שעות רצו-פות.

על הרוב הדומם — והסובל — במדינת ישראל לצאת מיד לפעולה נגד החלטה שרירותית זו של הממ-לה: לבקש צו על-תנאי בג"צ נגד הממשלה, שיחייב אותה לשדר, וכן לא להשאיר בלתי מנוצלת כל אפ-שרות אחרת לפעולה.

יום הכיפורים הינו חג דתי מוב-הק, ולא ייתכן שהרוב החילוני ב"מדינה ישועבד לאמונתה הדתית של קבוצת-מיעוט. איש אינו כופה על קבוצת-מיעוט זו להאזין לשידורים — אולם מדוע יכפו הם את מנהגיהם הדתיים על הרוב החילוני? לרוב זה, המשלם את אגרת-הרישוי ל"רשות-השידור, הזכות המלאה לקבל את שירותי הרשות — ללא התייח-סות לטיבם — כל ימות השנה. מדוע תהיה זכות למישהו לאנוס אותי לקיים יום-אבל זו לי — בעל-כורחי?

יהודה אליהו, ירושלים

אקרוכט

השנה

קצת באיחור, אבל היינו רוצים להוסיף לאנשי-השנה תואר נוסף — אקרוכט ה"שנה ולהעניק אותו, ללא שום פיקפוקים לאמין-התרגילים, שרהבריאות ויקטור ש"ס-טוב.

עורך וזקק, אלדד ידידיה, קומנות השומר-הצעיר, דימונה

איש

השנה

בניגוד לדעתכם, הייתי אני בוחר ה"שנה את הסופר-מן, נשיא ארצות-הברית ריצ'ארד ניקסון, כאיש-השנה. אדר דריאן, תל-אביב

מי יצר

את ישראל השנייה?

שמעתי וקראתי את דברי ראש הממ-שלה בכנס יוצאי מארוק, לרגל מלאות 25 שנה לעלייתם ארצה, בדבר הסכנות האורבות לנו מבפנים. אכן חששותיה של גולדה מאיר היו חששות אמת. אולם האם לא ראש הממשלה עצמה היא זו שהיתה ממניחות היסוד למשטר ה"קיים בארץ — המשטר שיצר שני עמים בארץ, המשטר הדוגל בעליזנות האשכ-נזים, ומקיים אפליה וקיסוף?

ברוך נחמייאס, תל-אביב

לא כל אחד יכול

להיות פנתר שחור

כעורך-הדין שרשם את אגודת הפנתרים השחורים במשרד-הפנים ברצוני להסנות

לצעירים

„טיסו-סידרל“ — סופר-צלילה, השעון לצעירים, אל-חלוד, חזק מאד, עמיד בפני זעזועים!

לחשיגו בחנויות המבוחרות ברחבי הארץ.

מ-169 ל"י

TISSOT
סופר-צלילה

שרות בינלאומי ברחבי העולם

מעטה גם בישראל מכשיר העיסוי הביתי

ויברטור VIBRATOR

עושה מסגים בכל אזורי הגוף ללא עזרת איש מפיג ומשחרר מתיחות, מרענן, מרגיע, ונותן סיפוק מושלם. פועל על בטריות ומתאים לכל אשה. שלחי המחאה ע"ס — 25 ל"י לת.ד. 2481 ת"א ותקבלי את המכשיר בדואר ישר.

לחשיגו בחנויות המבחרות

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134. תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • „הדפוס החדש“ בע"מ. ח"א, רח' בריאביגור • הפצה: נד בע"מ • גלוסות: צינקורפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ניידת, למרות שלא התנגדתי למעצר ואף שלא היתה כל סיבה סבירה למעצר. אחד מבאי התיאטרון ביקש מסמל חוות את פרטיו האישיים ובתשובה לדרישתו היכה אותו חוות ועצרו. כשהגענו לתחנת המש- טרה ביקשו כמה מבאי התיאטרון להתי- לונן על אלימות המשטרה. החוקר סרב לקבל את תלונתם. החלטתי לרשום את מספרו. כשעשיתי זאת, התנפל עלי הסמל פרנקו והיכני.

הושלכתי לתא המעצר. שם ניסה הסמל עוד פעם להכותני. אני נצמדתי לקיר כי שידי צמודות לגופי, כדי למנוע שמץ של ספק שלא היתה התגרות מצדי. אף לא עניתי על דברי ההתגרות של הסמל.

(המשך בעמוד 12)

לוא הייתם נכנסים למקום מקודש ל- מוסלמים — האם לא הייתם מסירים נע- ליכם? אז למה במקום מקודש ליהדות — לא תקפידו על מנהגי המקום? למה ה- אפליה האנטייהודית?

שמואל הוק, ירושלים

ישוב

מכות במשטרה

ביום ו' 27.8.71, הוכיתי אני ועוד כאר- בעה בחורים ובחורות, חלקם חיילים, כא- שר היינו בתיאטרון המרתף, עלידי סמל חוות מנסת דיונוף. נעצרתי בצורה ברור- טלית תוך דחפויות ומכות והושלכתי ל-

ומקטרגים. מי כספיר יודע מה המצב ב- אמת אצל דלת-עם ישראל.

אברהם וכסדר, גבעתיים

הצלמים הזמוני

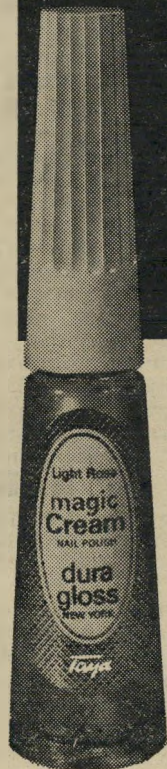
לעצמם את המכות

רבותי, הצלמים בלטינשטר וקוק — לדעתי, לא מגיעה לכם לא התחשבות ולא רחמנות, על המכות שקיבלתם כשניסיתם לבצע צילומים ברחבת הכותל בגילוי-ראש ("הרב המרביץ", העולם הזה 1775). אני עצמי הנני חילוני שבחילוניים, ואף נהגתי לעשן ביום כיפור, בתקופה שעוד עישנתי — אבל למרות זאת אינני יכול להצדיק אתכם.

של ישראל מהתמוטטות. הוא זה הדואג לגורלו של העם, ולא הפרופסורים. ואם ישנן כמה עובדות קטנות, כגון — כאשר הוכרזה ההתייקרות הראשון- נה עלידי ספיר, לפני כחצי שנה, לא נר- שם המלאי של הבנקים והסוחרים. התור- צאה — רוח, לבעלי המלאי, של כ-600 מיליון ל"י.

אדמות אשדוד היו שוממות, עד שנמכרו לעובד בן-עמי, שחזר ומכר חלק מהן חזרה למדינה. יש הטוענים, כי בן- עמי קנה את האדמות ב-30 ל"י לדונם, ומכר אותן בחזרה ב-300 אלף ל"י ה' דונם. הרווח בעסקה — 150 מיליון ל"י. ואם ישנן עובדות קטנות כגון אלה — הרי שהן מרעלות סתם עלידי משטינים

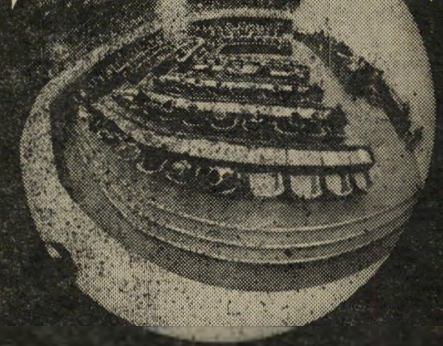
הרצון להקסים לב כל רואיך...

...עד לקצות אצבעותיך, עם

magic Cream של dura-gloss

הלכה שאינה שוקעת הנמרחת על הצפורן בשכבה אחת ואחידה לשימושך עד לטיפה האחרונה. magic Cream הלכה החדשה אשר תפתיע אותך בגווני נפלאים ואופנתיים וביוכי המתחדש של צפורניך. magic Cream החידוש האחרון של dura gloss

מאת אורי אבנרי

13 בספטמבר 1971

כר נוס לסתום לנו את הפה

אם אייפועס היתה ישיבה של הכנסת ביזיון לאומי, הרי היתה זאת ישיבה זו. אותם החולמים על הפעלת בתיסורה ומישטרה נגד השובתים, אותם המפעילים נגד שובתים אזרחיים בתי מישפט צבאיים — ניסו והצליחו להפוך גם את הכנסת לזרוע מבצעת של מישטרדיכוי, משהו בדומה ל"קורטס" של פראנקו, ה"מוליס" של מצריים ופרלמנט של דימוק-רטיה עממית.

המגמה העיקרית היתה לסתום את פינו, להעלים את עצם קיומנו בכנסת — ולהעמיד פנים כי אין בכנסת אלא קואליציה ימנית ואופוזיציה ימנית. תחילה נעשה הדבר באופן "נוהלי", דרושות 30 חתימות כדי לכנס ישיבת-פגרה. חתימות אלה נמצאו ממחנה הימין הקיצוני — גח"ל, ע"מ, אגו"י והמרכז החופשי. הם הגישו ביחד דרישה לדון ב"השבתות הפראיות וההפקרות ביחסי-העבודה, המסכנות את משק המדינה וביטחונה".

ישיבה כזאת, יכולים לדבר רק בעלי-ההצעה. שלח"נו מייד מייבך לכנסת ודרשו לצרף הצעה משלנו — "מצב יחסי העבודה, הפעלת הצבא נגד שובתים ועליית המחירים".

כלומר: אותו נושא, אבל במגמה הפוכה. שלטי הכנסת סירבו לקבל הצעה זו. לדבריהם: מותר לנו רק להצטרף להצעה של 30 חותמי הימין, בניסוח המחפיר שלה. מובן שלא הסכמנו לכך. כך נוצר מצב שהובטח מראש שידברו רק אנשי הימין ונציג הממשלה — וכי לא ידבר איש מהארץ פוזיציה הלוחמת, המתנגד לכונה לכבול את העובדים ולאסור עליהם לנהל את מאבקם.

לפני פתיחת הישיבה, הגשנו ליושבי-ראש הצעה לסדר, שאמנו זכרוננו ביסס אותה היטב מבחינה משפטית. היא היתה פשוטה: אם יש רק הצעה אחת, של 30 החותמים, כי אז מותר רק לאיש אחד מהארץ פוזיציה הימנית לדבר. אם יש הצעות אחדות, וידברו נואמים אחדים של הימין, כי אז יש לקבל גם את הצעתנו ולתת לנו לבטא את עמדתנו. בהתאם לתקנון, נתן לי היו"ר לנמק נקודה פורמלית זו מעל הדוכן — בשתי דקות. כל יודע-חוק בבית ידעו (וכמה מהם אישרו לי זאת לאחר מכן בשיחות פרטיות) שאנחנו צודקים. אבל היו"ר החליט, לפי תק-דימים מסויימים, שלא לנהוג לפי התקנון. במלים אחרות: לתת רשות-הדיבור לארבעה נואמים שונים של הימין הריאקציוני, ולשלול את כל זכות הדיבור מכל הסיעות האנטי-ימניות.

ניהלתי את מאבקנו בדרך של קריאות-ביניים. בסוף נמנעתי מהצבעה, נאמתי נאום שני, במיסגרת של הנימקת ההימנעות (ראה מסגרת). כמוני עשו גם חברי הכנסת וילנר וסנה.

והנה זה פלא: בדיווח הרדיו ("היום הזה") והטל-וויזיה ("מבט") נעלמו כל הנואמים האלה. פשוט — לא היו. הימין דיבר, הממשלה דיברה — וכולנו, המתנגדים למגמה של שבירת-שביתות והטלת עונשי מאסר או קנסות על עובדים הלוחמים נגד הורדת שכרם הריאלי — פשוט הוצאנו מן הדיווח. שני הנואמים שלי, וכן נאומי וילנר וסנה — פשוט לא היו. יוק.

סיתרו את הכנסת. היתה זאת המגמה מאלפת למה שצפוי לנו, בהידר-דרות המדינה לקראת מישטר נוסח-פראנקו: הפיכת

הכנסת לזירת-תעמולה נגד העובדים, הפעלת כלי-התקשורת הממלכתיים לאמצעים של סתימת-פה, לשיתוק האופוזיציה הלוחמת.

בגין מסתייג

מעורר ויצמן

עלידי העברת דברינו למיסגרת של הנמקת הימנעות מהצבעה, נמנעה מאיתנו, למעשה, ההקשבה. כי בכנסת, שבה חסרים כללי-נימוס אלמנטריים, מן הסוג המקובל בכל כיתה א', מקובל שכימעט כל החברים קמים אחרי ההצבעה ויוצאים מן האולם, ברעש גדול ותוך שיחות קר לניות. הנואמים המנמקים אז את הימנעותם, מדברים תוך רעש זה, או, כעבור כמה דקות, בפני אולם ריק. כשדיבר משה סנה, כימעט אי-אפשר היה לשמוע מילה, בגלל רעש זה. כשאמתי אני, נכחו שלושה-ארבעה חברי-כנסת.

כל זה היה ברור מראש. לכן השתדלתי עוד קודם לכן לומר את אשר יש לנו לומר בצורה של קריאות-ביניים, בעוד רוב חברי-הממשלה וחברי-הכנסת נמצאים באולם.

הנה כמה מחילופי-הדברים: ח"כ מנחם בגין פתח את דבריו באומרו שאסור בשום פנים להשוות את הבעיות הפנימיות עם המלחמה החיצונית, כפי שעשו — כביכול — אנשי הממשלה. רק מעטים הבינו שהיתה זאת התקפת-מחץ מוסווית על חברו למפלגה, וראש תעמולתה ברחוב: האלוף (מיל) עזר ויצמן. הזכרתי לו זאת:

מנחם בגין: ...אבל דווקא משום כך, אדוני היושבי-ראש, אסור לעת משבר לאבד עשונות. אנחנו, אנשי האופוזיציה, קוראים לדוברי הממשלה שירסנו את עצמם בדברי זעקת-השבר שלהם, שלא יקראו דרוך יתר ללשונותיהם. "הריסת המדינה", ולא על, "שרי" אין לדבר על, "הריסת המדינה", ולא על, "תוהו ובוהו" הער"פה שתאכל את כולנו", ולא על, "התוהו ובוהו" הער"מי להשתרר. בודאי שאין לעשות השוואה בין הבעיות הללו לבין אייב חיצוני...

אורי אבנרי: חברך לטיעה, למפלגה, האלוף עזר ויצמן, דיבר על, "האויב הפנימי".

מנחם בגין: אני משער שאתה עוד מעט תעלה על הבמה, תאמר את דבריך. אני לא שמעתי מלים כאלה. אולי הן הודפסו בהעולם הזה. אורי אבנרי: הן הודפסו אתמול בכל עיתוני-הבוקר של ישראל!

למי מהשניים

יותר זכויות?

בן-אהרון ג'ו סטאשר

יוסף אלמוגי, שהשיב בשם הממשלה, דיבר בטון מתון. הוא התנגד, כביכול, לאנשי הימין, הדורשים ברורות חובה, ושלחת פועלים לבתי-סוהר. הוא תגן אפילו על מזכיר ההסתדרות, יצחק בן-אהרון, אחרי שאחד מארבעת דוברי הימין, שלמה גרוס מאגו", תקף את בן-אהרון בתוצפה מיוחדת!

יוסף אלמוגי: ...מהו הנילול הזה? מה הדיבור הזה על ההסתדרות? היש דוגמאות טורבות יותר בעולם? ואני מציע לחברי-הכנסת גרוס, בהצעה ידידותית, שיוציא מן הפרוטוקול את ה"משפט הזה": "מזכיר ההסתדרות רוצה לבנות את ההסתדרות על חשבון חורבן המדינה". זו, לדעתי, הורדת המתה של הכנסת. אין זה פוגע בבן-אהרון. בן-אהרון אינו צריך להוכיח פטריוטיות. הוא אינו חדש בארץ.

אורי אבנרי: הוא יותר ותיק בארץ מאשר

ג'ו סטאשר! שלמה יעקב גרוס: אני מסכים להוציא את המלה "חורבן", אבל לא "על חשבון המדינה". יוסף אלמוגי: נייחא, קודם כל סיכמנו ש"אין "חורבן".

אורי אבנרי: לבן-אהרון יש גם קצת יותר זכויות מאשר לג'ו סטאשר!

בספסלי הבית פרץ צחוק, למישמע שמו של מלך-העולם התחתון, השותף של עסקי מנהיגי אגודת-ישראל — מגיני הצדק הסוציאלי במדינת ישראל!

עוד קודם לכן עלה שמו של בן-אהרון בחילופי קריאות-ביניים:

יגאל הורביץ: איפה חברי-הכנסת בן-אהרון? אורי אבנרי: הוא מתבייש להיות בישיבה הזאת!

היו"ר ראובן ברקת: אני מציע לא לשאול... אורי אבנרי: הוא מתבייש בצדק!

מי התעשר

מקו ברלב

גם אלמוגי, כמו דוברי הימין הרשמי, העמיד פנים שהוא נגד המתעשרים והספסרים, ובעד הפועלים. הוא שלל רעיון של בוררות-חיבה כללית לפועלים, נוסח בגין-תמיר ושאל מה הדין לגבי הרווחים:

יוסף אלמוגי: מה בקשר לרווחים? נניח שמתברר שמישהו, שמשקיע כאן כסף ועושה רווחים...

אורי אבנרי: כמה מיליונרים נוצרו על-ידי חפירת קו ברלב? כמה אנשים התעשרו מה"מלחמה" איזו בוררות יש לגביהם? אתה מוכן שיקחו את הרווחים שלהם לבוררות?

על כך לא השיב אלמוגי. גם השרים, שישבו אותה שעה ליד שולחן-הממשלה — גולדה, ספיר, י"ש שפירא, גלילי ואחרים, לא הגיבו על כך בכל צורה שהיא.

אך זו היתה, כמובן, השאלה העיקרית שריחפה על הוויכוח כולו. מה קורה לעשירים, שעשו חוץ מן המל-חמה — בשעה שמורידים את ערך שכר העובדים?

דין צבאי

לעובדי דיין

אנשי ע"מ הם, "ממלכתיים", והם תומכים, כמובן, ב"גישתו של משה דיין — להכניס את הפועלים לבתי-הסוהר — אם אפשר, בעזרת בתי-דין שדה צבאיים. מאיר אביזור טען כי כל עובד אזרחי בצה"ל ובשטחים המוחזקים הסכים מראש להיכנע למשמעת צבאית ול"שיפוט צבאי".

מאיר אביזור: עובדי צה"ל ידעו תמיד שלא מנצלים את העובדה, שאסור לשבות, ואם היו קיפוחים, נמצאו הדרכים כדי לטפל בהם. אורי אבנרי: האם אתה בעד או נגד שיפוט צבאי נגד שובתים? האם אתה בעד ביזוי הצבא על-ידי הפעלתו במאבקים מקצועיים?

מאיר אביזור: עד עכשיו חשבתי שאתה יושב במליאה ומקשיב. דיברתי על עובדים ב"מערכת הבטחון, ועל עובדים בשטחי המימשל הצבאי.

היתה זאת הודעה ברורה. מוטב שכל עובד בשטחים יידע זאת — ויסיק מכך את המסקנה. מי שעובד עבור משה דיין, צריך לדעת שהוא צפוי לדין צבאי כשהוא מפר את מרותו של האיש הדוגל במרות.

הימין

לימין מי?

כוונת הימין הקיצוני היו ברורות לגמרי — לכבול את ידי העובדים, כדי להבטיח לשיבת-העליות חלק עוד יותר גדול בהכנסה הלאומית. רק ההנמקות היו שונות — כשכל אחד מארבעת דוברי הריאקציה משתדל למצוא יותר חן בעיני בעלי-הכסף, מתוך תקווה מובנת.

כל הארבעה היימרו לדבר גם בשם העניים, לפי השיטה הבדוקה של הימין הקיצוני. הם ביטו מרה את גורל מעוטי-היכולת, וטענו שאם תונהג בוררות-חיבה, יהיה לכולם טוב יותר. (לפי הכלל: אם יכניסו את כל החיות לגן-החיות, לא תהיינה להן בעיות).

הצטיין בטיעון כזה שמואל תמיר, איש הימין הקיצוני ביותר, שטען כי את השביתות עורכים רק בעלי-שררה, המהווים "קבוצות לחץ". והי טענה החביבה על העיתור גות הימנית, מתוך כוונה לפלג בין השכירים שבתחתית הסולם לבין השכירים המיקצועיים:

"אתם הולכים בדרכם של מוסוליני ופרנקו, שלא לדבר על..."

תייגות מדברים אלה.
גנרל משוחרר אחר...
היו"ר ראובן ברקת: יש לך עוד דקה.
אורי אבנרי: כבוד היושבראש, בתוך הדקה הזאת, אינך יכול להכתוב לי מה לומר.
גנרל משוחרר אחר, שריהביטחון משה דיין, הפעיל את צה"ל נגד העובדים, וביזה את צבא-העם בהפעילו אותו נגד העם.
זהו פשע נגד צה"ל, פשע נגד ביטחון המדינה.
אותו גנרל משוחרר דורש לשלוח את העובדים לבית הסוהר. ואם בתי-הסוהר לא יספיקו, הוא יקים, בוודאי, מחנות-ריכוז.

מר וייצמן טען, כי המדינה נמצאת עתה במצב דומה לזה של ראשית יוני 1967. "אני לא משווה את האוייב הערבי לאוייב מבפנים" — אמר, אבל ביוני 1967 היתה במדינה "מחוסרת דעה, ידע ומגממת". "אז למרות הכחשת בגין, הארץ' 12.9.71

אורי אבנרי: נמנענו מהצבעה, כי אין הבדל של ממש בין חברי-הכנסת בגין לשר דיין. ובין השר דיין לשר אלמוגי. רק חברי-הכנסת בן-יהודה וחרים ישיבה זו — היעדרות שהיא הפגנה רועמת.
כמו במדיניות חוץ, כן במדיניות פנים, אין הבדל בין האופוזיציה הימנית לבין הממשלה. בחוץ — הוות דורשת את סיפוח השטחים, בקול קולות; דיין והממשלה מבצעים אותו בפועל ובשקט.
בפנים — הימין דורש בורות-חובה, הורדת השכר הריאלי, תוך מתן חופש לספרות וחופש להתעשרות; ואילו השר אלמוגי והממשלה, עם גורויהם בהסתדרות, מבצעים את הדבר בפועל.

גנרלים משוחררים

מדברים על "יר חזקה" על "אוטוריטה" על מושגים מתקופת מוסוליני ופרנקו — שלא לדבר על מורס ורובס.

בנחרים מכל הצבעים

כאשר תתקבל הצעת-החוק המוצעת על-ידי הממשלה, מה יקרה?
אדוני השר, מה יקרה בפועל?
אתם תפגרו בכוח את סיר החזק, ותביאו להתפוצצות.
המוני עובדים יפרו חוק. ועדי-עובדים יתפטרו. שבי-חנות האטה וחבלה יבואו במקום שבי-חנות גלויות.
אתם תביאו למרד שלא היה בדוגמתו בארץ. לפנתרים השחורים ותוספו הפנתרים הכחולים — פנתרים בכל צבעי הקשת.
כי שום חוק לא יעמוד, אם הוא נוגד את הצדק, המוסר וההגיון.
איזה צדק יש כאן? היכן ההפקרות, אצל העובדים או אצל הממשלה?

מי מפר הסכמים? האם לא הממשלה היא שהפרה בציניות מתפירה את הסכם עיסקת-החבלה, האם לא היא העלתה מחירים ומיסים בניגוד למוסכם?
האם מעלה מישו על הדעת שמאות אלפי שכירים יישבו בשקט, כאשר הממשלה מנהלת מדיניות של הורדת השכר הריאלי וייקור כל המצרכים, על-ידי הפיחות? כאשר הספרים התעשרו מן הפיחות, כאשר יש מירון מטורף של התעשרות, כאשר שרים ומנהלים חיים חיי-מותרות על חשבון הציבור — הציבור הגדרש להדק את התגורה?

כבוד היושבראש, אנו נדרשים לבחור, כביכול, בין הגישה של חברי-הכנסת בגין, ובין הגישה שהוצגה היום על-ידי השר אלמוגי.
זוהי אותה הגברת כשינוי האדרת. אנחנו פוסלים אותה מכל וכל.

היו"ר ראובן ברקת: חברי-הכנסת אבנרי, אני נמנע לחקוק מן הפרוטוקול את המילים: "שלא לדבר על מורס ורובס".
אורי אבנרי: אני מוכן לוותר על מילים אלו.

זאב ("הארץ")

על המדינה, מאיים עליה עכשיו האוייב הפנימי. הוא אמנם הוסיף כמה מילים של הסתייגות — אך הוא השתמש במילים "האוייב הפנימי".
היו"ר ראובן ברקת: עליך לנמק את ההימנות.
אורי אבנרי: אני מנמק. אני שמח שראש מפלגתו של עזר וייצמן פתח את דבריו בהסכ

תביעת הימין ברורה, והיא מצטיינת בכנות כלשהי, אם כי היא מתעטפת בטענות צבועות לרוב.

החווה הקולקטיבית - בלוק

הצעת הממשלה, כבוד היושבראש, מחור כמת הרבה יותר.
מה היא אמרת?
בתקופת החווה הקולקטיבית אסור יהיה לשבות, תהיה בורות-חובה או חובת-בורות.
לפי איזה חוקה קולקטיבית? איזו השפעה יש לעובדים על חווים קולקטיביים במדינה הזאת?
החווים נקבעים על-ידי צמרת מפלגת העבודה, לפי מה שנקרא "מדיניות השכר" הנקבעת מלמעלה, מבלי שלפועלים עצמם תהיה השפעה כלשהי על קביעתה. ההסתדרות היא שותף כפוי להסכמים אלה, ולפי דברי מזכיר ההסתדרות, הנעדר מכאן, ההסתדרות מנוכרת מהעובדים, ולעובדים עצמם אין שום ייצוג בהנהגתה. ה"וולונטריות" של הגוף הוולונטרי הזה מוטלת בספק חמור ביותר.

בגמר ההסכם יהיה מותר כביכול לשבות — אבל רק באישה והסתדרות, אותה הסתדרות שהמזכיר הכללי שלה הגדירה כפי שהגדירה.

דרך המלך לפאשיזם

כבוד היושבראש, זוהי דרך המלך המוכיחה לפאשיזם, נוסח מוסוליני ופראנקו.
את הסימנים אנו רואים כבר כיום כמו עיגונו. גנרל משוחרר מדבר על 750 אלף העובדים השכיריים בישראל כעל "האוייב הפנימי".
מנחם בגין: זה לא נכון!
אורי אבנרי: אני שמח שחברי-הכנסת בגין הסתייג היום מדבריו אלה של עזר וייצמן, ואף פתח את דבריו בהסתייגות זו.
מנחם בגין: הוא לא אמר כך. את זה אני מדגיש, אל תשים דברים בפיו.
אורי אבנרי: העיתונות הכללית והמוסד מכת אמרה מפי עזר וייצמן שאנחנו נמצאים במצב של מאי 1967, וכשם שאז האוייב החיצוני איים

אנשי הימין, הן מצדנו. בכל פעם הסתובבה גולדה אל קוראיה-הבניים, כשפניה שופעים זעם ושינאה, והיא קראה קריאות-נגד לקוראים. כל הקריאות האלה לא נרשמו בפרוטוקול, כי לא נאמרו לתוך המיקרופון, אלא כתגובה ספונטאנית.

חלק מקריאותיה של גולדה היה בהתאם לסיגנון הגננת הלאומית: "תנו לו לדבר! תפסיקו להפריע! אסור לדבר בבית הזה?"
חלק שני היה אישי יותר. למשל, כשאחד מדוברי הימין הקיצוניים ביותר, יגאל הורוביץ מהרשימה הממלכתית, שהוא עצמו מנהל מיפעלים גדולים, הפריע לאלי-מוגי ותבע אמצעים קיצוניים עוד יותר נגד הפועלים, עד כדי שילחתם לבית-הסוהר, פנתה אליי גולדה: "אתה היית נגד חוקה-מושבים! אתה לא רצית שישלחו את חברי המושבים לבית-הסוהר!"
(הורוביץ, חבר מושב באר-טוביה, אגב מכחיש שהיה מעורב בכלל בוויכוח על חוקה-מושבים. אבל זה לא הפריע לגולדה.)

דבר אחד ברור: גולדה מקבלת על עצמה את האחריות המלאה למדיניות הסוציאלית של הממשלה. זאת אינה מדיניות של ספיר, ולא מדיניות של אלמוגי. זוהי מדיניות של גולדה.
ולראיה: כאשר התנהל בממשלה הוויכוח על הצעת החוק החדשה, והיו מתנגדים משני הצדדים, אמרה גולדה את שלה — ובזה נסתיים הוויכוח בו ברגע. העיתונות אף הוסיפה שבאותו רגע שינה ישראל גלילי את דעתו והסכים להצעת-החוק, וגם השרים שרצו בקו נוקשה עוד יותר (דיין, ליע והדתיים) ויתרו לפתע על דעתם.

קירבה זו לגולדה מאפשרת לי לא פאם התרשמות בלתי-אמצעית — ואני רוצה להתחלק כאן באחת מהן.

במישטרים דיקטטוריים נפוצה תמיד האגדה של "המנהיג אינו יודע". כלומר: אם יש דברים רעים במדינה, זה באשמת עוזריו של המנהיג, שהם אנשים רעים, ושי אינם אומרים למנהיג את האמת.
בגרמניה הנאצית היו מרבית לומר (בלשון): "אילו ידע הפיר מה שנעשה..." בבריית-המועצות: "אילו ידע החבר סטאלין..." ואפילו במצריים של עבדאל-נאצר היו ההמונים בטוחים: "אילו ידע גמאל מה עושים אנשי, היה שם לזה קץ!"
זוהי תופעה טבעית. ההמונים מעריצים את המנהיג, מפני שמכשירי-התקשורת שטפו את מוחם ונטשו בליבם יחס של ילד לאבא. אבל הם גם רואים שמשו אויבו בסדר, הפתרון לסתירה הוא שהמנהיג עצמו הוא טהור ונבון, צודק ורחום, ורק אנשיו הם כולם, באורה פלא, נבלים בני נבלים.

בארץ מתפתחת עכשיו תופעה דומה. גולדה אינה יודעת. בכל אשם ספיר. "אילו ידעה גולדה..." גולדה הר נבונה עוסקת רק בענייני חוץ... ספיר הוא האיש הרע... ובכן, מי שישב אחרי גולדה באותה ישיבה, ידע שזוהי שטות. גולדה היא שותפה לעניין, וגולדה היא המנהלת אותו. זה היה בולט בכל תנועה מתנועותיה. כאשר דיבר אלמוגי, רבו קריאות-הביניים — הן מצד

שמואל תמיר: ...מצד שני יש קבוצות לחץ של השכירים. לא הנוזקים האמיתיים. לא הפועלים החקלאיים, הנמצאים בתחתית הסולם, ש"חברי-הכנסת בן-יהודה אינו זועק את זעקתם, ל עולם לא. אלא פועלי אשדוד, פועלי חברת החשך מל, קבוצות-החזק של המדינה.
אורי אבנרי: מה עם אנשי המכס? איפה הם נמצאים?
שמואל תמיר: יש שם כאלה ויש שם כאלה. הם אינם מקבוצות-החזק. קבוצות-לחץ כן, אבל לא מהקבוצות הנחונות. הם אינם העשירים.
אורי אבנרי: אבל הם השובתים העיקריים.

"אילו המנהיגה

היתה יודעת..."

אני יושב בכנסת כימעט בדיוק מאחורי גולדה (לצופי הטלוויזיה): כשהמצלמה נודדת מדוכה-הנאומים ימינה, מגיעה לגולדה, ושם היא נעצרת, בפתאומיות, כאילו היכה מישו על ידו הימנית של הצלם — דע מדוע זה קורה. אילו המשיכה המצלמה בתנועתה עוד עשירית של שניה נוספת, היתה קולטת, חלילה, את המראה האסור. דווקא בדיווח של יום זה בלטה עצירה פתאומית זו כמה פעמים — סימן לפעולת המיספרים של הקומיסאר ה"פוליטי בחדר הבישול של הטלוויזיה).

מכתבים

(המשך מעמוד 9)

החזקתי שעה וחצי במעצר. במשך ה- מעצר נכנס סמל פרנקו לתא ואמר "את הלילה הזה לא תשכח. אלמדך לקח לכל חיך". קצין המשמרת שנכנס לתא אמר "הקירות האלה ראו אלפי פושעים מוכים. אתה אמנם לא פושע, אך כשיש צורך להגן אורחים, מותר לפעמים להכותם". שוחררתי בערב. בזמן מסירת העדות עבר סמל פרנקו ואמר: "אם הייתי מכה אותך הייתי שולח אותך לבית חולים". "הייתי הורג אותך" והרים ידו באיום מעל ראשי.

החוקר, שבפניו התלוננתי על שפרנקו מאיים עלי בזמן מתן עדות, אמר שהוא עסוק בכתיבה ולכן אינו רואה ואינו שומע דבר.

שימוש באלימות מצד המשטרה כלפי אזרחים שקטים הפך לנוהג שכיח בכל תחנות המשטרה בארץ. רבים המתלוננים — אך קולם לא נשמע. פשוט משתיקים אותם. כתב לענייני משטרה באחד העיר תונים הודה בפני, כי מקרים כאלה מובי אים לידיעת העיתונות מדי יום, אך אינם מובאים לידיעת הציבור מחשש הסתבכות עם המשטרה.

לכל הנ"ל, יש לי שישה עדים.

מוני יקים, תיאטרון המרתף, תל-אביב

לינך ישורון

בת כמה

היפהפיה?

ברשימה שבה מופיעים פרטיות של נצי רות השנה, בגליון ראש השנה נאמר ש- נערת אלול היפהפיה היא בת 11 וחצי. אני מבין שזו טעות דפוס. אז מה גילה האמיתי של העלמה?

רמי שפירא, ירושלים
● דווקא בכלל לא טעות. לינך ישורון היא אכן בת 11 וחצי, ואפילו עוד מלבסית בנוסף.

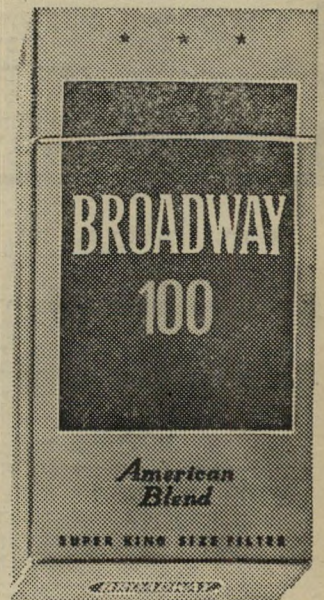
קוראים חשודים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרים תמיד נות למכתבים.

BROADWAY 100

הסיגריה שהתייר לוקח אתו הביתה.

תוצרת דובק* איכות בינלאומית* תערובת אמריקאית* סוכר קינג-סייז-פילטר

23

נזילכוד

ה"הרודן המצרי", והיה צורך להילחם בו — שמא יאחד את העולם הערבי ויסכן את קיום המדינה.

כשעבד אל-נאצר נחלש, תוכניותיו נכשלו, הוא הסתכסך עם שליטי-ערב ועם ממשלות העולם — לא היה טעם לוותר לו ויתוריים.

פשוט לא היה כדאי. מה הוא יכול היה לתת, כשהעולם הערבי לא סר למרותו?

לפעת, בן לילה, פרץ המשבר של מאי 1967. היתה סכנה גוראה, נאצר חיכה לרביץ, רדיו קאהיר שפך אש וגופרית, ולא היה מנוס ממלחמה.

כעבור שישה ימים התהפך הגלגל, צבא את ערב היו הרוסים, העולם הערבי התנפץ לרסיסים.

באותו רגע נוצרה הזדמנות היסטורית ליוזמת-שלום אדירה, היה לנו מה לתת: שטחים עצומים שכבשנו, התזרת מאות אלפי פליטים חדשים שברחנו, עצמאות לעם הפלסטיני, שלפתע נמצא בתחום של-סוננו.

אלא מה? זה לא היה כדאי. כי הערבים היו חדשים, ודא היה טעם לתת להם שום דבר.

ב ינתיים חלפו ארבע שנים, היו כמה וכמה תהפוכות, אבל בעיקרו של דבר אנחנו נמצאים שוב באותו מצב. כרגע הערבים מפולגים. מנהיגיהם עסוקים בקנוניות איש נגד רעהו. חסיין שבר את הפידאיון. הממשלות הערביות המת-קדמות שונאות את חסיין. הסובייטים נתנו עזרה צבאית עצומה למצריים, אבל מצריים קשורה בממשלות שהסתכסכו עם הסובייטים.

אין כל סכנה צבאית צפויה ברגע זה לישראל — למרות שמנהיגי ישראל משי-תדלים ממש בכוח להמציא סכנה כזאת, כדי להוריד את ראשי הפועלים והפנת-רים מבית.

אז כשהערבים הם כליך חלי-שום — מה הטעם להסכים לווי-תור כושחו?

למה להסכים להסדר כולל או להסדר חלקי, לנסיגה של 100 ק"מ או של 10 ק"מ, או אפילו להודעה מילולית על נכר-נות לנסיגה? למה לא להיאחז בכל אמת-לה — אמריקאית, אפריקאית, סובייטית — כדי לדחות כל שינוי. להרוויח זמן, לשמור על השטחים הכבושים?

דווקא עכשיו, כשהם לא יכולים לעשות כלום?

ה צרה היא, כמובן, שהגלגל ישתנה מחר מחדש. הרוסים יכולים להסתדר שוב עם הערבים, ולהגיש לנו אולטימ-טום. האמריקאים יכולים להתפשר עם הר-עבים על חשבוננו. כדי לסלק את הר-רוסים. יכול לקום לפתע מנהיג ערבי כאריזמטי, שיצית אש בלב מיליוני ער-בים, וילהיבם למלחמת נקם.

ואז: שהערבים יהיו חזקים, לא יהיה טעם לדבר על שלום.

עד שתהיה מלחמה, ונשבור אותם. ואז הם יהיו חדשים, ולא יהיה כדאי לדבר על שלום.

ה נה מילכוד 23. האמריקאים הם מושלם, שימנע שלום לעולם ועד. אלא אם כן יקום אצלנו הגאון, שיעליח לתפוס פעם את הערבים בדיוק-בדיוק כי-אמצע התהליך — כשלא יהיו חזקים ולא חלשים.

אז, אולי, נמצא המילכוד רק בלב שלנו, וצריך לתפוס את הרגע שבו לא נהיה אנחנו טיפשים כי-יום או חכמים בלילה?

קוראים לו "המרד הערבי הגדול". הער-בים תקפו אותנו.

ממילא לא היה מקום לשלום. כשהגוימו הערבים ותקפו גם את הר-בריטים, גירשו אלה את המופתי מהארץ וסילקו את ההנהגה הערבית. היישוב הר-ערבי נשאר חלש, וללא הנהגה חזקה וקיי-צונית. התחילו גישושי שלום מצידו, נערי-כו פגישות, הוכנו טיוטות של הסכם, וידי-תכן שאפשר היה להגיע לידי סיכום. (על-כך נטוש ויכוח, שלא נכנס אליו כיום.

נניח זאת לאהרון כהן, דויד בן-גוריון ולהיסטוריונים.)

העיקר הוא: הערבים היו חלי-שום, חלק לנו — והנהגת הפוכי-נות היהודית החליטה לשום קץ-לכל הגישושים.

רב מלחמת העצמאות היו הדא-גות רבות. הבריטים עמדו לעזוב את הארץ, היישוב העברי היה מוקף אויבים, צבאות ערב המתנו מעבר לגבולות הר-מנדאט הגזוע.

במצב זה נעשו מצד ההנהגה הציונית

הנהגה הציונית טיכסה עצה והח-ליטה שיש לדחות רעיון זה.

כי לשם מה לתת יד לערבים, שהם חלי-שים וחסרי-אונים, במקום לעשות יד אחת עם המושלים התורכיים, המוכנים לפתוח את שערי הארץ תמורת באקשיש מתאימו-כעבור כמה שנים התהפך הגלגל, הר-תורכים קמו נגד המיפעל הציוני, ורבים מן המתיישבים גורשו מן הארץ. למרבה המזל נוצחו התורכים במלחמה, ובאו הר-אנגלים.

משך שלושים שנות שלטון הר-בריטים בארץ, הגג "מילכוד 23" את נצחוננו ברציפות בלתי-מופרעת.

תחילה היו הערבים חלשים. הבריטים הבטיחו להם בימי המלחמה הבטחות שור-נות, והפרו את כולם למחרת נצחונם.

המנהיג הערבי העיקרי דאן, האמיר פייסל (אחי סבו של חוסיין), הלך לוועי-דת-השלום כדי לגבות את השטרות ש-ניתנו למשפחתו, ומצא שאין להם כסיו. עלה על דעתו שהוא יכול להיעזר ביהור-דים השולטים, כידוע, בעולם, וכך נולד

עוד פיראמידה

כל מיני נסיונות להביא את הערבים ל-הסכים לפשרה — כלומר, לתוכנית-הה-לוקה של האו"ם. גולדה אפילו הלכה ל-בקר את המלך עבדאללה.

אבל הערבים היו חזקים, ואי-אפשר היה לעשות עימם שלום.

כעבור שנה, נהרסו כל צבאות ערב, העולם הערבי היה מפולג, ושליטיו האי-שימו איש את רעהו בכשלון מלחמתם. באותם הימים ניתן היה להשיג שלום. היה צורך במהווה נדיבת-לב בעניין הר-פליטים הערביים (אותם הפליטים שכמה מראשי הימין רוצים עתה להחזירם לישי-ראל, כדי שיספקו ידיים עובדות למשק הישראלי).

אבל כאן פעל ההגיון: לשם מה להחזיר פליטים, לשם מה לר-החזיר את הרכוש הנטוש העצום — כשהערבים הם חדשים, עקרי-בים, מפולגים, חסרי-אונים, ומי-מילא אינם יכולים להזיק?

ה דג על כמה סיבובים של הגלגל, כמו המגעים עם גמאל עבד-אל-נאצר, שבהם הודה לאחורונה דויד בן-גוריון כי-פעם הראשונה.

כשעבד אל-נאצר היה חזק, ורצה לכפות את שלטונו על כל עמי ערב — הוא היה

המיסמך שנודע בשם "הסכם וייצמן-פיי-סל".

אלא מה — לשם מה היה צורך לעזור לערבים, כשהם חדשים?

ההנהגה הציונית דאז השליכה את יתבה על הבריטים, התייחסה אל הערבים כאל מיסרד ממדרגה שניה, שאין טעם להקדיש לו מחשבה יתרה.

כך התחיל ירחי-הדבר הבריטי-ציוני בארץ, שמצא את ביטויו כי-מינוי נציב עדין יהודי, הלורד סמואל.

אבל הערבים לא היו כליך חלשים, כפי שנסתבר במהרה. הם פתחו במרד אלים. היו להם ידידים לרוב בקרב הר-קצינים והפקידים הבריטיים, שהעדיפו שייכים רומנטיים על עסקנים ציוניים.

חאג' אמין אדי-חוסייני ענה לר-גרודה, הערבים הקיצוניים היו על הסוס — וממילא אי-אפשר היה לעשות עימם שלום.

ה גלגל הסתובב כמה פעמים, בעזר-רת הבריטים, נשתנו לו מפעם לפעם דחיפה קטנה. הם העדיפו פעם את הר-יהודים ופעם את הערבים, וכך סיכסכו ביניהם.

ב-1936 פרצו "המאורעות", שהערבים

ב קרוב יוצג על בדי ישראל הסרט האמריקאי CATCH 22, אשר שמו תורגם איכשהו לעברית כ"מילכוד 22". הוא מבוסס על הספר בעל אותו שם. המילה האמריקאית "CATCH" היא יותר מאשר מלכודת סתם. זהו מין מוקש השמון בעצם הגיון הדברים, חסימה מחור-כמת ההופכת דרך למבוי סתום. העלילה מבוססת על כלל פשוט בפקור-דות מטכ"ל של צבא ארצות-הברית (ומן הסתם גם של כל צבא אחר). כלל זה אר-מר:

אדם בלתי-שפוי, אין מחזיקים אותו כצבאי. זה פשוט? לגמרי לא.

כי הנה ה-CATCH, או המילכוד: אדם משרת ביחידה קרבית במלחמה. למשל: בצוות של מפציץ אמריקאי, הר-יוצא יוסיוס להפציץ מטרות בגרמניה, מול ריכוז גוראי של תותחי נ"מ ומטוסי-קרב.

הולך אדם לרופא צבאי ומבקש להשתחרר, בטענה שהוא בלתי-שפוי.

אומר הרופא: אם הוא רוצה להשתחרר, רר, מייחידה קרבית זו, משמע שאינו רר-צה למות. אדם שאינו רוצה למות הוא גורמלי.

אם הוא גורמלי, אי-אפשר לשחר-ר אותו לפי פקודות המטכ"ל.

לעומת זאת: הולך אדם לרופא ואומר שהוא גורמלי. הולך לא רוצה להשתחרר. משמע שהוא רוצה למות. אדם הרוצה למות, הוא בלתי-שפוי.

אם הוא בלתי-שפוי, צריכים לר-שחרר אותו, לפי פקודות מטכ"ל.

ובכן: מלכודת הגיונית מושלמת. מי שרוצה להשתחרר — אסור לשחררו. מי שמותר לשחררו — אינו רוצה להשתחרר.

מילכוד 22.

פ אראדוכם משעשע זה עולה על דעתי לא פעם בומן האחרון. כי נדמה לי שגיליתי פאראדוכס דומה, השולט ב-מדיניות ממשלת ישראל.

אני מתכבד בזה להשתמש בזכות הר-שמורה למגלה, להעניק לתגליתו שם לפי בחירתו.

אקרא לה: CATCH 23, או, באותו תרגום-איכשהו: מויר-כור 23.

הו טיבו של הפאראדוכס (או הר-מילכוד, או המוקש, או המבוי הסתום) שברצוני להפנות אליו את תשומת-הלב: אם הערבים הם חזקים ומאוחדים, אי-אפשר לעשות עימם שום דום.

אם הערבים הם חזקים ומפולגים, לא כדאי לעשות עימם שלום.

אם הערבים מרובים כדשון של "דאווים" (הלא-ידיא של הארי-טום) — כווראי שאי-אפשר לעי-שות עימם שלום.

אם הערבים אומרים שהם ררי-צים בשלום — משמע שהם חלי-שים, אז לשם מה לעשות שום?

אם יחקור היסטוריון בלתי-משור-חד את תולדות היסכסוך הישראלי-ערבי, מראשיתו ועד היום, לאור העקרון של "מילכוד 23", הוא ימצא שזה שלט בו מאז ומעולם.

למשל: בימי התורכים.

היו ימים כאשר המושל התורכי עשה יד אחת עם האוכלוסייה הערבית בארץ, והערבים מכשולים על דרך העלייה היהודית. הערבים הרגישו שהם חזקים, ולא היה טעם בגישושי-שלום מצד התנועה הציונית כלפיהם.

פרצה מהפכת "התורכים הצעירים", ש-הבטיחה הבטחות מופלגות לערבים בממ-לכה העותומנית, והפרה את כולם. בתור-כיה גאה גל של לאומנות תורכית, הר-ערבים בארץ ובארצות השכנות דוכאו לר-לא רחם. עלה על דעתם שכדאי להם להיר-עזר ביהודים, שיש להם השפעה כה רבה בעולם.

והנה פעל עיקרון המילכוד. הר-

מצביה הרוח של מדינת ישראל נעים במהירות, ובדרך כלל מן הקצה אל הקצה. לפני שבוע היתה הארץ שרוייה במצב של כימעט-היסטוריה. היה נדמה כאילו חצי המדינה שובתה, החצי השני עורך הפגנות, והחצי השלישי (והעיקרי) מנבא מלחמה קרובה כדי ללכד את העם.

השבוע, במשך ארבעה מים, כל זה נשכח. המוני ישראל טיילו בארץ, התלהבו מחדש ממראותיה הנהדרים, הריחו את ריחות-הסתיו הראשונים-הראשונים, טבלו בים, שוטטו בחורשות, ערכו פיקניקים, עברו בשטחים המוחזקים.

בלי שביטות, בלי הפגנות, בלי מלחמות. עד שיושע פגמים. מחר תתחיל ה-היסטוריה, מן הסתם, מחדש.

אמנם, בצרפת אימו השוטרים בשביתה כללית כמחאה על פיטורי חמשת חברי ועדה-עובדים של מישטר-ערי-השדה. (הי דמיון הישראלי הפרוע ביותר לא העלה על דעתו שביתה של שוטרים, או אפילו ועד עובדים של שוטרים!) בארצות-הברית נמצאו אירגוני-העובדים במרד כללי נגד הממשלה, המקפאה את השכר. בחצי תרי-סר ארצות המצב בשטח סיכסוכי-עבודה גרוע יותר מאשר בישראל.

אבל בישראל מוכרחה הרגיעה להתחלף בהיסטוריה, אמיתית או מפוברקת. כי זהו אופי הארץ.

אחרי הכל, גם נביאי ישראל לא ניבאו בלשון קונסטרוקטיבית כגון "כה אמר אדוני, על שלושה אי-סדרים ועל ארבעה לא אוכל לעבור בשתיקה..."

אורחים

הסינאטורים ידונו

ויברברו

כאשר נאלץ המסוק של הסינאטור אדור ארד ("טד") קנדי לנחות, עצרו הכל את נשימתם.

כי טד הוא בן של משפחות אסונות, ומושר-אסונות גם בזכות עצמו. כל אחיו נהרגו, הבכור נפל במלחמת העולם, כטייס קרב, השני, ג'ון, נרצח בי עוודו נשיא, השלישי, רוברט, נרצח על-ידי צעיר פלסטיני.

טדי עצמו כימעט נהרג כאשר נפל מטור סו הפרטי. או נפצע קשה. לאחר מכן אירעה התקרית המפורסמת, בה נפלה מכור ניתו מגשר וידידתו טבעה.

הכימעט-אסון השבוע היה יכול להיות סוף פסוק. למזלו, לא קרה דבר. מסוק שני אסף אותו, הביא אותו בריא ושלם ליעדו הבכסס: משה דיין.

גולדה וגמל. מה לטד ולדיין?

פשוט מאד. טד קנדי הכריז שאינו מור עמד לכהונת הנשיא בשנה הבאה.

אבל בינתיים הוא מכין את כל ההכנות, למיקרה שישנה את דעתו.

כל אדם הרוצה להיות מועמד לנשיאות ארצות-הברית, צריך לעבור כמה שלבים: לבקר בוויאטינאם ולהצטלם בחברת חיילים קרביים, לבקר באירלנד ובאיטליה, כדי לרכוש את לב האמריקאים שבאו מארצות אלה — ובעיקר, לבוא לישראל ולהצטלם כאן בחברת גולדה, דיין, חילת, גמל, בדור אי מאושר והכותל המערבי.

זהו דבר די מביש, כשלעצמו. אבל עוד יותר מבישה תגובת כלי-התקשורת הישראליים, הנותנים פירסום מירבי לכל ביי קור כזה. מפרסמים בהרחבה את גאומי הסינאטורים, המשתמשים בישראל באופן ציני כדי לרכוש קולות באמריקה. המא-זין הישראלי מקבל את הרושם שאלה הן התבטאויות רציניות של אנשים רציניים, הדואגים לבטחון ישראל, דורשים פאנטו-מים, וכו'.

כל אמריקאי יודע שאלה הם דבריי-סרק ריקים מתוכן, וערכם כמו תצלומי אותם סינאטורים, כשהם מנשקים תינוקות, ברוי בע כושי בניו-יורק.

(המשך בעמוד 18)

לגמרי בלי בורית, אלא יש לו בדיוק אותה ריאקציה כימית כמו "לריקמת-המגן" של העור.

היום, דרמפון בן 25, ושמו הולך לפניו בעולם כולו. כן, בעולם כולו, מהוליווד ועד מנילה, ומדרום אפריקה עד קופנהאגן, - דרמפון השגריר המוצלח ביותר של התעשייה הישראלית! ומה סוד ההצלחה העולמית הזאת? זה ספור ארוך אותו נספר פעם אחרת... (על הבדיקות היסודיות שנעשו במעבדות ובתי-חולים הגדולים בכל רחבי תבל, כולן בהצלחה יוצאת מהכלל! או על חוברת המחקר אותה פרסמה האוני-ברסיטה של רומא, מיוזמתה היא, ללא דרישה וללא תשלום ובה מסופר על "מוצר-הפלא" דרמפון, שהביא למהפכה בשטח הנקוי של העור האנושי. על אלפי המכתבים שנתקבלו אצל תיא מחולי-עור שנעזרו ע"י דרמפון בסבלם ועוד ועוד).

חלפו 25 שנה, מאז יצאה לאור העולם ולעור האדם השפופרת הראשונה של דרמפון. יותר ויותר אנשים מגלים היום בחוש הטבעי והבריא שלהם, מה טוב לעור שלהם ואז... הם עוברים להתרחץ בדרמפון. (וכי למי מאתנו כיום אין עור רגיש במידה זו או אחרת?)

היום, יום הולדת לדרמפון. ומשולם גניגר, זקן-חבורת יצרני מוצרי היופי וההגינה בישראל, אינו יכול שלא לחייך בקורת רוח. "100 מיליון אנשים, נשים וילדים ברחבי תבל, כבר התרחצו בדרמפון. כולם מרוצים, כולם ידידי דרמפון. כלום אין זו סיבה טובה להיות שבע-רצון?"

"הבה נשתף את כל בית ישראל בשמחתנו, גדולים כקטנים כאחד. הנה כבר התאמת דבר הפרסומאי: בכל העולם-מגדול ועד קטן מתרחצים בדרמפון."

מר משולם גניגר (מנהל תיא) אינו יכול שלא להתרגש כשהוא נזכר במעמד היסטורי זה שאירע לפני 25 שנה. זה היה הוא שהעניק את השם דרמפון. זה השם שניתן למוצר החדש. (Derma פירושו עור ו-Pon מוזכר את הסבון). ואז לא חלם כלל, ששם זה יהיה כל כך פופולרי לא רק בישראל אלא ברחבי תבל.

Charity begins at home קבעו אנשי תיא. המוצר הפלאי החדש נוסה קודם כל ב"בית-תיא" והשמחה היתה רבה. מאות רופאים, רופאי עור, רופאי ילדים ורופאי נשים) קבלו דוגמאות ושאלונים והחזירו תשובות נלהבות למחקרי "תיא" במוצר החדש. כל תגובה והערה נרשמה בקפדנות וכעבור תקופה קצרה בלבד, כבר היה ברור לכל, שכאן, במעבדות "תיא" בישראל, נפתח דף חדש בתולדות הנקיון.

500 שנה שלט הסבון על כל סוגיו שלטון יחיד בשטח-נקיון-עור ורק בזמננו אנו, גילה המדע, שכל סבון (אפילו הטוב והעדין בסבונים) מבוסס על בורית, חומר שהוא עויין לעור האדם, כיוון שהוא הורס את "רקמת-המגן". שהעניק לנו הטבע. לכן, כה גדול וחשוב, היה החידוש המהפכני של דרמפון, אשר הוא לא רק

סיפור אהבה...

(של יצרן ישראלי נודע)

תסלחו לי. אבל הכל התחיל בישוב של תינוק. התינוק היה נחמד וחייכני, אך כעבור ימים ספורים הביטו ההורים המאושרים בדאגה על הישבן הורדרד שהלך והאדים.

"אין דבר" אמר הרופא, "אין דבר" אמרו "המומחיות של המשפחה" אמרו וייעצו - לשים שמן. "זה רעיון טוב לעור רגיש" כך פסקו, "רק לא בסבון!" קבעו המומחים והתי-נוק נשאר לבד עם בעייתו.

אז נזכר האב (כימאי בעל שיעור קומה) שכבר לפני כמה שנים חקר באירופה בחומר פלאי חדש שניבאו לו עתיד גדול בשטח הנקיון. חומר זה כך דברו אז, עלול לתפוס את מקום הסבון בעולם. כל הנוסחאות היו עדיין בגדר סוד שמור ורק יחידי סגולה הכירו אותו. אבל, אין מכשול שיעמוד בפני אב מודאג ובמיוחד אב כימאי עקשן וסקרן! בסופו של דבר הוא הצליח "להבריח" דוגמאות מן החומר הסודי... כזה היה מידענו, הד"ר מיכאל לוין אשר נסגר באותה תקופה הסטורית במעבדתו במפעלי תיא ו"התיישב על הבעיה".

חלפו חודשים של נסויים מתמידים במעבדה, כשתינוקנו החמוד משמש שפן נסיונות לאבא, עד שביום בהיר אחד... ביום בהיר אחד התייצב הד"ר המלומד בפני הנהלת "תיא" והכריז בגאווה: "האוויריקה" ("מצאתי!") גיליתי "סבון ללא סבון" המנקה טוב מסבון! גיליתי את מנקה העור המושלם ביותר! חסל סדר עור רגיש. חסל סדר בעיות - עור. שוב התינוקות לא יסבלו מגירויי עור וגם לא המבוגרים!

אנריקו מאסיאס הזמר היהודי-צרפתי אנריקו מאסיאס הגיע בבלות את הימים הנוראים בישראל. הפעם אין מאסיאס מתכוון לערוך הופעות, אלא לנוח בלבד. למרות זאת גילו אותו מעריציו הרבים בישראל, מקיפים אותו בכל אשר ילך. כאן הוא נראה בחברת סוחר האמנות הנודע ז'אן תירוש ואשת הזמר במועדון ה"קינגס קלאב".

מסתבר, כי הידיעה על הריגה של הזמרת ריבקה ז'ורז' היתה מוקדמת מדי. כדי להמשיך, כי הידיעה אי-נה אלא שמועה שהופצה על ידי חבריה להצגה, החלה רב-קה להופיע לאחרונה בשמלות וחולצות החושפות את בטנה כהוכחה חיה להיותה בלתי מעוברת.

חסידיו של אפרים קיי ש'ון נהנו ביום השישי לפני שבועיים מאחת הפנינים המבי ריקות ביותר שלו. במדורו חד גדיא בחזרי"ב - כתבה בשם "הכל ייחוס", אודות הרפתקאותיו של האיש הקטן הנש' לח על-ידי האשה הקטנה לק-נות כלב מיוחס, מתאהב בכלב לב הראשון העלוב שנקרא בי דרכו, מכתירו בשם מקס. מגלה מאוחר יותר שמקס הוא בכלל כלבה, מביא אותה לבסוף הבית תה כאילו היתה כלבה גועית גדירה, בעלת שושלת יוחסין אינסופית. מה שהקוראים לא ידעו, זה כי גרעין הסיפור מבוסס על חוויותיה האמיתיות של משפחת קישון עם הכלבה הפספוסית שלהם לינדה, שבי משך זמן ממושך לאחר שה גיעה לביתם חשבו שהיא כלב, עד שגילה מספיק כדי שיגלו את האמת.

בדיחת השבוע

שייכת לרדיי מנוסי:

עכבר נמלט לחורו מפני הי-חתול. חכה חכה חכה, עד ששמע מבחוץ נביחות של כלב. חשב: אם יש כלב בחוץ, סיי מן שאין חתול. יצא העכבר מחורו. התנפל עליו החתול ור-תפסו בין ציפורניו. אמר העכ-בר לחתול: "לפני שאתה טר-רף אותי, תגידי לי לפחות, איך זה שמעתי נביחות של כלב?" השיב החתול: "חביבי, היום בלי שתי שפות לפחות, אי אפשר להסתדר בחיים!"

העתון, אם לא יאפשר לו להר-פיע נגד לנסקי, אך הוא עמד באומץ באיום.

איש ידיעות אחרונות אחר, כתב בתייהמשפט "א-רן בכר, זכה להזמנה מפי-תיעה. בכר, שפירסם לאחרונה סידרת מאמרים על חיי ההול-לות של עשירי ישראל, זכה לקורא רציני בדמותו של שר-האוצר פנחס ספיר. ספיר, שהתרשם מהמאמרים, ביקש להכיר את כותבם. הוא פנה למזכיר אגודת העיתונאים בי-תליאביב, משה רון, וזה ביי-קש מבכר להתקשר עם שר-האוצר. תגובתו של בכר הי-תה: עזוב, מה אני אלך להר-גיד לו?" נשמתו של רון כמ-עט נעצרה: "מינסטר מזמין אותך לשיחה ואתה מסרב?"

הזמנה בלתי שיגריתית הגיעה לאחרונה אל יחושע ורדון, מנהל מלון שאול המ-לך באשקלון. משפחת אילי-נפט מכווית בשם שעונה, הי-דועה כאחד מהמשפחות הע-שירות בעולם, הזמינה מערכת חדרים במלון לימים הנוראים. תחילה חשב ורדון, כי מות-חים אותו או כי הכוונותי-ם שכתה, כי כוונת נמצאת במ-צב מלחמה עם ישראל. לאחר מכן הסתבר, כי המשפחה קי-בה רשות לבקר את קרוביה הפלסטינים בעזה. משפחת שעונה, שידעה על העומס הי-צפוי במלונות ישראל בחגים, הזמינה את מערכת חדריה חודשיים מראש.

את חגיגת הבר-מצוה הי-יקרה ביותר שנערכה עד כה בישראל, ערך לאחרונה איש הביטוח שלמה ("אליהו יש-לם") אליהו, לבנו. החגיגה נערכה במלון אכדיה והיו בה מספר אטרקציות בלעדיות, כמו הבלונים שנקשרו על ידי הי-מוראים בקרקעית בריכת הי-שחיה ופרחו. מעליה, או שיש-ליקים על גבי חרבות. לפי הערכה עלתה חגיגת בריהמצי-וה כ-75 אלף ל"י.

אה לו מוטי פרידמן אקדה. אולם הוא לא זכר שהוא ירה בו.

מה עושים שרייחחץ בי-פגישותיהם הרשמיות? קוראי העתונים סבורים, כי בדרך כלל הם דנים בבעיות מדיניות של מדינותיהם. שר החוץ אבא-אבן, גילה השבוע, כי לא תמיד זהו נושא השיחות הי-חיד. אמר אבן: "לפעמים מדברים בשיחות אלה אפילו רכילות על שרים אחרים."

על מלחמתו נגד העישון. סיפר השבוע רון בן-גוריון. לדבריו החל לעשן בעת שלמד משפטים באוניברסיטה בתור-כיה. סיפר בוגי: "הפסקתי לעשן כשראיתי שבני מעשה. אמרתי לו: עמוס, למה אתה מעשן? אמר לי: למה אתה מעשן? שאלתי אותו: אם אני לא אעשן, גם אתה לא תעשן? הוא אמר: לא, לא אעשן. אמרתי לו: אני מפי-סיק לעשן. ואז הוא אמר לי: אבל אתה נוסע ללונדון, ושם תעשן. אמרתי לו: אם אעשן בלונדון אשלח לך טלגרמה ש-מותר לך לעשן. וזה הציל או-ת. היה לי צורך לעשן ולא עישנתי, כיון שידעתי שיהיה עלי לשלוח טלגרמה שיעשן. אז לא עישנתי. כשחזרתי לי-ארץ מצאתי אותו מעשן. אמר-תי: עמוס, מה זה? אתה מע-שן? הוא אמר: נכנסתי לצבא והייתי מוכרח לעשן."

אחרי ראיון-הבזיון בטל-וויזיה עם מאיר לנסקי, תה-קשר ראש הכתבים של מער-כת ידיעות אחרונות, יוחנן-להב, עם ראש מחלקת הח-שות בטלוויזיה, דן שילון,

פרימי אריון, אשת הי-שנה תשל"א של העולם הזה, האשה שעמדה במרכז טרגדיה אנושית מזעזעת, כאשר שני ילדיה הפעוטים נרצחו ברי-מוך-יד שהוטל למכונת אבי-הם בעזה, והיא עצמה נעה במשך שבועות רבים בין חיים ומוות, מצפה לביקור החסידה. תשעה חודשים לאחר האסון, נמצאת עתה פריטי אריון, אש-תו של הפרסומאי העולה מ-אנגליה, רוברט אריון, בחור-דש השלישי להריגה.

שרהמטרה שלמה הלל, לא היה מאושר כל כך בערב ראש השנה. בין גלויות הברכה לשנה החדשה שהגיעו אליו, היתה גם גלויה שהכי-לה את האחי: "שנה שחור-רה". תחומים על הברכה היו "הפנתרים השחורים", שהוסי-פו גם נימוק לאיחול המיוחד: "בשל תרומתך להגדלת הפער העדתי בארץ."

במסגרת סידרת התקפור-תיו של מנכ"ל נתיבי נפט, מרדכי ("מוטי") פרידמן, פירסם היומון דבר את הסיפור הבא: "באבורדוס אורגנו מסיבות הוללות לא מעטות ש-בהן השתתף המנכ"ל. לפי עדות עדי ראיה באחת המסי-בות הללו, הושיט מוטי פריד-מן את כוסית המשקה שהיתה בידו לאחד המשתתפים באומ-רו: עבד! תחזיק את הכוס!" ואחר שלף מוטי אקדה וירה כדור. השחקן ראובן שפר, נכה באותה מסיבה. גם מבק-ריו של מוטי פרידמן טוענים, כי סיפור זה מוגזם. ראובן שפר עצמו, הצליח להוכיח שבי-ביקורו באבורדוס אומנם הר-

גדיים קלי ובתה אחת לשנה נערכת תחרות שחייה בנסיכות מונאקו, בה משתתפות משפחות שלמות במשחה שליחים. השנה נטלה את המקום הרא-שון בתחרות הנסיכה גרציה פטריציה בת ה-41, הידועה יותר בשם גרייס קלי. גרייס (מימין) השתתפה בתחרות יחד עם בתה קרולין בת ה-14 (משמאל) ובנה אלברט בן ה-12. גרייס שחתה בסגנון חופשי, קרולין בסגנון גב ואלברט בשחיית פרפר. כל אחד מהם שחה בדיוק למרחק של עשרים מטר.

האמת על המנהיגים

כפי שהיא מתגלה מתוך כתבי ידם

במערכת, ידע רק חבר אחד מי הם בעלי כתביה. כדי שהגרפולוג יוכל להתבטא בחופשיות גמורה, הוכמח לו שזהו תו לא תפורסם, והוא חתם על הדברים בשם "ברוך שמאי". בהמשך הסידרה יפרסם "העולם הזה" את חוות-הדעת של המומי חתם על כתביה. כמו דויד כנגוריון, ד"ר נחום גודרמן, ראובן ברקת, ואחרים.

בעמודים אלה פותח "העולם הזה" בסידרה מיוחדת במינה. המערכת הגישה לגרפולוג ידוע שורה של כתבי יד של אישי ציבור, בבקשה לנתח עדיפיהם את אופי האנשים.

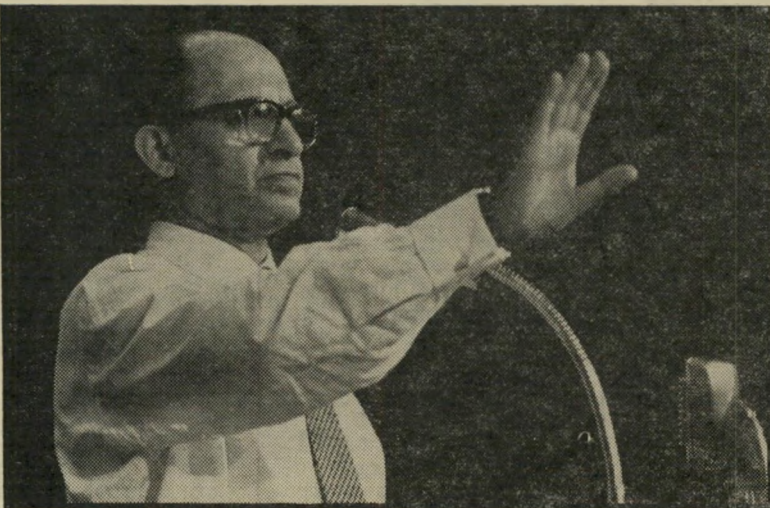
לגרפולוג לא נאמר דבר על זהות בעלי כתביה, מלבד הגיל והי מין. לא היתה למומחה כל אפשרות לדעת או לנחש במי המדובר. גם

מאחורי המסיכה של האיש החוק

יש אי-בטחון לא מועט!

יש דמות שהוא רוצה להידמות לה...

מנחם בגין

ארוכת-טווח תרצה, הפסק לפעמים מאמץ, הרפה ותנוח מעט. לא תצא מפסיד מזה. לשון דיבורו היא ברורה ותקיפה. מח שבתו ערוכה, בהירה ומסודרת. הכותב הוא מתכנן ומארגן בעל אופקים רחבים, לטווח ארוך. יש לפניו פרספקטיבה רחבה וארוכת-שנים, שהיא קובעת את פרטי צעדיו הבודדים.

הוא איננו טיפוס אימפולסיבי, ופער לוחו מתוכננת, שקולה, מתקדמת צעד אחר צעד אחרי שיקול וניתוח פרטים, ואין בה אילתורים רבים. האדם הוא רציני עד כדי כך שאינו יכול לסלוח לחולשות אנושיות, אינו מוריד תר לעצמו ברגעי חולשה, אך גם לאחרים אינו מוכן לסלוח רשלנות, כשלון וחולות שות אנוש. הוא דורש במפניע, ובחומרה, וגם זה אינו מקל על המגע עימו. אך באישיות מורכבת זו יש גם קווים נוספים. הוא בהיר וברור בדרך כלל, אך יש גם רגעים של אי-בהירות. זו יכולה להיות אי-בהירות טבעית, של המחשבה הבהירה לרוב, וזה יכול להיות ערפל די-לומטי.

בהופעתו היומיומית האיש הוא נמרץ ותובעני. את חכמת הוויתור האמיתי או הוויתור למראית עין, דוגמת לוי אשכול ז"ל — אינו יודע. הוא עומד על שלו בעקשנות, ולא תמיד בחוכמה. מאוד לא נוח לו הוא ביסודו איש-אמת, מאוד לא נוח לו להודות בשגיאותיו. לזה דרושה גדולה אנושית, שאלה אין הכותב מגיע. אינו מגיע לא למעלת דויד המלך, אשר אמר ברגע אמת: "חטאתי לפניך".

איש גברי זה היה רוצה להידמות לדמות-אב נערצת. אך בד בבד עם זה הוא גם נרחע, מתכווץ ומתגמד בפני דימוי אב זה, ויש כאן אותה גישה אמ-ביולוגית של הודות וריתיעה כאחת, הרצון העז והעמוק להידמות לדוגמה מאי-רתי-עניים.

הצלחתו הגברית בחיי המעשה נבנית כחדיצרות החיים האישיים, ביקוי מופים של התגובה הטבעית, וכמתח פנימי.

סה לא להיות מושפע יתר-על-מידה מ-הלכירות אלה עד כדי הפכפכות ואי-עקביות.

אך שליטה זו בנטייתו נבנית במחיר פגיעה מפווימת בטיבעיות ומיטות דרכי תגובתו. האיש הי ציבורי והאיש הטבעי אינם חיי פפים. שזיטת הפרסונה (מסיכה) מכניסה חוסר-שקט ומתח לחייו.

ושוב: אין האיש מצליח לגמרי לשלוט בכליו. הוא מאוד תקיף וגמרץ. ראה את הלחץ הגברי מאוד במלים "כך אני מבין" (שורה 3). אך הכפיה העצמית השרירית תית היא רבה מדי. יש והלחץ או הגודל יורדים באופן פיתאומי. חוסר-אונים משי-תלט עליו. יש לגבר התקיף הזה בהחלט רגעים של חולשת-הרצון וחולשת-הדעת. הוא מסוגל היטב לדבר בלשון מספק קצי-רה, נמרצת ועניינית: "הקשב", "שים לב וגו'" בטון תקיף של מפקד, שאין עליו עוררין, אך פיתאום יש לו רגעים של אפיסת-כוחות, ואותה אי-שלמות באישיותו ואת חוסר אחידות בתגובה נובעת, כפי הנראה, מכך שהכותב רוצה להידמות לדמות שאינה מתאימה לטבעו, וכיוון ש-אין תפיסה גמורה בין אישיות ראשונית ותפקיד, מתפרצים הנתונים הטבעיים כי דרכים צדדיות, כלשון שייקספיר במקבת: "מאלף פינות העיר פורצת בבגידה".

הכותב אינו יודע להרפות ממאמץ, אי-נו יודע לנוח וליהנות. יש לו הרגשת חובה חמורה, והוא עשוי לשמש דוגמה גאה למדי למוסר-העבודה הפורטני. אך אין לדמות את הטבע בחשבון הארוך. את שאין נותנים לו, הוא נוטל.

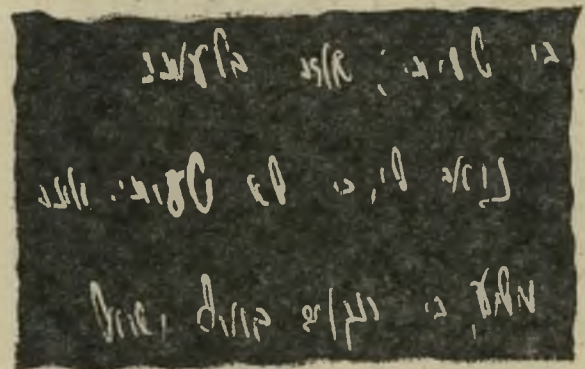
הכותב אינו יודע ליהנות מן החיים בי-מידה מספקת, אינו יודע לעשות אתנחתא במאמציו. לכן באופן פיתאומי, במקום ובשעה בלתי-צפויים, יורדים הכוחות, וכי-מובן שזה עשוי להיות בעוכרי מדיניותו ובמידה ואיש מן הצד יכול לעזר לאדם שהוא כנראה רבי-פעלים ודי-מושכע מ-עצמו, איש שגם נדחף על-ידי צרכי הי-מנגנון, היינו אומרים לו: "אם בהצלחה

הלחץ יורד באופן פיתאומי, לדוגמה "מדי-נה" — שורה 8.

הכותב הוא אדם המכוון הופעי תו לפי דמות מנחה של גבר חזק, אשר הוא רוצה להידמות לו.

הרבה קווים בכתב-ידו מזכירים את כתב-היד של ביסמארק, גודל, צרות וקשרי-חות מחד, ואי-שקט פנימי רב מאידך. האיש רחוק מלהיות עיקבי, כפי שהיה רוצה להיות. הוא מנסה מאוד לדחוס את

בכתב-יד זה יש הרבה קווים הגנתיים, שהם אופייניים לגיל ההתבגרות. האותיות הן זקופות, עם נטייה לאלכסון שמאלי. הקווים המחזקים רועם זה וביחד, בתור אשכול (cluser), מצביעים בכיוון של הסתגרות וקשיחות. התגובות הן: צרות האות ולחץ מופסק בפתאומיות. קשיחות זו מנסה לכסות על משהו. אם אנו מסתכלים ביתר יסודיות, הרי שמתחת לשיכבה הראשונה, הבולטת של סדירות

הליכותיו לתוך איזה דפוס מוכן מראש; הדמות של הגבר הגברי המצליח, המנהיג הנמרץ. אך מצבירות תזויים מוזנים אותו ימינה ומשאלה, מבלי שירצה בכך באופן מכוון, וזה גם די מקשה על אלה הצרי-כים לעבוד במחיצתו, ולא להא לה שמקומם לשאת חן בפניו על-ידי לקיקה וחנופה. אי אפשר לדעת אצלו מראש איזה קו התנהגות של פקידים ועוזרים ימצא חן בעיניו.

הוא אמנם נראה חזק, עיקבי ואחיד, במבט ראשון, אך המכירו יותר מקרוב לעולם לא יוכל להיות בטוח בצעדו הבא. אהבותיו ושנאותיו אינן ניתנות לחישוב מראש. הוא שולט בעצמו במידה מספקת, ומני-

רצונית וקפואה, ישנו הרבה אי-שקט, תנור-דה בלתי-בטוחה, וללא כיוון ברור וחד-משמעי של תנועות זעירות. רשאים אנו להניח שמאחורי המסיכה של האיש החזק והקפוא מסתתר אי-בטחון לא מועט.

זה מוחזר עפי-חוסר-אחידות בנטייה, אם אנו מסתכלים על כל מילה לחוד, הרי שברבות מהן כיוון ונטיית האותיות שונה, ונסתפק בדוגמא אחת לשם המ-חשה, "מבין" — שורה א' מילה שניה — שים לב לאות מ' ולנ' הסופית: אי-אחידות דומה גם כן, ללא ריתמוס טבעי. למשל האות כ' במילה "כי" — לעיתים קרובות יורד הלחץ, הגודל בסופי המי-לים, למשל, "הגויים" — שורה 7, לפעמים

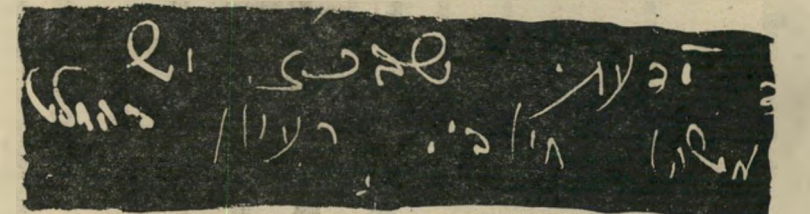
לא אינכת לו לדיק בפדטים...

..העיקר שמוחאים לו כף...

עזר וייצמן

טה במיוחד להתאמץ. הצלחותיו באות לו בלי טירחה מרובה, ובדרך הקלה, עקב כישוריו, משיכלו המבריק והופעתו ה"מקסימה", המעניינת והמושכת. לעצמו הוא אוהב נוחות, ודורש לעצמו מקום חשוב ורב, ותשומת-לב, והוא מאוד

הקווים הבולטים של כתב יד זה הם: כתב-יד זקוף, רחב וחד מאוד, אותיות גדולות ותנועות. הכותב הזה הוא איש חריף מוח וחרף-לשון. אייאפשר לומר עליו שאינכת לו הרבה לדיק כי

משוכנע בחשיבותו. הוא. את האחרים הוא עשוי לבקר באופן קיצוני, ללא גבול, ולא תמיד ביקורת עניינית ושקולה, אם כי שנונה ומבריקה. קשה להשיב לו מנה אפיים, כי הוא די אינטליגנטי.

פרטים, או למצא חובותיו לגבי אחרים כנאמנות. יש לו משהו מן "הפרימה בלרינה" (כר-כב ראשי). הוא מאוד נהנה לעמוד באור הזרקורים, ועבור עצמו הוא אוהב נוחות, ואינו נר

כלחם, אך ללא גרעינים לזריעה. ללא אותה רצינות קרושה, או תה צניעות אישית, שכנראה חפץ רה למדי לבקל הכתב, גדולה הי סכנה שפרי עמלו פרייבוסר הוא, אם כי ייתכן והוא בעצמו — טוב לו בכך, אפילו טוב מאוד.

כתבנו כאילו שהכותב הוא אמן. יתכן והשערה זו, המבוססת על כישורים אמנרתיים מרובים המצויים בו בכות, אינה תואמת את דרכו של האדם במציאות. אף על פי הביטוי בכתב (שאינו כתב היד, אלא כתב המוח, לפי מחקריו של רודולף פופל) אין להניח שהכותב מגלה בנוהגיו היום-יומי התנהגות הטבועה בחור תם מוסר-העבודה הפוריטני, לשם כך חסרה לו הרגשת חובה והתחייבות, וב סופו של דבר חסרה לו אותה התמסדות בלתי-מוותנית לעניין על-אנוכי, שמעניקה לחיי אדם את המימד של רצינות ועומק, קושרים אותו קשר מהותי לאדם ויקום, ומשכנעים אנשים אחרים בדבר אחריותו ומהימנותו של בעל הכתב.

נשאלת השאלה לאיזו מטרה הוא מש"תמש בכישורים טבעיים אלה? את אשר על לבו או לשונו, הוא אומר בגלוי ובתוקף רב. לא איכזפת לו לפגוע באנשים אחרים, הי מוחאים לו כף. חבל על כשרונות עיקר שהוציא מילה שנונה, ושי כה עשירים, שמתכוזבים בדרכים לא הולמות.

גם כוח דימיון רב יש לו, כוח ראיית דברים מקורית, כוח עיצוב, התמודדות וכוח-יצירה, כדי להצליח כאמן אמיתי, חסרים לו כמה נתונים שהם, ביסודו של דבר, נתונים מוסריים. התמדה, נכונות לעבוד קשה, מסירות לעניין, ובראש וראשונה — נכונות להיר אבק ולהעמיק, ויתור על הצלחה קלה ומהירה, חיפוש של האמת שבטבע (כי לשונו של אלברכט דירר), יכולת הסתכ לות וקליטה בטרם יגש לביטוי. ללא כל אלה חסר האמן, ויהיה המוכר שר ביותר, עומק ואמיתיות, בלי זה אולי מובטחת לו הצלחה ליום אחד, משביעה

..איש מעשה ולא איש הידור...

..מוצא נתיבות ללב בזולת...

..אדם שכולו מופנה החוצה...

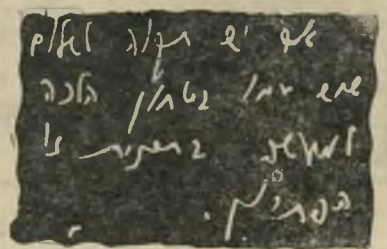
יגאל אלון

ראייתו המחשבתית היא יותר כוללנית מאשר מנתחת. ייתכן ואינו מדייק תמיד בפרטים, והוא לעיתים קרובות חסר סבי לנות לעשות דבר עד סופו. הוא מסוגל להצליח כמורה מלהיב, כי מניע דוחף, המניע רבים לפעולה. יחסו לאנשים הוא טוב, יש בו גם גוון של חוס רגשי, אם כי רגישותו, אינה מעבירה אור תו על דעתו, והוא מסוגל גם להעצר ולי נחת תופעות מתוך מרחק.

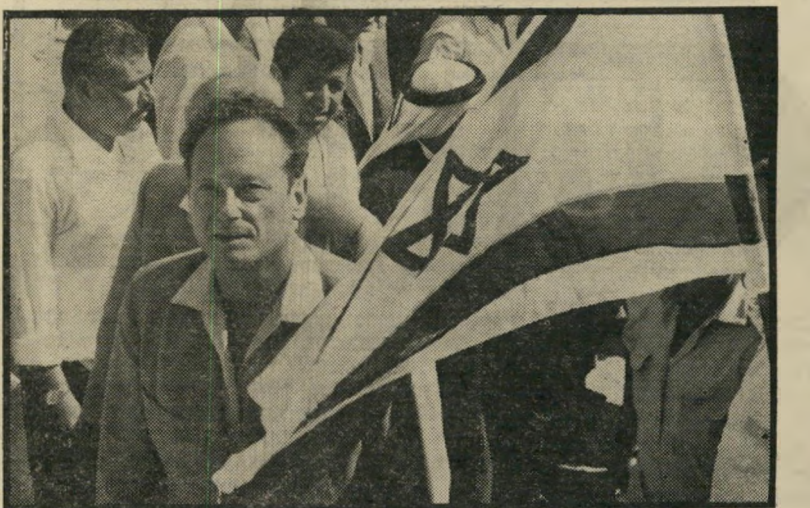
האסוציאציות המחשבתיות שלו מפתיעות ברב-גוניותן ומקוריותן. הוא איש השלום והפשרה, ואין כמוהו להטיל את מלוא כור חו בשער כמתווך או בורר בסיכסוכים איי שיים. בחוס רגשי רב הוא מסוגל, לא רק לכפות על שני נציגים פשרה, סוף פסוק והשלמה עם פסק הבוררין, אלא השפעתו האישית, זו שאינה ניתנת ללימוד ולהי ראה, משפיעה גם השפעה משכנעת, בכיוון של השלמה מרצון על פי בוררותו. אישיותו של הכותב היא עשירה ורבת גוונים, אך למרות התנודות וחוסר-המנוחה שבה, צימאון העשייה שלה אינו רב-מש מעי, ויש בו מין אחידות ראשונית של התמימים וישרי-הדרך.

לואי סתומה, החולפת ומתחלפת, ושאנה מעסיקה אותו במיוחד.

לא מן הנמנע, אם כי כלי אין ודאות בכך, שבימי הזיקנה, כאי שר פעילותו של אדם ויכולת להי פנותו למעשים טובים ולפניה לי זולת — יורדת, עשוי הכותב למי צוא את עצמו יותר מוסרד עדידי

רגעי הרגשת נחיתות ואי-יכולת, ולשם איזונו הפנימי רצוי לו לט פח יותר את הצד המוזנח שבי אישיותו: צד ההסתכלות, ההשי הייה וההירהור.

אמצעות התגובה, שהיא קולעת לרוב, אך לא תמיד שקולה. הוא הרבה יותר איש המעשה, מאשר איש ההירהור וההסתכל לות, כולו מופנה חוצה, לעתיד, למציאות ולזולת.

הרגש הרב השולט בו, עירנותו ובלתי-אמצעות התגובה, עושים אותו רגיש מאוד לכל התרחשות במציאות המשונה. חדיר, אך גם רגיש לגבי סבלות אדם. היות והוא ניהן בתנופה ואי-שקט, הדוי חף אותו לפעילות, ועקב זה אין לו שהות הרבה להסתכל לתוך עצמו, אין רגישות כללית זו מתבטאת ברגישות אישית מיו חדת בכיוון של נטיה להיפגע. אם כי הוא בוודאי מרגיש פגיעות המכוונות נגדו, אין זה חורה לו, והוא אינו נעלב. אי-השקט הפנימי שלו מתבטא גם בי הרגשה עצמית מתחלפת, לעתים בטוחה, לעתים די שחוחה, אך היות והליבדו מור צא לו אצלו אפיקי-פעולה מספקים ומספ קים מאוד, הרי שהרגשת-נחיתות זו, הי תוקפת אותו לעיתים, היא מין הרגשת

הקווים המאפיינים כתב-יד זה הם תנועות מרובה, רוך, דינאמיות, מתיחות תתי-קליפתית, צימצום הצורות, שלובים ואי-סדירות בגודל ובנטייה.

כותב שורות אלה הוא איש דינאמי מאוד, מלא רגש והתלהבות, המניעה אר תו, ומסירות גדולה לעניינים, אשר מחוץ לאישיותו הוא. זה מביא אותו לפעיר לות בלתי-פוסקת, אך גם מכניס חוסר שלווה ניכר לתוך חייו, למרות שיש לאיש זה מה שאריך אריקסון מכנה: "בטחון יסודי ואמונה יסודית בחייו". הרייתמוס היסודי החזק של כתב היד מעיד על כך. איש זה נכון לצאת מעצמו, ללא סכנה שיאבד את דרכו ויישותו.

היות ומצוי אצלו הכותב גם חוס גופני רב, תגובה ריגשית, התנהי בות ומסירות, יש להניח בוודאות ניכרת שאדם זה הוא לכבי למדי, ומוצא נתיבות ללב הזולת. מנת המישכל של הכותב היא ניכרת, ומצטיינת בעירנות, מהירות ואף בכלתי

העולם התחתון

הסלמה

במלחמת הכנופיות

השעה היתה ארבע לפנות בוקר, כאשר שני קילוגרמים של חומר נפץ התפוצצו בפתח מועדון-הלילה פיגאל, בכיכר סמואל על שפת-הים בתל-אביב. ההתפוצצות הרעידה את כל חלקה הדרומי של העיר. גברים נשים וילדים, אך האנשים שהניחו את החומר, לא הוטרדו על-ידי מחשבה זו.

גם לדעת המשטרה, היה זה מעשה פלילי. לא רשמית, הסכימו קציני המשטרה כי היה זה סיבוב נוסף במלחמה הנטושה בי-עולם התחתון התל-אביבי. אברמיקו שוקר, רון, בעל פיגאל, נעצר לפני מספר חודשים כחשוד ביריות ובפצצות אדם במורדון לילה.

היה בפיוץ אות אזהרה לכל אלה הטור

בניין מערין, פיגאל" לאחר הפיצוץ
זליזול בחפים מפשע

ענים, כי כל זמן שאנשי העולם התחתון נלחמים זה בזה ומחסלים זה את זה — שיהיה להם לבריאות, ואל לה למשטרה להתערב. הצרה היא, שכשהם עושים זאת, לא איכפת להם גם אם ייהרגו עוברים ושבים חפים-מפשע.

רפואה

מגיפה של

ילדי „תלדומיד“?

אות האופקה, שניתן במשרד הבריאות בירושלים, גרם דאגה מיידית בקרב

רומי של העיר. השריפה שפרצה החלה מתפשטת במהירות, השמידה שורת חנויות סמוכה. שני אנשים נפצעו, שלישי התעלף. הבניין, השייך למשפחת מוגרבי הנודעת, נפגע קשות.

אל-פתח, נזעקו רבים. לא כך היתה דעתו של בעליו של פיגאל, שישן אותה שעה במלון סלע הסמוך: „זאת נקמה ג'די“, אמר ברגע שנשמע הפיצוץ — ואף לפני שידע כי מועדונו הוא זה שפוצץ.

יודת „תלדומיד“
חיפוש אחרי הקוטל

המדענים: בשבעת החודשים האחרונים, נולדו בישראל עשרים ילדים עם מומים בגפיים — „ילדי תלדומיד“, כפי שהם נקראים (המשך בעמוד 22)

הלא-נכון בראש הלא-נכון, במדור רחל המרחלת. הם אספו למכוניתם את הפצוע, מהירו להעבירו לאיכילוב. כמות חומר הנפץ שהתפוצצה, יכולה

הוא
הם

האשים קצין משטרה בכיר

שעזר לאנשי סינדיקאט הפשע

האשימו אותו השבוע שהיה

מעורב בפריצה לשם גניבה

ובסחיטה באמצעות מיסמכים

אילו מצאה ועדת הבירור, שמינה שר המשטרה לצורך זה, כי אומנם היה יסוד להאשמותיו של לביב, כי אז היתה משטרת ישראל מצטיירת בדמות של משטרה מושחתת הפועלת בשרות מגננוני פשע.

כדי לטהר את עצמה נקטה המשטרה בשיטת התגוננות תוקפנית, של הזזת מלחמה נגד תוקפיה. נציגיה שהופיעו בפני ועדת הבירור הפכו את הקערה על פיה. הם טענו כי כל מעורבותה של ה-

ו ליכוד למדה עקרון זה כבר מזמן: גוויה אחת זו טרגדיה. מאה גוויות זו כבר קומדיה. השבוע לא ידעו קוראי העיתונים ביש-ראל אם לבכות או לצחוק. מעצרו של כתבו הכלכלי של הארץ יגאל לביב, כח-שוד בקשירת קשר לבצע פריצה על מנת לגנוב מיסמכים, כטענת המשטרה, שבא שבועות מספר אחרי מעצר דמות בכירה אחרת בעיתונות הישראלית — כתבו ה-צבאי של מעריב אלי לנדאו — יכול היה

המשטרה
מהזידרה
מהלומה

משטרה בפרשת מיסמכי לנסקי לא נועדה כדי לתפוס את לנסקי או עורך-הדין חיים בסוק במעשים בלתי חוקיים, אלא כדי לתפוס את העיתונאי יגאל לביב בנסיון לסחיטת כספים.

אולם על מנת להסביר כיצד עלה פתאום במוחם הרעיון כי יגאל לביב הוא הח"שוד העיקרי בנסיון לבצע עבירה בפרשה, היו אנשי המשטרה צריכים להציג מידע בפני הוועדה. מידע זה הוצג בצורת חשי-דוה, שלדברי המשטרה קדמו אצלם בי הרבה לפירסומיו של לביב, לפיהן ניסה לביב כבר בעבר לסחוט כספים מאנשים באמצעות מסמכים.

החשדה זו, למרות שפרטיה הועלמו מי-הציבור לפי צו שר המשטרה, מופיעה לכל אורך החלטתה של הוועדה וללא ספק שימשה בסיס עיקרי לקביעתה כי הקצין שלוש נקי מכל רבב וחדש בפרשה.

כאן יש צורך להדגיש ולהבהיר, כי כדברי אנשי המשטרה כמו בי החלטות הוועדה, מדובר בחשי-דות בלבד, שלא רק שלא אומתה, אלא שער לפירסום מסקנות הווע-דה לא נעשה גם שום נסיון ל-אמתם.

מבלי לנסות לקבוע אם אומנם ביצע יגאל לביב את המעשים שמייחסת לו עתה המשטרה, הרי בעצם התנהגות זו יש פסול חמור ביותר:

● העובדה שוועדת הבירור בזכותה את הקצין שלוש הטילה ופירסמה חשדות חמורים של סחיטה כלפי יגאל לביב, מ-

להוליד רק תגובות של גיחוך ובדיחות על חשבון הציבור העיתונאים כולם. „יש לי סקופ!“ התבדה עתונאי בבית סוקולוב בתל-אביב, „מאמר בשם, הפשע המאורגן בעיתונות הישראלית בעיניו של מומחה“, מאת מאיר לנסקי.

מעבר לליגלוג השתררה התדהמה. ה-הלם על האנשים העוסקים במקצוע שנו-עד לשמור על המוסר הציבורי נקשרים בפרשות פליליות, היה גדול לכשעצמו. אבל עם מעצרו של יגאל לביב ערב ראש השנה היה זעזוע גדול עוד יותר. משום שהוא לבש צורה של הכרות מלחמה בין המימסד, באמצעות המשטרה, על העיתורנות הלוחמת.

הגנה

באמצעות התקפה

א היה זה פוד כי משטרת ישראל עומדת להתלבש על העיתונאי יגאל לביב. ימים ספורים אחרי שפירסם את פרשת הניסיון להכישת מסמכים אודות מאיר לנסקי וג'ו סטאשר, שהוכשל לדבריו בידי תת-ניצב אהרון שלוש, הסתבר כי אנשי המשטרה החלו לאסוף חומר על אישיותו ופעילותו של יגאל לביב.

כי הפירסום בהארץ הטיל חשד כבד ביותר על משטרת ישראל. הוא האשים למעשה את אחד מקציניה הבכירים ב-סיוע לאנשים המוכרים כראשי סינדיקט הפשע הבינלאומי.

יגאל לביב
— צוחק —

● העובדה שהמשטרה טוענת כי חשד דה כבר מזמן ביגאל לביב שבאיצטלה של עתונאי הוא מבצע מעשי סחטנות, היא המורה עוד יותר, שכן תפקידה של משטרה אינה לחשוף אלא לחקור. אם היו חשדות, מדוע לא נחקרו, מדוע לא נבדקו עד תום כדי לברר אם יש בהם יסוד או לא?

השיטה של החשדת אדם והכתמתו בידי השלטונות, ללא נסיון להביאו לדין כדי שבית-משפט בלתי תלוי יקבע את אשמתו, היא פסולה ומזכירה משטרים רקובים וטוטאליטריים.

בלי לבדקם או לבססם, היא מעשה פסול מבחינה ציבורית.

יגאל לביב
בעת הוצאת ספרות המעצר נגדו.

במה חושידים בו?

נראה שהמשטרה הבינה זאת לבד. משום כך לא יכלה להמנע מר מעצר יגאל לביב כדי להראות לציבור שיש אמת בחשדות שהעלתה נגדו. במה נחשד יגאל לביב?

בפני ועדת הבירור הועלתה שורה ארוכה של חשדות. שלא הותרו לפירסום רשמי. לפיהם הסתבר כי למשטרה יש חשבון ארוך עם יגאל לביב, חבר קיבוץ שובל לשעבר, שהפך לאחד ממקימי ברית השמאל בישראל יחד עם היותו לכתב הכלכלי של היומון הימני הארץ.

בשעתו, חושדים אנשי המשטרה, רה, כעת פיצוץ פרשת חברת הי אוניות, "סומרפין" מסר יגאל לביב בעת ביקור בשווייץ, מידע למשיטרת שווייץ על פעילותה של הי משטרה הכלכלית הישראלית שם.

אולם החשד כאילו מעורב יגאל לביב בעסקי סחטנות, התעורר בלב אנשי הי משטרה, כפי שהם טוענים עכשיו, בי תחילת חודש יולי השנה.

בליל ה-12 ביולי השנה, נעשה נסיון לפרוץ לדירתו של היהלומן אברהם שכטר ברחוב יוסף אליהו 7 בתל-אביב, ליד היכל התרבות. שני פורצים, עבריינים ידועים למשטרה, אברהם ואתדוד אסור ליק, נתפסו על ידי מארב משטרת כשר יצאו מהדירה הנמצאת בקומה השלישית. למשטרה היה מידע מוקדם על נסיון הי פריצה וכתוצאה מכך נתפסו הפורצים בשעת מעשה.

בידיהם נמצאו תכשיטים, יהלומים ויר ערימה של מיסמכים. בחקירתם במשטרה

טענו השניים כי נשלחו לפרוץ לדירתו של היהלומן שכטר כדי לגנוב מיסמכים הנמצאים שם. באותה הזדמנות עשו גם "עבודה פרטית" גנבו את התכשיטים.

חקירת המשטרה הובילה אל עודד סלפטר, גם הוא מוכר למשיטרה (בין השאר כמודיע משטרי תי), כמו שיום את הפריצה. סלפטר, צעיר מופרע וכדאי, הוא שי ניסה למעון במשטרה כי פעל בי שיתופו של לביב שהיה מעוניין להשיג את המיסמכים בבית שכיטר. עדות כתובה על כך נמסרה

טענה זו אינה עומדת במבחן ההגיון. המידע שצברה המשטרה היה בידיה הרבה לפני שהתפוצצה פרשת מיסמכי לנסקי. כדאי להבהיר בנקודה זו כי אם גם, במקרה החמור ביותר, נכונים החשדות שמעלה המשטרה נגד יגאל לביב, הרי שספק אם המשטרה תוכל באיון צורה שהיא להוכיח את טענתה כאילו לביב התכוון בעזרת המיסמכים שהיו צריכים להגנוב מבית שכטר, לסחוט מחברות כל-כליות. שכן באותה מידה הוא יכול היה להשתמש במיסמכים אלה — אם יום את גניבתם כדברי המשטרה — למטרות

שר המשטרה
— מי שצחק אחרון

פרסום עיתונאי. במקרה כזה יכיר לה העבירה שלו להיות טכנית או נוגדת את חוקי האתיקה העיתונאית. אבל עיתונאים רבים וחד שוכים בעולם, כמו כן הכט למי שק, התפארו כבר כי השיגו סקור פים חשובים באמצעות גניבה.

כתוצאה מכל אלה נוצרו שלוש אפשרויות, באמצעות ניתן להסביר את פרישת לביב:

● יגאל לביב גילה להיטות יתר להשגת סקופים עיתונאיים, מבלי לברור באיזה צעים לשם השגתם. המשטרה ניצלה משיגים שלו בדרך עבודתו העיתונאית כדי לנקום בו על השחרות דמותה בציבור באמצעות פיצוץ פרשת מיסמכי לנסקי.

● המשטרה בישלה את כל האישום נגד יגאל לביב מאלף עד ת"ו, כדי לגייס קום בו.

● יגאל לביב נפל קורבן לפרובוקציה מתוכננת, שנועדה להפסיק את סידרת הי מאמרים שלו בהארץ על לנסקי וסטאשר ושותפיהם, להציג אותו כעברייני שאין להתירם למת שפירסם.

איוז משלוש אפשרויות אלה היא הנכונה? זאת יצטרך לקבוע בית-המשפט, אם וכאשר יועמד יגאל לביב לדין על המעשים שמיחסת לו המשטרה.

דבר אחד ברור: בעצרה את יגאל לביב, נטלה המשטרה על עצמה אחריות כבדה ביותר. אם תישלם בנסיון זהוכיח את ההאשמות שהיא מייחסת ללביב — יהיה זה קץ תרבותה של המשיטרה כשומרת החוק והמוסר בי מדינה.

למשטרה רק יום אחד לפני מעי צרו של לביב.

אחריות כבדה

המיסמכים בביתו של שכטר, היו שייכים לבנו המנוח, שהיה בשעתו יועץ כלכלי לכמה חברות לכליות גדולות הפועלות בישראל. בין השאר הי כין הד"ר בנימין שכטר המנוח, מחקר מיוחד שעסק בשיטות להעלמת מס והתחמקות מתשלום מסים בישראל.

בזמנו ניסה לביב לקבל את המיסמכים שהיו ברשות בנימין שכטר ושאר פטרי רתו עברו לרשות אביו. הוא אף פנה לי כמה מוסדות ממשלתיים, כמו למשרד האוצר ולמשרד-המסחר והתעשייה, הציע להם להתעניין במיסמכים שברשות שכטר. בינתיים בוצעה הפריצה בבית שכטר. בעקבות פריצה זו מסר לביב לפקדי ממשלה, שהמיסמכים שדיבר עליהם נמציים כעת ברשות המשטרה. אנשי משרד האוצר בדקו זאת ואומנם כך היה.

אם אומנם היה יגאל לביב מה שהי משטרה מייחסת לו כעת — האיש שהזמין את המיסמכים אצל הפורצים — הוא היה צריך להיות טיפש מוחלט לנהוג כפי שביג. עובדה היא, שאחרי המשטרה קיבלה את המידע הנ"ל, היא לא עצרה את לביב ולא קראה אותו אפילו לחקירה.

לדברי קציני המשטרה היתה כוונה לעצור את לביב עוד לפני מספר שבועות, אלא שבינתיים התפוצצה פרשת מיסמכי לנסקי ולכן נדחה המעצר כדי לא להחשיד את המשטרה בנקמנות.

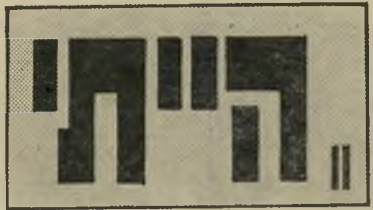
הווידוי האישי המזעזע של מלכת המים היפהפיה בת

כ אשר אביו גילתה, לפני 17 שנה, שהיא בהריון, היא רצתה לעשות הפלה.
אבי התנגד. הוא גייס לעזרתו את הרופא הידוע ד"ר אופנהיימר. יחד הם שיכנעו את אמא להמשיך בהריון. בתמורה, הבטיח אבי לאמי נסיעה לחו"ל.

מאת
איריס דוידסקו

בזכות אותה נסיעה, אמי הסכימה ללדת אותי.
כמו שנולדתי ברגל שמאל, כך גם גדלתי.
האדם הראשון שטיפל בי היתה סבתא. לה קראתי אמא. לאמי קראתי דודה. פשוט גרתי אצל סבתא, והיא גידלה אותי. אמי מעולם לא טיפלה בי, ולא התחזקה אותי אצלה אפילו יום אחד. היא היתה גאה כי רק כשאנשים היו אומרים עלי: "זאת

הילדה של רינה היפה".
בכל ילדותי, לא היה לי יום אחד של אושר, וזה, למרות שנולדתי עם כפית זהב בפי.
הייתי תינוקת יפהפייה: היה לי שיער בלונד לבן, ועיניים ירוקות. כל מי שראה אותי התאהב בי.
גרנו בוויולה על הכרמל, ומעולם לא חסר לנו דבר. לאמא היו מטפלת, עוזרת, מבשלת ומהגצת. היא היתה נוסעת לי מספרה בירושלים, ואת בגדיה היתה תורפת בתל-אביב, אצל לולה בר. וזה — לא כיום, אלא לפני שנים, כשכל רמת החיים בארץ היתה הרבה יותר צנועה.
אמי היתה בצעירותה רקדנית בלט אצל גרטרוד קראוס. היא נחשבה לאחת הנשים היפות בארץ. אבי, בוגר בית-הספר הריאלי בהצטיינות, היה עורך-דין נודע לעניינים פליליים.
ביתנו היה אחד ממרכזי החברה הגבוהה. המסיבות שאמי היתה עורכת היו מפוארות סמות.
כשנולדתי, היה אחי בן שש. סיפור לי, שכשהוא ראה אותי בפעם הראשונה, כשאמא חזרה איתי מבית-החולים, הוא אמר: "מי צריך בכלל דבר כזה".
אני יודעת שזאת תגובה מקובלת אצל

ילדה בלתי-דצויה
בגיל ארבע כבר ניתן להכיר באיריס בת-ווייהפנים של היפהפייה לעתיד, גם בעצב.

ילדות ללא אם
איריס, בגיל שמונה, עם אחיה עדיאל (14).

הצחק המאושר
איריס בחברת אביה, אלימלך, מיד לאחר היב-חרה למלכת המים 1971. למרות פומביות ה-

רגע, קהל האלפים וזרקורי המצלמות והבמה, צדה המצלמה בדייקנות את כל סיפור חייה, בתמונה בודדה זו ובחיוך יחיד זה: חיוך מאושר ומשחרר, חיוך של שמחה — נדיר למדי אצל איריס, המעלה על שפתיה, במקרה הטוב ביותר, חיוך של נימוס. חיוך שמח כזה, יכול היה להוציא ממנה האדם היחיד שהעניק לה אהבה תמיד — אביה.

בגרותי במהירות לא רגילה, לא רק מי בחינה גופנית, ולמדתי לחיות עם זה די מוקדם. בגיל שש שבע כבר הייתי עצמי-אית. אפיתי עוגות, וניהלתי משק-בית. אני לא זוכרת את עצמי אף פעם חולה, כשמשהו יושב ומטפל בי.
בגיל שלוש קרה לנו משבר נורא בי משפחה, למרות שאז לא הבנתי אותו. אבא הסתבך בענייני עסקים, הועמד לי

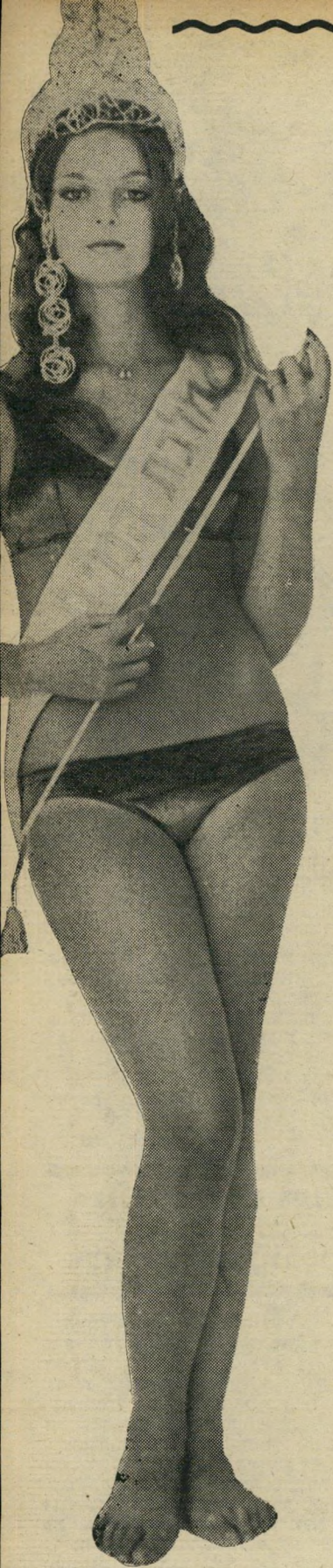
הרבה ילדים. אצל אחי, התגובה הזאת נמשכה גם הלאה.
אני יודעת שדברי נשמעים כאילו אני מרחמת על עצמי. אבל זה לא ככה. אלה הן פשוט העובדות, וגם אם גדלתי אומדללה, מעולם לא ריחמתי על עצמי. התי

תחליף לאהבה
איריס, בתצלום זה, היא בת 12! לצידה, חיים טופול. היכרותה עם כוכבים ואמנים ידועים, והשתלבות בחיי הזוהר הסוחפים של הבוהימה, בגיל בו בנות אחרות לא גילו עדיין את רחוב דיזנגוף, היו ניסיון מצד איריס למצוא את התחליף לאהבה ולקשרים, שלא היו לה בילדותה. מימין: בגיל שש, היה ידידה הנאמן בחיים כלב ה"לאסי" הענק.

„אמי רצתה לעשות הפלה. רק בגלל שאבי הבטיח לה נסיעה לחו"ל, היא הסכימה ללדת אותי.“

משפט ונשלח למאסר. הוא נכלא במע"ש ירו.
נשארתי ללא אבא — וגם ללא אמא. מיד אחרי המשפט, ביקשה אמא להתגרש. אבי קיבל חופשה של ארבעה ימים מהכלא כדי להסדיר את עניין הגירושין. במשפט הגירושין, ייצג את אמי עורך-דין אריה רוזנבלום, שהיה, כפי שהתגלה לי כש-גדלתי, ידיד קרוב של אמא.
לאחר הגירושין, לא לקחה אותי אמא אליה. עברתי לגור אצל משפחה מאמצת בנוף-ים. המורת תשלום. אחר כך — אצל משפחות אחרות, עד שאבי השתחרר. כשאבא ישב במאסר, האמנתי שהוא

הכתר שאבד בגיל 14, זכתה איריס בכתר נסיכת היס-התיכון, במסגרת תחרות מלכת המים. סיכוייה לזכות בכתר המלכות היו רבים ביותר, לדעת רבים — אולם הכתר אבד לאחר התנגדות מנהל בית-ספרה.

בצבא. כשהוא השתחרר, כבר ידעתי אחר רת, אבל לא הבנתי למה הוא "ישב". אבל מעולם לא שאלתי אותו. גם לא את אמה.

פשוט לא רציתי לפגוע בהם. עד היום לא שאלתי אותם.

מאז שאני זוכרת את עצמי, אבי הוא הדבר היקר ביותר שהיה לי בעולם. הוא תמיד היה, ותמיד יהיה, יותר מאבא רגיל. כשהוא יצא מהכלא, הוא לקח אותי ואת אחי אליו, וגידל אותנו.

בכלא אבא התיידד עם חברה של אמה, אלה שמה. היא היתה באה לבקר אותו באופן קבוע, ולבסוף הם התחתנו. זה היה כשאבא היה עדיין כלוא. הוא התגרש בכלא, והתחתן בכלא.

בשבילי, היו שלוש השנים שאבא היה נשוי לאלה, אחת התקופות הקשות ביותר. זה היה בדיוק הסיפור של סיני דרלה, עם האמא החורגת, האחות, וכל היתר.

לאלה היתה בת מנישואים קודמים, גם כן בשם איריס. לה קראו איריס א', ולי איריס ב'. איריס היתה מבוגרת ממני ב-שנתיים, אבל אני הייתי יותר גבוהה ממנה, וכנראה גם יותר יפה. לאט לאט התברר לי שאיריס מקנאה בי.

היא התחילה להסית את אמה נגד אבי,

"ילדה לא-רצו"ה..."

נגד אחי ונגדי. המצב הגיע לידי כך, שכאשר אבא היה קונה לי בגד, היינו צריכים לעשות הצגה כאילו זה מתנה מ-סבתא. אחרת, אלה היתה עושה סקנדלים — למה הוא קנה לי בגד, ולאיריס שלה — לא.

דוגמה אחרת, שאינני מסוגלת לשכוח ולסלוח: הלום ילדוטי היה כל השנים אקורדיון. בגיל שבע, סוף סוף קנה לי אבי אחד.

אלה הכריחה את אבא להחזיר אותו לחנות.

ברור שמהר מאוד הגעתי לכך שלא דיברתי איתה.

אפילו לסרט לא יכולתי ללכת. עד ה-

"שלוש שנים רצופות, הייתי בוכה לתוך הכר כמעט כל לילה."

יום מתקשרת אצלי הליכה לקולנוע עם מדי-צופים: כשהייתי רוצה ללכת לסרט, הייתי צריכה לבלף שאני הולכת לפעולה בצופים.

פעם אבא חזר הביתה בצהריים, ומצא אותי מסתובבת למטה עלי-יד הבית. מפתח של הבית לא היה לי, כי אלה אמרה שהיא פוחדת שאני אאבד אותו. אבא שאל אר-תי למה אני לא בבית, ואני זוכרת ש-אמרתי לו: "בבית אני כמו בבית-סוהר, עד שאתה בא. בלעדיך, אין לי מה לע-שות שם."

הסוף בא כשאלה לא יכלה להתאפק יו-תר, ודרשה מאבא במפורש את מה שהיא רצתה כל השנים: שאני ואחי נעזוב את הבית, ורק היא והבת שלה יישארו לגור עם אבא. היא דרשה שאבא ישלח אותנו למוסדות.

בברירה בין אלה ובינינו, אבא בחר בילדים שלו. הוא סירב לשמוע לאלה, והיא עזבה סוף-סוף את הבית.

פתאום, בן-יום, כל חיי השתנו. הכל נהיה פתאום חופשי וגורמלי. שלוש שנות הגיהנום שהיו לי עם אלה, נמחקו בבת-אחת: התחלתי ללמוד כהוגן, חברות הת-חילו להיכנס אלי הביתה.

בכיתי הרבה באותן שלוש שנים. היו מעט לילות שבהם לא הרטבתי את הכר. היתה לי שיטה: הייתי הולכת לישון מוקדם, כדי לא לבכות בנוכחות אבא. לבד,

הצחוק המאולץ לעומת החיוך בתצלום עם אביה, נראה חיוכה של איריס עם אמה, באותו מעמד, מייד לאחר היבחרה למלכה — מאולץ וחיוור ביותר. חאם היתה הראשונה, במעמד החגיגי, שמיירה להצטלם עם בתה המלכה.

המלכה הגיעה

בטרם מלאו 16, זכתה איריס בכתר מלכת המים 1971. היתה זו חגיגת יום ההולדת הראשונה בחייה הלא כל כך שמחים.

במיטה, הייתי בוכה ובוכה, עד שהייתי נרדמת.

מכל זה, אבא לא ידע בהתחלה כלום. אני ואחי ניסינו לא לספר לו שום דבר, ממה שאלה עשתה לנו. לא רצינו להכ-איב לו.

אבל ברור שלאט לאט הוא התחיל לגלות. אייפשהו להסתיר דברים כאלה.

גם מאחי לא היתה לי נחת מרובה. לא תמיד הוא עזר לי, כשהייתי זקוקה לו. לעומת זאת, הוא ניסה תמיד לשלוט בי. זה מה שהרחיק אותו ממני.

הוא גם היה מכה אותי לפעמים, אבל זה באמת היה פחות חשוב. לא זה מה

(המשך בעמוד 22)

במדינה

(המשך מעמוד 18)

ראים בעגה העממית * היה זה מספר כפול מהממוצע הרגיל של 0.34 אחוז שני מקרים קרו בירושלים, השאר במרכז הארץ. צוות מדענים ורופאים, ביניהם מומחים גם מחו"ל, זומן לכנס, שהתקיים בשבוע שעבר בבית-ברוך בצופית, במטרה לגלות אם הכפלת מספר המקרים היא מקרית — או משמעותית.

אחת המשתתפות בכנס: ד"ר פרנסיס קלסי מהסוכנות הפדרלית לתרופות ומזון של ארצות-הברית — האשה שגילתה לראשונה את השפעתו הנוראה של התלידומיד, הצילה בכך ילדים אינספור מגורל נורא דומה, זכתה באותהצטיינות מהנשיא קנדי. בכנס, היא נפגשה עם אחיו של הנשיא, הסנטור טד קנדי, שביקר שם.

כספית — סכנה. למרות שהשימוש בתלידומיד הופסק, ממשיכים להיוולד, בי ארץ ובעולם, ילדים ללא גפיים. משמע, שי קיימים חומרים נוספים, מלבד רפואת האימים, הפוגעים בגנים של הוולד. משתתפי הכנס, כמו מומחים ברחבי ה" עולם, לא יכלו להצביע עליהם בבירור. חששות, לעומת זאת, היו בשפע: מדען יפני בשם אי מרקמי גרם לסערה בזמנו, כאשר גילה כי כספית, הנפלטת לים עם שפכים מאזור תעשיית, נקלטת בכמויות גדולות יחסית בגופם של דגים — ומגיעה משם לגופם של אנשים. מחקרו הוכיח כי הכספית עלולה לגרום למומים מלידה בי וולד.

אחד המרצים בכנס, ד"ר רוברט קולר, גילה עצמאים מסויימים — שחלקם גדלים גם בשחיי-מירעה בישראל — גורמים גם הם להיוולדות וולדים לא נורמליים אצל בעלי-החיים שניזונו מצמחים אלה. המחקר לא הספיק עדיין לבדוק את השאלה, האם בני-אדם הניזונים מבשרם של פרות שגיי זוננו מצמחים אלה, יכולים להיפגע גם כן.

אבחנה מוקדמת. פרופסור הרי מרקר מגרמניה גילה כי אפילו חומרים הנמצאים בתרופות אנטיביוטיות — כמו כלורנפיקול וסינטומצטין — גורמים למומים מלידה — לפחות אצל בעלי חיים. גם מחקרו לא בדק עדיין את המצב אצל בני-אדם.

גם תרופות הרגעה לא יצאו פטורות: הי מדען אלכסנדר גיי מניוירוק גילה כי הקלורפוזון, שהוא אחד ממרכיבי חומרי הרגעה, מסוכן גם הוא: כאשר נתן חומר זה לחולדות, כחודש לפני ההזדווגות — לא הצליחה אף אחת מהחולדות להיכנס ל" היריון. ההשפעה על בני-אדם — עדיין לא ידועה.

בגלל המחקר הבלתי מספיק, התקשו המשתתפים בהשלמת המשימה שהציבו ל" עצמם הגדרת החומרים הגורמים להיוולד דות ילדי תלידומיד. הדגיש ד"ר מיכאל טורטן (35), מהמכון למחקר ביולוגי בנס" ציונה ומרצה באוניברסיטת תל-אביב, שי שמש כמוזכיר הכנס:

"כל הגילויים הללו הם עדיין לא עובי דות מוסכמות — אלא רק חומר הנמצא עדיין בשלבי מחקר."

פגעים

אונס של יום יום

"מה כל הרעש? אז אנסו בחורה. אז מה? זה לא חדש כאן. כמעט כל ערב שומעים כאן צעקות של בחורות שאוני סים אותן. זה מקום קבוע שהחברה מביאים כאן פראיירות. לפעמים שוככים, לפעמים אונסים. מה ההבדל? רק הפעם, בגלל שבאו עשרה בבת-אחת עליה, עשו מזה כזה רעש."

בית-החלוצות באביר-כביר הינו אתר תייר רות פופולרי בין ילדי הסביבה. הבית החר רב, העומד בודד בלב שדות וקוצים, מש משפילתו הלילית הקבועה, אטרקציה לדור הצעיר.

רימון בכרם. "הנה, כאן היה האונס," מצביע גברבר בן שבע על אתר ההתרחי שות. "הביאו אותה מבחוץ. החברה שער שים את זה לא יעזו לנגוע בבחורות מכאן. הם מביאים תמיד רק סחורה מבי חוץ."

* ע"שם תרופת התלידומיד שנחלתה כיעילה נגד הקאות ובחילות בתחילת ההי ריון, מאוחר יותר נתגלתה כגורמת להי וולד ילדים חסרי ידיים ורגליים.

לא חגגו לי יום-הולדת. אפילו חגיגת בת-מצוה לא עשו לי.

עכשיו, שזכיתי במתנה הזאת, אני מקווה לזכות גם בעוד שמחה: כשאבא שלי נאסר, שללו ממנו את רשיון עור רי-הדין שלו. לא מזמן, הגישו בקשה להתחזיר לאבי את הרשיון.

אני מתפללת שהבקשה תתקבל. אחרי תקופת הדסים, הייתי מיודדת עם פלמה, בנו של גנדי. התחילו להגיד

כשגיליתי שאינני הילדה היחידה מבית הרוס — זה דיכא אותי אפילו יותר.

עלי שאני אחת שיוצאת רק עם אנשים מפורסמים.

זה בכלל לא נכון. אני מכירה אנשים שהם מפורסמים. בדיוק כמו שאני מכירה כאלה שהם לא מפורסמים. לדעתי, הפירי סום הוא סתם מקצוע.

אני גם לא מעריצה שחקנים או זמי רים מפורסמים, רק בגלל שמם. אני פשוט לא מסוגלת להעריך מישוה שאינני מכירה.

בכלל הדעות שלי נורא לא מודרניות. אני נורא לא בעד חופש מיני. אני שור נאת פורנוגרפיה. לדעתי, הנוער של היום עושה מהמין משהו זול והמוני,

אחת איריס דוידסקו. ילדה יפהפייה משהו לא רגיל. נסעתי לחפש אותה.

"אני נכנסת למוסד והולכת בכיוון למשרד, כשפתאום יוצאת מהרפת ילדה-אשה לבושה ברשלנות במכנסים קצרים, מלוכי לכת, פרועה, עם קובעיקש ענק וזוג רגליים נהדרות, טורפת בכל פה חתיכת עוגה ענקית."

"ידעתי חיכך שזאת היא. אנה מגיאני בסרט האורז המר היתה כלב לעומתה. נכון, זאת איריס?" אמרתי לה. מובן זאת היתה היא."

הסיפור מצאחן בעיני. הלכתי להתחרות בשמחה רבה. השיר תתפתי בהתחרות האיוורית של נסיכת הים התיכון — וזכיתי בכתר.

ציפיתי בקוצר-רוח להתחרות העיקרית. על כתר מלכת-המים 1969. ואז, הייתה אותי אכזבה קשה. עוד אחת.

מנהל הדסים אסר עלי להשתתף בי תחרות מלכת-המים: "לא איכפת לי שי תהיי מלכה," הוא אמר. "הצרה היא שבנות אחרות אצלו תנסנה לחקות אור תך. את מספיק בולטת בשטח גם בלי כתר."

בלעתי גם את האכזבה הזאת. כמו רבות אחרות.

קצת אחרי התחרות, שנערכה בלעדי, היכרתי בחור בשם אבי אביבי, גרפיקאי וצלם, שהשפיע עלי רבות. עד אז, הייתי מסובבת הרבה בדיונגוף, הכרתי הרבה אמנים. אבי גרם לי להירגע מזה.

הוא נתן לי המון שורשים. ואני התי חלתי לפתח אותם. לכד. זה התבטא אצי

חיוך נדיד צהלה על פרצופה נדירה ביותר אצל איריס. אולם בגיל 14, פורצת לעיתים השמחה למרות הכל.

(המשך מעמוד 21)

שהכאבי לי. גם מעולם לא הלשנתי עלי לאבא. לא רציתי לצער אותו.

כשאלה עזבה את הבית, נגמרה התקור פה האומללה ביותר בילדותי. הייתי אז בת 11, וניהלתי את משק-הבית כמו גדור לה.

אבל לא הרבה זמן ניתן לי לגור, אם לא עם שני ההורים — לפחות עם אבא. כעבור שנתיים, גרמה אמא לכך שנאלצתי להיפרד גם מאבא.

אני נורא לא בעד חופש מיני, ולא בעד פורנוגרפיה

הייתי אז בת 13. אמא, שעבדה אחרי שהתגרשה מאבא כפקידת-קבלה באל"על, התחתנה אז עם אלמן עשיר, והתחילה לחיות שוב פעם כמו שהיא אהבה, וכמו שהתרגלה אצל אבא: בפנטהאוז בצפון תל-אביב, עם הוד והדר ועושר.

עובדה זו לא שינתה שום דבר ביחסה אלי. רק שפתאום היא החליטה — אחרי שגדלתי בלי אמא ונעשיתי מבוגרת בגיל 13 — שאני צריכה לחזור אחורנית לתקר פת הילדות. פתאום היא נזכרה שאני צריכה לחיות בחברת ילדים. אני מדברת ומתנהגת בצורה מבוגרת מדי לגילי, היא טענה.

היא הצליחה לשכנע את אבא שזה לטור בתי, ואבא הסכים. כך, הוכנסתי להדסים החיים בהדסים עזרו לי להכיר את עצמי. התחברתי שם עם הילדים המבור גרים. למרות רצונה של אמא, קשה היה לי לגדול אחורנית.

בעיקר התחברתי עם הבנים. תמיד הייתי מוקפת בנים. פשוט משום שהסתדרתי איתם מצויין.

יום אחד יצאתי מהרפת, כשנגשה אלי אשה זרה. הייתי מרופשת ומיוזעת, לבר שה בבגדי-עבודה. "את איריס, נכון?" היא אמרה. "אני רוצה לצרף אותך כמועד-מדת להתחרות מלכת המים."

הסכמתי מיד. נורא שמחתי. ראיתי כי התחרות פיזיו. שפעם אחת לא יגידו עלי, זאת המסכנה שהוריה התגרשו. אלא שיהיו מולי אנשים רבים, שרק יסתכלו עלי בתור בחורה יפה.

זה היה לפני שנתיים. הרבה זמן אחרי זה, שמעתי, בדרכי עקיפין, איך האשה, שהייתה המארגנת של התחרות, סיפרה על הפגישה שלה אתי.

הסיפור הלך ככה: "יום אחד סיפרו לי, (כך היא סיפרה) 'שבהדסים ישנה

עצבות נסחרת איריס דוידסקו כיום — בת כמעט 16, ללא איפור, ללא תסרוקת. צעירה יפהפייה היכולה להיות בת 18, 20, או 25. יופייה הקלאסי הוא חסר גיל, ומאופיין עלידי נימת העצבות בפניה.

בעוד שהמין והעירום הם דברים עדיי גים ויפים, ולא נושא לחומר בידורי או תעסוקתי.

כיום אני לומדת בשישית, בגימנסיה שלוה בתל-אביב, הממוצע של הציונים שלי הוא 7-8. בייחוד אני אוהבת מק צועות שאני יכולה לחשוב בהם, לא סתם ללמוד חומר. אני אוהבת מאוד לעסוק בפעילות הזאת — לחשוב. יש לי דפי מחשבות, שאני כותבת לעצמי ואוספת.

בהתחרות, שמחתי לזכות בכתר. שמחתי בכל המתנות שקיבלתי, בטיסה ל" שווייץ, בכל החוויות.

אבל יותר מכל הדברים האלה, שמחתי מדבר אחר. הכי שימח אותי, כששאלו את אבי שלי איך הוא מרגיש, אחרי שבתו זכתה בהתחרות, הוא ענה:

"כששמו את הכתר על הראש של איריס, הרגשתי כמו ביום שהיא נולדה. זה פשוט הצדיק את כל מה שהאמנתי, ציפיתי והשקעתי בילדה המקסימה הזו."

לי בשינוי בסיגנון הלבוש, בטעם אישי, בהצגות, ועוד.

אבל למרות זה, הגיל הפריע לי. הוא היה אז בן 23.

דבר מעניין: כשבאתי להדסים בהתי חלה, וגיליתי שאני לא הילדה היחידה מבית הרוס — בכלל לא התעוררתי.

להיפך, זה דיכא אותי יותר.

להתחרות מלכת המים השנה, נכנסתי בביטחון די גדול. בכלל לא התרגשתי. רק כשעליתי על הבמה, ברגע הראיון עם המנחה, דודו דותן, תפסתי קצת מתח.

ברגע שנודע לי שזכיתי בכתר מלכת המים 1971, היה לי נורא לא נעים — בגלל הבנות האחרות, שלא זכו.

כשהופעתי על הבמה, לאחר שזכיתי בכתר, הראשונה שרצה אלי ונישקה איר תי לעיני הקהל והמצלמות היתה אמי. הזכיה בהתחרות היתה בשבילי מחנת יום-הולדת נהדרת: ב"24 לספטמבר ימ" לאן לי 16 — וזאת היתה חגיגת יום-ההולדת הראשונה שזכיתי לה. אף פעם

השמיני, זכריה יהוד, מוסתר מאחורי השוטר מימין. לדברי ילדי השכונה, מוכרים הצעירים שעשו את המעשה, וגם המעשה עצמו הינו עניין של יום-יום בשכונה הזאת. גם הפעם נתפסו החשודים במקרה, כאשר נפלו לידו ניידת שעברה בסיוור שגרתי.

לשמאל: מימין אריה טרגן, שלמה משה כהן, מרדכי יעקוביאן, שמעון קלרה, נתן נחום, דויד סביה. החשוד קואהל, משה כהן, מרדכי יעקוביאן, שמעון קלרה, נתן נחום, דויד סביה. החשוד

שוכבת. "נכנסתי" הסביר לשופט. "והיא הסכימה לשכב איתי." כנ"ל גם שלמה קוריאליי-קוהל: "הייתי בשכונה, וילדים באו, אמרו לי שיש בחורה. נכנסתי. לא סירבתי לשכב איתה."

חינוך

חינוך מיני —

בדור-שיח

דור-שיח פרטי בענייני מין בין תלמידת תיכון בת 17 למחנך שלה, הינו תופעה נדירה למדי בעולם החינוך בארץ. אחד המורים המעטים היכולים להתגאות בכך, כי יצרו עם תלמידהם יחסי-אמון כאלה שאיפשרו דור-שיח מעין זה, הוא יקותיאל דגון. מורה לספרות המתגורר בלוד.

מדווח דגון על השיחה: התלמידה: "אתה יודע, כי תלמיד שלך לשעבר הוא כיום חבר שלי?"

"אני יודע."

"אני מתכוונת לתלמיד X. מה דעתך עליו?"

"אני מאוד מעריך אותו."

"אספר לך משהו שבגללו תפסיק לה-עריך אותו."

"במה העניין?"

"אבל, שלא תספר לו כי דיברתי איתך."

"בסדר."

"אני רוצה לגמור איתו."

"זו בעייה שלך."

"ואתה יודע מדוע?"

"ודאי שאיני יודע."

התלמידה (בפיקסוק ומבוכה): "הוא ישב אצלי לפני שבוע, הוא היה בחופשה מה-צבא. והוא... אתה מבין... הוא ביקש לש-כב איתי."

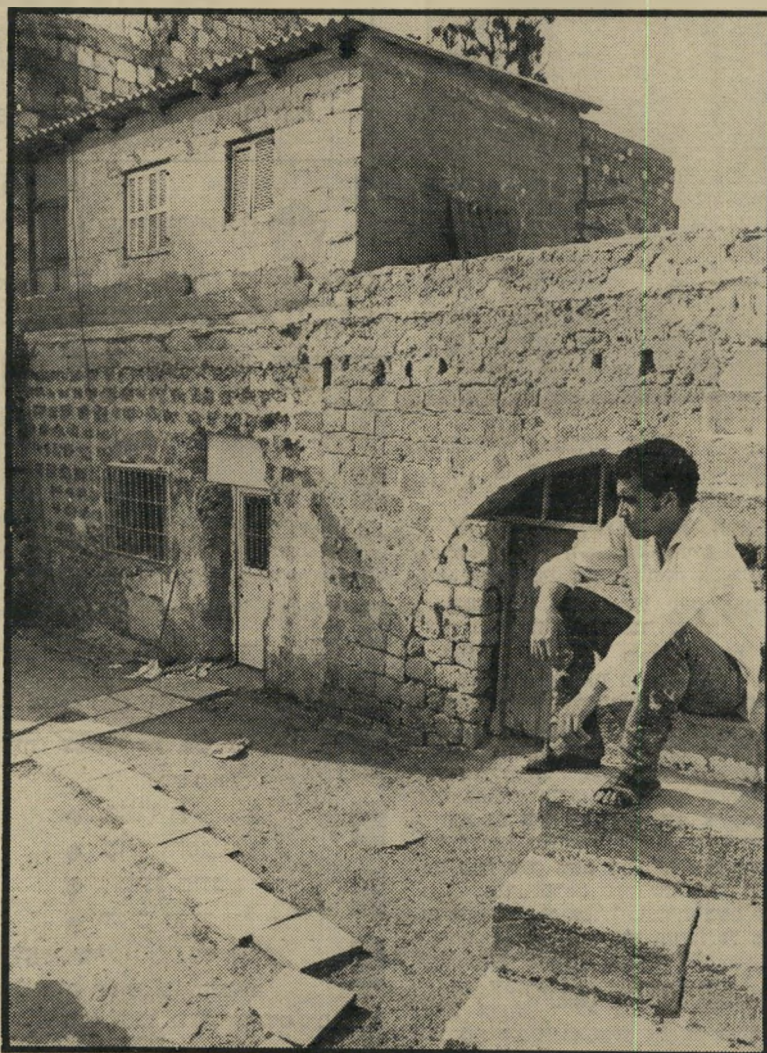
דגון: "ובגלל זה את חושבת, כי אני אעריך אותו פחות? בגלל זה את רוצה לגמור איתו?"

"התלמידה (מופתעת): "רק בגלל זה. זה לא מספיק?"

דגון: "ומדוע עלי להעריך אותו פחות — למרות שאיני מעריך אותו יותר בגלל זה?"

התלמידה: "והרי הוא משתוקק לגופי בלבד."

מסורם — לא. יצא המרצע מן השק. (המשך בעמוד 24)

בית האונס

מאחורי חדלת הקטנה בסוף שביל המירצפות, בוצע האור-נס האכזרי של עשרה גברים בצעירה אחת. הדירה נמצאת מאחורי בית-החלוצות העוזב והחרב שבפאתי שכונת אבר-כביר, בית-החלוצות עצמו משמש מרכז לפעילות מינית לצעירי הסביבה. הצעיר שבתמונה — איננו שייך לסיפור.

מרופט ומבולגן. מיטה, שולחן קטן, ותפ-צים זרוקים. חלון ללא שמש. במקומה, שק קרוע.

זהו חדרו של אריה טרגן (22), החשוד עליידי המשטרה כי אנס, יחד עם תשעה אחרים, צעירה בת 19, תושבת ראשון-לציון. בעל הדירה, אחיו של אריה, יושב בכלא לאחר שהואשם בהשלכת רימון בכרם התימנים. יחד עם אריה, עצרה ה-משטרה שבעה חשודים אחרים, בגילים 24—20.

אונס-באמצע. מה בדיוק התרחש שם? לדברי רב-פקד עמוס אריא, דובר מחוז משטרת תל-אביב, היה זה אונס אכזרי, והבחורה היתה בתולה קודם לכן. דעתו של ניצב-מישנה משה מלחי, מפקד הנפה הדרומית, שונה קצת. כאשר נשאל אם היה זה אונס של ממש, או שמא שיתפה הנערה פעולה, לפחות בתחילה, ענה: "זה היה באמצע."

האונס, או האונס-באמצע, החל בשעה תשע בערב, ליד הבית מספר 21 ברחוב לסקר בקריית-שלום. הצעירה הופיעה ב-מקום לפגישה עם אחד החשודים. במקום אחד, היו שם ארבעה, ובמקום פגישה, היא מצאה עצמה קורבן לאונס. משה כהן ומרדכי יעקוביאן חשודים בכך שהיו בין אלה שאנסו את הצעירה במחזור הראשון. לאחר הסיבוב הראשון, לקחו הארבעה את הצעירה במונית מקריית-שלום לבית-החלוצות באבר-כביר, במרחק כשני ק"מ לומטר מבית המעצר, שם, הצטרפו לחברה-שישה נוספים, השתתפו בסיבוב השני. **אליבי לזמן האונס.** בלשי המדור ה-מרכזי שנודמו למקום בסיוור שיגורתי, נתי-קלו בקבוצת צעירים שיצאו במנוסה מ-אחורי הגדר של בית החלוצות למישמע המכונית המתקרבת. הבלשים עצרו אותם, מצאו את הצעירה, ערומה במחצית גופה ומעולפת.

בפני שופט-השלום התל-אביבי בוריס רפפורט, טען החשוד משה כהן כי מסר למשטרה אליבי על זמן האונס. שמעון קל-רה סיפר שרק עבר בסביבה, כשהבלשים התנפלו עליו ועצרו אותו. נחום נתן טען שהיה עם שמעון קלרה. סניגורם של כהן ויעקוביאן, עורר-הדין משה אלוני, טען שלשניים יש אליבי. יותר מקורב לפרשה נתגלה זכריה יהוד, שחזר מהצבא, לדבריו, עבר במקום, כאשר ילדים סיפרו לו שיש בפנים בחורה ש-

במדינה

(המשך מעמוד 23)

מבלי שהתלמידה תחוש בכך, התפתחה השיחה מכאן ואילך לשיעור בחינוך מיני, במובנו הנרחב ביותר של מושג זה. "האם הגוף טמא?" שאל דגון. "אבל בכל זאת, זה לא מצא חן בעיני, שהוא דרש ממני," השיבה התלמידה. "האם הוא בחור יפה?" "כן, בעיניי." "ואילו היה מכוער, היית רוצה שיהיה החבר שלך?" "לא."

"ובחור יפה איננו מושג גופני? האם הוא היה נפצע ונעשה מסורס, היית מסכימה להישאר חברה של סריס?" "התלמידה, נבוכה ומסמיקה: "חס וחיללה." "דגון: "כלומר — לא היית רוצה שהיך חבר שלך יהיה אדיש לגופך, מדוע את מסמיקה? זה טבעי, זה לא שונה מה צורך לאכול."

התלמידה (מסמיקה עוד יותר): "האם לפי דעתך, אם כן, עלי להסכים לשכב איתו?"

מדוע הודעו? אולם המחנך סייר רב לעזור לתלמידתו להשתחרר מהאחריות למעשיה: "לא אמרתי כי עליך להסכים!" ענה. "אמרתי רק כי זו בל — אינה סיבה לגמור איתו. להיפך: את צריכה להיות מרוצה על שהוא משיך תוקף לגופך. הוא לא רצה לשכב איתך — לא היה רוצה גם אותך. כלום היית רוצה שאיתך ידבר על פילוסופיה, וכי ישכב עם אחרות?"

"חס וחיללה." "אם כן, הפסיקי לבלבל את המוח." "האם עלי לשכב איתו? אני רוצה בואת לפעמים." "אם כן מדוע סירבת? מדוע הודעו?"

מורה דגון

"לשכב או לא לשכב?" שאלה התלמידה.

"האם בחורה בגילי מסוגלת להיות אחראית? ומה יקרה אם זה יסתים בהריון? האם אני מספיק בוגרת להיות אם לילד?" "הנה אלה דברים של טעם. זאת — את יכולה להסביר לחבר שלך."

מילים בוטות. כאשר פירסם דגון את הדיאלוג בביטאון פנימי למורים, חשף עצמו לחמתם של רבים וטובים, גם בין חבריו, וגם בין עסקנים למיניהם. אולם הגבר המזוקן, כחול העיניים, שעלה ארצה מפולין בגיל 11, לא נרתע, אינו חורש להחזיק בדיעותיו על אף ההתנגדות. הוא גם אינו חושש להביע אותן בצורה הבוטה ביותר. כתב המחנך — שפירסם כבר ספר בשם טיפוסים מארץ הקק'ס, עומד לפרסם ספר שני בשם אגדת אנשי החול, ותיאטרון-מחזרת בשם צוות הבימה, עורך בימים אלה חזרות על מחזה שלו בשם אלוות:

"מי שמודעו מסרט פורנוגרפי, אבל אוכל ארוחה דשנה כשהטרניטור שלי ידו מודיע, כי שוחטים עם בביאפרה — מי שטוען, כי יחסים מיני מחוץ לגישואין הם בלתי-מוסריים, אך מתייחס בשוויון נפש לנאומי של איש-דת בשבח המלחמה — אדם זה או שיש בו טימטום שבא לו בדרך הטבע, או שיש בו רשע ודוני, שבא לו מטיבעה של חברה נבערת."

אבות אחרים

אוספים בולים -

האבא של וויאן

אוסף תמונות

עירום של בתו

עירעה שדוגמנית-הצמרת וויאן נאבאס (23) הציגה את קימוריה הרפלאים בג'מאיקה, באיים הקאריביים, באחת מתצוגות הצילום האינ-סופיות שלה

THE TIMES

TIMES התצלום ההיסטורי: מודעת העירום הראשונה ב"טיימס" של לונדון, ב-168 שנות קיומו של העיתון המכובד, בדיגמונה של וויאן.

STERN בעקבות התצלום ההיסטורי: דלעיל, זכתה וויאן בפירסו מת עולמית, הגיעה חיש קל לחלומן הבלתי-מושג של אלפי דוגמניות: צילומי שער בעיתונים עולמיים. כאן, בשער ה"שבועון הגרמני, בעל התפוצה הגדולה.

— עשה שמה היסטוריה במרכז העיתונות בפליט-סטריט בלונדון. בפעם הראשונה במשך 168 שנות קיומו השמרני של ה"טיימס" המכובד של לונדון — הופיעה מעל עמודיו נערה ערומה. היתה זו תמונתה של וויאן, שדיגמנה במודעת פירסומת לביסקוויטים-שלה-הרוויחה.

עיצוב פנים מקסים על ידי אדריכל פנים צרפתי אינן טעם: ידיה נוחה, תא לכפפות מואר.

CHRYSLER 160-180 למסירה מידית!

בוא לראות גם סימקה 1000, 1100, 1301, דודג' דארט ופלימות-ויליאנט.

CHRYSLER
INTERNATIONAL

תל-אביב: מכשירי תנועה בע"מ,
דרך פתח-תקוה 74, טל. 36115

חיפה: דרך העצמאות 104, טל. 524475
ואצל הסוכנים ברחבי הארץ.

מכונית טובה מבית טוב
בית קרייזלר • תנשי תנועה בע"מ

כדורגל פופ ובידור אצטדיון בלומפילד

מוצאי ראה"ש 21.9 שעה 8.00 בערב

לראשונה בישראל מופע משודב של אלופי הכדורגל ואלופי הבידור בארץ ובעולם

משחק כדורגל חגיגי בין
מכבי נתניה — אלופת 1970
מכבי תל-אביב — אלופת 1900

לפני המשחק יופיעו להקות צמרת בינלאומיות
אנגליה
מונגו ג'רי
אמצע הדרך Mungo Jerry
חומר נפץ Middle of the Road
Explosives

מנחה: שמואל שי

לראשונה בארץ: כמה מסתובבת עליה יופיעו כל האמנים כרטיסים: כנף, טל. 615566, קסטל, טל. 447678 ובכל משרדי הכרטיסים בארץ ובערב המופע בקופת האיצטדיון. — הנחות למסודות במשרדים הנ"ל. — הפקה: תיאטרון דגן בע"מ

פרסום בלקין

המינית: "מרילין מונרו המנוחה היתה סקסית" אומרת היא, "בהשוואה אליה אני סקס-אפילית כמו ראש הממשלה אדוארד הית. גופי איננו מושלם. הברכיים שלי עלובות, לא עלינו. בסך-הכל, למדתי את סודות האור והצל שבצילום אפקטיבי."

חזה ותחת

הס מלהזכיר

הסמך המיני החדש של אנגליה, המסר עיר את תושבי האי כמו בריגיט בארדו את שכניהם בזמנו, באה ממשפחה פוריטנית טיפוסית. אביה, עובד חברת גז, מתגורר בעיירה קטנה בסביבות לונדון. "הנושא מין מעולם לא הועלה בשיחות במשפחה", נזכרת ויויאן. "אינני מצליחה להיזכר אפילו פעם אחת, שאחד מהורי יעלה על דל שפתיו מלים כמו "חזה" או "תחת".

כשפניה לעתיד טוב יותר, נתקבלה ויויאן לעבודה במועדון לילה וחשפנות — בתור מלצרית. האבא העדיף תחילה לא לדעת על מקום עבודתה החדש של בתו — עד שכמה ידידים טובים דיווחו באוזניו כיצד נראית ויויאן מרהיבה בבגדי השפני פנה שלה.

הזעזוע השני בא לאבא, שנה לאחר-מכן, כאשר התבונן בבעתה בעמודי ירחון העירום הבריטי פנטהאוז: תמונת בתו, כשהיא לבושה מגפיים סקסיות — ותו לא — ניכסה לעברו. תמונה זו הביאה לווייאן את חמתם של הוריה, 700 ל"י — ותשומת לב מחניפה מצד מנהלה של סוכנות אמנים ידועה.

אבא אוסף

תמונות עירום

בתפקידה הראשון דיגמנה עקרת בית צעירה. המודעה שדיברה בי שיבחה של חברה להסקה מרכזית, זכתה בפרס הראשון של חברות הפירסום באיים הבריטיים.

בדומה לאבות אחרים, המעסיקים עצמם באיסוף שקדני של תוויות-בירה, החל נאבאס האב אוסף את תצלומיה של בתו — על כל מערומיה. "באמת יש לי ג'וב די משתלם", מודה הנערה שלוקחת 165

ה'יה

מאריקים לשעה, שחלומותיה הכמוסים ביותר מסתכמים בבית כפרי בחבל סארי, חלום שהיא מקווה להגשימו מהר ככל האפשר.

זינוקה של ויויאן לתהילה, בעקבות פירסום חזה החשוף בטיימס, היה מהיר והיא כבר מתעתדת לפנות את השטח בעוד

אחרון

זמן קצר. וכשהמדובר בפינוי השטח, רואה כבר ויויאן לנגד עיניה גם יורשת-עצר מתאימה: אחותה אמנדה בת ה-13. ההתחלה, למען האמת, כבר נעשתה. רק לפני שבועות אחדים נבחרה אמנדה, בעלת החיוך הספק-ביישני, לנערת-השורטס של העיירה וולטון-אן-טיימס. הסיכויים הם, שאבא נאבאס יאלץ לחדש את תחביב איסוף תמונות העירום שלו, בעוד שנים מספר.

שופעת קסם — למרות העירום. היא עצמה טוענת בצניעות שלעומת מרילין מונרו, אין היא סקסית. מיליוני אנגלים חושבים כנראה אחרת, בהתחשב בהצלחת מודעות הפירסומת. למטה: היא יודעת גם להראות נמרית בשעת הצורך.

השדיים שעשו היסטוריה

כאשר התפרסמו חשופות, בפעם הראשונה, ב"טיימס" (תמונה מימין). ויויאן נאבאס יודעת להאציל, בתצלומיה, אווירה עדינה, חביבה,

לאחר ויכוח סוער של עיתון המעמד השליש של בריטניה, נשברה המסורת, והקרב האחרון של דור האתמול נסתיים בהפסד. ויויאן הורשתה להקסים — גם אם לא לגרות — את קוראי הטיימס הנכבדים.

התגובות היו מדהימות: "אני מאחל

זה

לכם הגדלת תפוצה, באותה מידה שאני מרגיש עלייה בלחץ-דמי", כתב הקורא ג'יימס מארצ'אנס. אחר, מיסטר שור, שאל, במכתב למערכת: "האם עתה, כתוצאה מהופעתה של הנערה המזוהרת הזאת, פירוש הדבר שמינויי הפלייבוי יעברו לטיימס?"

אחת הקוראות צהלה: "העליתי בדעתי אם אותם הג'נטלמנים המושלמים, השורר

קרב

עים בכורסאותיהם במועדונים המעופשים שלהם, והנה מגיש להם המשרת את ה"טיימס הטרי" — והם כמעט חוטפים את השבץ!"

מדור

חיות טרף

בדי לחשוד כלל בכל המהומה ש-הקימה, חזרה ויויאן מביקורה המקי צועי באיי הודו המערבית, כשבנמל התעור פה הקיפה צבא של עיתונים. "עשיתי את הדבר היחידי שהייתי מסוגלת לעשות", דיווחה לאחר מעשה. "צלצלתי לחבר שלי, ג'ון קלי, וזעקתי בקול: 'בוא מיד הנה והציל אותי מידי חיות-הטרף הללו!'" ג'ון קלי, 27, בעצמו צלם-דוגמנות, לא נחפו להציל, העדיף לאפשר לחבריו למקצוע את מילוי תפקידם. שיקול-דעתו הוכיח את עצמו במלואו. תמונתה של ויויאן, שזכתה לכינוי "הנערה של דודה טיימס הזקנה", נפוצה מיד באלפי בתי-אב באנגליה. הנערה שעשתה היסטוריה בפורצה בחזה החשוף את מחסום השמרנות האחרון של האימפריה ז"ל, הפכה לשם דבר בן-לילה.

ויויאן עצמה מכחישה את עובדת משיכתה

גוף אלמוני, שהתארגן בימים האחרונים בבית הטלוויזיה בירושלים, החל נוקט שורה של פעולות עוינות כנגד הנהלת רשות השידור, במטרה מפורשת לחשוף בפני הציבור את כל המחדלים הנובעים מן הניהול הכושל של התחנה. חברי הגוף, המעדיפים להישאר עילומיים, שם, זוקפים לזכותם את ההחלטות האחרונות של טכנאי הטלוויזיה, שלא להפעיל שני אולפנים בבת ובעונה אחת, ושלא להפעיל כלל את ניידות השידור. אלו הן סאנקציות מפורשות העוללות להפריע בקרוב למהלך השידורים.

הטכנאים החלו בסאנקציות, לאחר שני גוי תכן, שכתוצאה ממנו הועברו מתפקידם אלי קוב, האחראי על ניידות השידור, ושמועון נחמה, מפקח הוידאו-טכניק. רקורדר, לתפקידים אחרים, ובכך סתמו אפשרות קידום של טכנאים מן השורה. עיקר הטענות מופנה כלפי מהנדס רשות השידור, שלמה גל ומהנדס הטלוויזיה יעקב סיידי, שאיננו כלל מהנדס.

עובדים על המקת. מיתקפה מכיוון אחר לגמרי מנהלים כנגד רשות השידור, בתי ההפקה הגדולים בארץ. הללו תובי עים פגישה עם הוועד המנהל, כדי לדון בדרכי עבודתו של אלי בן-עמרם, מנהל המחלקה הכלכלית. גם הוא מואשם בחוסר הכנה בטלוויזיה ולצרכיה. הדוגמאות ש' המפקחים הפרטיים מביאים, היו יכולות להיות בדיחות טובות מאוד. אלמלא היו מתרחשים הדברים במציאות.

דוגמה: כאשר מפיק דורש 10 ימי צי' לום, מיד עומדים עימו על המקת וגות' גים רק שמונה. התוצאה: המפיק נאלץ לשקר ולבקש מראש 12 ימי צילום כדי שיוצרו 10. אחד המפיקים של הטל' וויניה סיפר על מקרה דומה שאירע לו. להפתעתו אושרה בקשתו במלואה ולא היה לו מה לעשות בשני ימי צילום מיותרים.

תוכניות

הבעיה:

בידור

לפני כחודש ימים הוקרנה על המסך הקטן תוכנית קונצרטינה מיספר שתיים. כעבור שלושה ימים יצא צבי לביא, מבקר הטלוויזיה של מעריב, במאמר התקפה, בו

במאיכידור צמח

ויכוח עם מבקר

האשים את במאי התוכנית יוסי צמח, ב' לחץ כלפיו, בכך שטילפן אליו ערב הקרנת התוכנית והציע לו לקטול אותה כשם ש' קטל את קונצרטינה מיספר 1. צמח היה מוועד למראה הדברים הכתובים. במידה רבה בצדק.

מה הבעיות? בארץ יש היצע מוג' בל מאוד של אמני בידור. רובם אנשי חאל' טורה מובהקים ביותר. אף פעם אין להם זמן. לעיתים רחוקות מאוד הם מוסיפים חומר חדש לתוכניתם. התקציב של הטל' וויניה כמעט שאינו מאפשר לבמאי להור

השחיתות באה לטלוויזיה

יותר מזה: באופן תיאורטי יכול דן שילון להטיל על חברת "רונן" להפיק עבורו סרטים. צעד ראשון בכיוון זה הוא עשה כבר, כשלקח את שותפו לחברה, אהרון להב, החל מע-

עיתונאי להב

סיקו ככתב חופשי וכמפיק עצמאי עבור מחלקת החששות של הטל' וויניה.

דן שילון הוא עובד מדינה. חוקי התקשור חלים עליו. כשם שמנהל משרד-המסחר והתעשייה אינו יכול להיות בעל חברה ליבוא בשר קפוא, מנהל משרד התחבורה אינו יכול להיות בעל חברת מוניות ונציב מס הכנסה אינו יכול לפתוח משרד ייעוץ פרטי לנישומים, כך אין דן שילון יכול להיות בעל חברה פרטית ה' עוסקת בתחום בו הוא עוסק כעו' בד מדינה.

אם הוא אינו מבין זאת, הוא חייב ללכת. שיעשה סרטים, תקליטים ו- עיתונים, אך לא על חשבון הציבור.

ולחברות מסחריות להפיק עבורם סרטים, תקליטים ועיתונים, אינה שחיתות — אז שום דבר כבר אינו יכול להקרא בתואר זה.

בשעתו, בחודש מאי השנה, הת' עוררה סערה כאשר הסתבר כי דן שילון, אז אחראי ל"מבט ספורט", ביים באופן פרטי, תמורת תשלום, סרט על כינוס "הפועל", שהוא היה אחראי לכינוס בטלוויזיה. אז טענו כי שילון קיבל רשות מיוחדת מה' טלוויזיה לחלטורה זאת כדי לאון את משכורתו.

"רונן" ביצועים והפקות בע"מ

לעסוק בהפקה וייצור של סר' טים, תקליטים עתונים והפצתם.

הון מניות: 20 אלף ל"י. מחולק ל-19,900 מנ' רג, 10 מנ' הנהלה.

בעלי מניות: אהרון להב, ת"א; דן שילון, ירושלים.

הוגש לרישום: צו"ד אהרון פ' רניה ת"א.

תאריך רישום: 3.6.71. כתובת החברה: בית ברלין ג' בעת שמואל.

(57367/BN)

רישום חברת "רונן"

נראה ששילון לא נרתע מהביקורת הפומבית, הקים יחד עם חברו, אה' רון להב, את החברה, שללוקוחותיה יכול להיות יסוד לקוות כי הם יו' עדמו גם בשידורי הטלוויזיה. עוד

ן שילון, מי שהתמנה לא מכבר למנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה, הוא שותף פעיל בחברה רשומה בע"מ שהוקמה כדי לייצר להפיק ולהפיץ סרטים, תקליטים ו-

שרדן שילון

עיתונים. את החברה בשם "רונן", הקים דן יחד עם אהרון להב, חבר מרכז "הפועל" ועורך מדור הספורט של "דבר".

עובדות אלה אינן סוד וגם לא רכילות. הן רשומות שחור על גבי לבן אצל רושם החברות בירושלים. בלי שום בוש. ללא ניסיון להסוות את העניין.

ומי שסבר עד כה כי מחלקתה של מחלקת החדשות בטלוויזיה הם רק עניין של טימטום, חייב להסיק את המסקנה כי יש כאן גם עניין של שחיתות. אם העובדה שמנהל מה' לקת החדשות של הטלוויזיה הוא בעליה של חברה המציעה לציבור

מין ולהצמיח חומר חדש, שייכת במיוחד עבור התוכנית. מחוסר ברירה מוכרח צמח להסתמך בעיקר על חומר ישן ולעוס. בתנאים כאלו נחשבת הכנת תוכנית בידור טלוויזיונית טובה לקריעת ים-סוף. ההוראות הנהליות רק מסבכות ומק'

ההוראות הנהליות רק מסבכות ומק'

נבחרת ההתאחדות

נגד

נבחרת ההתפרקות

בתחום הספורט לפחות יכולה הטלוויזיה להרשות לעצמה להיות חוקפנית. ערב החג, במוצאי-שבת, במסגרת מבט לספורט, שודרה תוכנית סאטירית קצרה אך מצויינת. היא בעטה ללא רחם מי שקשור באירועים האחרונים בתחום הכדורגל הישראלי. התוכנית, שנכתבה — והפעם גם בוימה — בידי ידיד מנוסי, אשר הופיע בסרטון בתלבושת של שופט כדורגל, הירשתה לעצמה ללגלג וללעוג לכל הפרות הקדושות של הספורט הישראלי. הפעם לא היתה הסאטירה כלולה רק בתמליל אלא גם בעריכה ובהגשה הפילמאית. היתה זו דוגמה מאלפת לאן יכולה להגיע תוכנית טלוויזיה, כשהיא נעשית על ידי אנשים מבחוץ, שניתן להם חופש פעולה מלא.

שיאו של הסרטון, היה כמובן תיאור משחק כדורגל בין נבחרת התאחדות הכדורגל לבין נבחרת התפרקות הכדורגל, כפי שבוצע בסיו של גדי יגיל. להלן קטעים מתיאור המשחק בסיו:

הכדור אצל בנייהודה. בני יהודה בור' עטים את הכדור להפועל חולון. הפועל חולון איננו והכדור יוצא החוצה. חוץ. אאוט. אאוט אוף ביזנס.

בנייהודה מוציאים. הכדור עף לרוחב המגרש וגופל לרגלי שכונת התקווה. שכר' נת התקווה ברעטת. פגז לא גורמלי, רבר' תי, ישר לחלונות בנין ההתאחדות ברחוב קרליבך ואצל הקהל החליבך. שוברים

שופט-במאי מנוסי

השופט עציוני קובע בעיטה חופשית. יונה בלסמן מוסר לזיראב, זיראב לוית-

הסיבה האחת והיחידה המונעת מכל עיר איטלקית בעלת אוכלוסיה של אלף תושבים ומעלה לקיים פסטיבל-סרט, היא שקשה למצוא נושאים מיוחדים במיוחד אשר יבדילו בין פסטיבל אחד למשנהו. וכדי לקבל מושג כלשהו על הנעשה בשטח זה באיטליה, אפילו בעונה מאוחרת זו, של סוף ספטמבר ותחילת אוקטובר, הרי תקציר קטן:

לאחר פסטיבל ונציה, החשוב במסורת הקולנוע האיטלקי, שהסתיים לפני שבוע, מתנהלים השבוע שני פסטיבלים מקבילים, האחד בפזארו והשני בלגראדו. עיירה קטנה שבין ונציה לפירנצה.

התכונה המיוחדת את הפסטיבל הראשון היא הצגת כל סרטי של במאי יפאני בשם נאגיסה אושימה, שבארץ לא ראו אפילו אחת מיצירותיו. ואילו השני, מתגאה במיוחד בכך שיציג שבוע שלם, ללא מפסק, מערבוניים אמריקאיים אלימים. למי שלא יסתפק בתמונות נעות — תהיה גם תערוכת אמנות הודית וציוד אמריקאי.

תשומת לב מיוחדת התיירות. רק זה יסתיים, והשימחה תעבור לעיירה רורנטו שליד נאפולי. כאן תובא בפני הקהל מיטב התוצרת ההונגרית של השנתיים האחרונות (הקולנוע ההונגרי רכש לאחרונה מעמד נכבד באירופה, כדוגמת צ'כוסלובקיה לפני הפלישה הרוסית) ושאר הומן יקדש לעוד פניני קולנוע קלאסיות. בקיצור — פסטיבל לאינטליגנטים.

ואילו בעיירת מרחצאות אחרת, פורטה-טרמה, החליטו לעשות פסטיבל שיוקדש כולו לזיכרונות אידיאולוגיים בין ארבעה עיתוני-הקולנוע הצרפתיים העיקריים (כי נראה שהעיתונים האיטלקיים אינם מרשימים די הצורך) בליווי הדגמות, כמובן בעיקר מסרטי גודאר.

וכן — פן יישכח הרבר — השבוע הסיימ פסטיבל בעיר הצפונית ברגאמו, בו הוצגו סרטים של במאים צעירים וחדשים. וחולקו להם פרסי עידוד עליידי צוות שופטים בינלאומי.

מה כל השיגעון הזה? פשוט מאד. משרד התיירות האיטלקי רוצה להאריך את העונה במקומות-קייט שונים, ולהביא לשם תיירים אחרי שהאיטלקים עצמם חזרו לעבודה בתום עונת החופשות. ומאחר ונראה שהתאריכים השנה דחוסים מאד, כבר הודיע משרד-התיירות כי בשנה הבאה ינסה לפעול בשתי קצוות העונה, כלומר יתחיל בפסטיבלים לפני הקיץ, ימשוך אותם אחרי זה.

ותדריך

תל-אביב

*** קס (פרס, אנגליה) — ילד מגדל גוול גוצים בעיירת כורים צפונית. סרט בעל סגנון תעודי למחצה על קשיחות ואדישות המבוגרים לעומת ההבנה אצל ילד. ***** הציפור עם כנפי הכדור** (ארמון-דוד, איטליה) — סרט מתח מקצועי ומשעשע. עם סוזי קובל.

*** **איש קמץ גדוד** (פאר, ארץ-צות-הברית) — ארתור (בוני וקלייד) פן, מתלבט אם להציג את הבעיה האינדיאית נית כקומדיה אכזרית או מלודרמה משעשעת. תעלולי בימיו ומשחק. דאסטין הופמן.

*** **למות מאהבה** (גודרונ, צרפת) — מורה מתאהבת באחד מתלמידיה, ניר פלד קורבן לצדקנות ורדינות קדומות של חברה המתיימרת להיות ליברלית.

ירושלים

*** **התפשמות** (רן, ארצות-הברית) — עימות בין הורים לצאצאיהם בקומדיה ספוגת אהבת אנוש. סרטו הראי-שון של הצ'כי מילוש פורמן באמריקה.

חיפה

*** **שבת של אוהבים** (מאי, ארץ-צות-הברית) — ליה מיגלי כנערה בור דדה ויוצאת-דופן הנכנסת לחייו ועצמו-תיו של סטודנט צעיר.

החיים בצל

המושטרה

השוד המוקלט (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) — פורץ קופות (שון קוגרי) משתחרר לאחר שריצה עונש של 10 שנות מאסר, ומתכנן שוד גדול אחרון, אשר יאפשר לו לצאת, סופית, לגימלאות.

זאת, לכאורה, עלילת סרט זה, אלא שהבמאי סידיני ("המשכונאי") לומט, לא הסתפק כאן בפשעון נוסף. הוא רצה לסקור ביעף את כל מחלותיה של אמריקה, אשר אפשר לדחוס בתוך שתיים.

למשל, מיום שיחרור הגיבור, דיוק אנדרסון, מן הכלא, עוקבות אחריו מצלמות ומנציחות כל תנועה מתנועותיו. מצלמות אלה, השייכות לאפי-בי-איי, לסי-איי-איי, למש-טרט הסמים, למס-הכנסה, ומי יודע למי עוד, אינן מעוניינות באנדרסון עצמו, אלא באנשים עימם הוא נפגש. וזאת משום שבאמריקה, כל אחד חשוד בפשע כלשהו, כל אחד נחקר, כל לחישה וגניחה בשעת תינו-איתנים נשמרת בתיקה סודית של משרד כלשהו, והפרטיות הולכת לעזאזל.

האבסורד אינו מסתיים כאן, אלא בעצם העובדה, שכל האינפורמציה העצומה שאוספים כל המוסדות הנ"ל, אינה מרוכזת לעולם במקום אחד, כך שאנדרסון יכול למי עשה לפעול כעולה על רוחו, ואיש לא ימצא את הקשר בין פגישותיו השונות.

ומרוב עצים, אין רואים את היער. חלק נכבד מכל

סיי-איי-איי, אף-בי-איי — איי-איי-איי!

המרכיבים הללו, יש להם אמנם משמעות סוציאלית, אבל אינם מסייעים כלל לעלילה, ואילו חלקים אחרים, כמו השוד עצמו, אינם מתוארים בפירוט מספיק כדי לרתק את הקהל.

עם זאת, נוכחותו הגברית והבוטחת של שון קוגרי בתפקיד הראשי, והופעה מבריקה של מרטין בלום כהומו מזדקן, הופכים את הסרט מעל לממוצע.

אפשר לראות

- אבל למה?

ביום בהיר אפשר לראות לנצח (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט מיותר בהחלט, המביא לבד את אחד המחזות המוסיקליים הפחות-מוסיקליים של השנים האחרונות, ואינו מוסיף עליו שום מר-כיב אשר יחפה על חטאיו מנעוריו.

פסיכיאטר פוגש גערה שהיא מדיום יוצא מן הכלל: היא מסוגלת לזכור את חייה בגילגולים קודמים, ולנחש מה יקרה בעתיד הקרוב. סיפור זה יכול היה, בטיפול נכון, להיות מעניין בהחלט. אלא שכאן, נשפכו עליו כל קיתורי נות הדבש של הוליבוד, עם הבדיחות הסטנדרטיות שנש-חקו מזמן, וכמויות בלתי-נדלות של אשליות בגרוש. מדי כמה דקות נעצרת העלילה, בשרירות מוחלטת, והשחק-נים הראשיים פוצחים בזמר, אשר ישכח מאוזני הצופה עם יציאתו מאולם הקולנוע. אפילו אם זה האחרון התי-ברך בשמיעה אבסולוטית.

מי יכול להכיר בכל זה את וינסנטה מינלי, מ"אמרי-קאי דפרס"? רק מי שישים לבו לתפאורות, לאסטטיקה של צילומים, או לסצינות בודדות, כמו זו בה קורא הפרו-פסור מונטאן למדיום-ברברה לשוב אליו, וקולו בוקע מפי

סטרייסנד תמיד סטרייסנד: עד מתי?

כל עובר-אורח שהיא פוגשת ברחוב. אבל האם זה בלבד הפציו לכל המיליונים הרבים אשר ירדו לטמיון בהפקת הסרט?

תחרות נהג

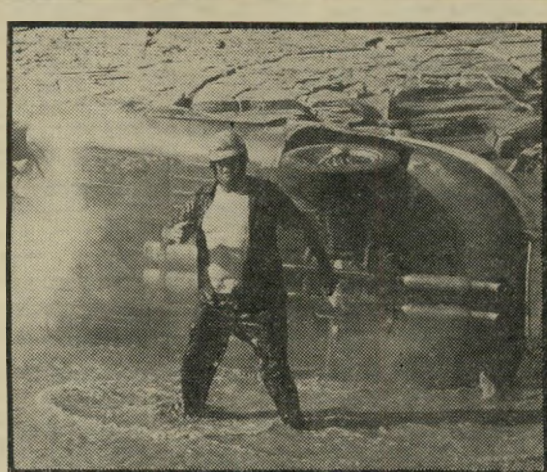
בלתי-זהיר

במהירות מסחררת (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — בימים הטובים, היו קוראים לסרט כזה, סרט "ב", כלומר סרט העשוי בתקציב מוגבל, עם שחקנים לא ידועים, בלי הוזהר והפאר המקובלים בחוליבוד, אבל עם די מקצועיות כדי להדביק קהל למור-שביו.

זהו סיפור על קובאלסקי, גיבור-מלחמה לשעבר, שוטר לשעבר, ונהג-מירוצים לשעבר, המתפרנס כמעביר-מכוניות, ממקום אחד לשני, על מפת ארצות-הברית. הוא עובד בקצב רצחני, מתעודד בסמים, ומתערב שיצליח תוך יומיים להעביר מכונית מדגם לסן-פרנסיסקו.

כדי לעשות זאת הוא עובר על כל חוקי-התנועה האפי-שריים, מקים נגדו את משטרת התנועה של המדינות בהם הוא עובר, מבצע תוך כדי כך תעלולי נהיגה בלתי-רגילים בהחלט, וזוכה לעזרה בלתי-צפויה מצד מגיש-פיוזמונים כושי עיוור, בתחנות-רדיו פרטיות, הקולט את שידורי המש-טרה, ומודיע מעל גלי האתר, לכל המעוניינים, כיצד מתכ-נן החוק ללכוד את קובאלסקי.

בכל זה, יש די חומר לסרט גדוש פעולה, מירדפים מטורפים ואלימות. אלא שלפי אופנת הימים הללו, אין די בכך, וקובאלסקי הופך לסמל האדם החופשי האחרון, האיש הבודד המעז עוד לנהוג לפי רוחו ומצפצץ על מגבלות וחוקים.

מישהו: כל אחד הוא סמל

אלא שמשמעות זאת קצת קשה לבליעה, מאחר ולא מניעיו של קובאלסקי, לא התנהגותו, ולא מטרותו, משכי-נעים כלל וכלל. מה שעושה יותר רושם, היא דווקא אותה התכונה האמריקאית של אהדה לנרדף, תכונה המזכה את הנהג הבודד לעזרה מכיוונים בלתי-צפויים לחלוטין. העיקר, בסופו של דבר, הוא תעלולי הנחיגה. אבל מה תאמר על כך המועצה למניעת תאונות?

לא התקדם העולם הערבי בטיפול בבעיית ירושלים:

"פרח ערי העולם נהרסת עליידי בולדור זרים ישראלים כדי לייחד את העיר וליצור מציאות פוליטית חדשה וצבאית", כתב, "ומה עושים הערבים בקשר לכך? נכון שבעיית ירושלים היא חלק מהבעייה הכללית, והצורה בה יסתיים המאבק הערבי על השטחים הכבושים — תהיה טובה גם לגבי העיר הקדושה. יחד עם זה, אין פירוש הדבר שעלינו להתעלם, עד הפיתרון, משאלת ירושלים.

"איננו יכולים להתייחס אליה כאלה שטחים הכבושים האחרים. ירושלים היא הפנינה המבוקשת ביותר עליידי ישראל. בהצהרותיה החוזרות ונישנות של ישראל בעולם, כי אף אם תותר על כל השטחים, לא תותר על ירושלים — הצליחה ישראל להרגיל את העולם למחשבה זו. אפילו הית מתנגדים לעמדת ישראל השלימו עם כך שאין ברירה, ויש לוותר לישראל בנקודה זו."

ההפוך עוצמה לחולשה. נגד מצב זה מציע אלידין שטיפת-מזה נגדית: "עלינו להפוך את בעיית ירושלים לנקודת-החולשה של ישראל", כותב הוא. "מדויק נות ערב חייבות להביא את שאלת ירושלים ללידי הסלמה, לשבור את התעמולה הישראלית בנושא. כל מה שעשו הערבים

ירושלים

של זונות

"עלי הזימים נושרים בירושלים, והעולם עוסק בבילויים. ירושלים, שחוללה על-ידי פרוצות ישראליות, קוראת למצפון העולם להצילה. הישראלים הקימו בעיר, הקדושה למוסלמים ולנוצרים כאחד, מועד דונילילה מלאי זונות וחשיש. מטרותם: לקלקל את הנוער המקומי, בעיר העתיקה, ולהרחיק אותה, בפיתויים אלה, מהמאבק נגד הכיבוש והצינונות. המקומות הקדושים לעולם המוסלמי — הפכו מקומות אהבה ובילוי לירושלמים."

מי שרף וחילד? תיאור נרגש זה, שהתפרסם לאחרונה בשבועון הלבנוני אל-זוא, היה אופייני לים המאמרים ששטף לאחרונה את העולם הערבי בעיתונות, ברדיו ובטלוויזיה. העלאת בעיית ירושלים בא"ם עליידי ירדן, הינה בעיקרה צעד פוליטי. אולם אין מוסלמי במרחב, שלגביו אין לירושלים משמעות רגשית עמוקה. על נימה רגשית זו פרטו המשטרים הערביים ביעילות, במגמה ליצור הד נרחב ככל האפשר לאקט הפוליטי.

פרוצות בעיר העתיקה

"נישקם של הישראלים: סמים וזוננות"

עד היום — איננו מספיק. עלינו להקים בפני ישראל מיכשול מוסרי עצום, בתור דעת העולם, שעליו לא יצליחו לגבור. נגד כוחם המשותף של העולם המוסלמי והנוצרי, לא יצליחו הישראלים בתוכניתם. עלינו להפוך את ישראל לנאשמת. מאוד ייתכן, שהעלאת בעיית ירושלים בא"ם עליידי ירדן, הינה צעד ראשון ב-מאמץ זה.

מצרים

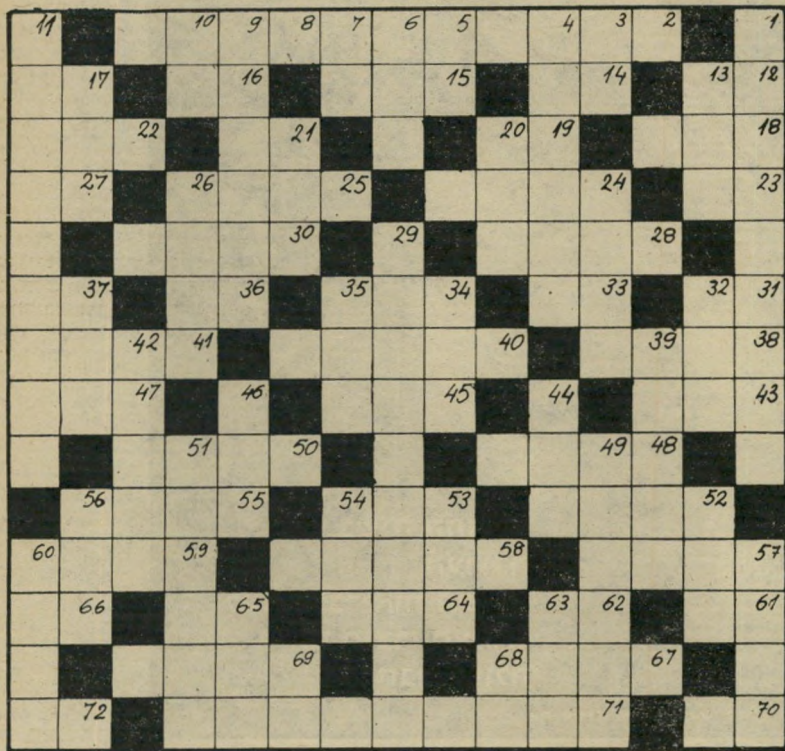
פלשת

המיניכנס

רגלה החשופה של אשה היוותה מאז ומתמיד אטרקציה מסעירה לגבר הערבי. אפילו השוק בלבד, ירך חשופה — היתה כבר בכלל משהו מהפנט. נקל להבין משום כך את מבוכת-נפשם וסערת-רוחם של גברי קהיר ואלכסנדריה, עם תחילת הפלישה של המיניכנס לרחות בות. קצת באיחור, אך בגורליות שאין (המשך בעמוד 30)

"ישראל מטעה את העולם כאילו החיים בירושלים תקינים כפי שלא היו מעולם." תקף בסאון המשטר ההאשמי, אל-דסטור. "אך היא אינה מספרת על הבתים שפוצצו זה סביב הכותל, בגלל תפירות ארכיאולוגיות כביכול. ישראל מתנאה בכך שהיא שומרת על המקומות הקדושים, וכי ה-ערבים ביצעו בומבו מעשי-זוועה במ-קומות הקדושים של היהודים. אבל מי שרף את מיסגד אל-אקסא? מי גנב את פסל מרים הקדושה מכנסיית-הקבר? לא מכבר הועיק כומר נוצרי את מצפון ה-עולם, כאשר תפס זוג יהודים מתעלסים ליד קיברו של ישו, בכנסיית הקבר. היכן העולם הערבי, הטרוד במלחמות האחים שלו, שיפצה מה ויועיק את העולם? היכן המצפון הנוצרי, השותק על חילול המ-קומות הקדושים שלו?"

לדעת ישראל, סערת הרוחות שטפה גם את מצרים — למרות התנגדותה, מס-בות טאקטיות, של ממשלת מצרים — צעדה של ירדן. העיתונאי והסופר המצ-רי אחמד בהא אל-דין, עורכו השמאלני של השבועון אל-מוסוואר, נקט בתכסיס עיתונאי מוצלח, פירסם מחדש מאמר שלו מלפני שנתיים, כדי להוכיח עד כמה

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1777". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מ א ו ז ן

לנדי. (64 הנאה. 65) תל חרבות. (66 בתוכו. 67) בת שאול. (69) אגם בארץ. (70) מנהיג נאצי. (71) מתאגרף כושי אמ-ריקאי. (72) אלהים.

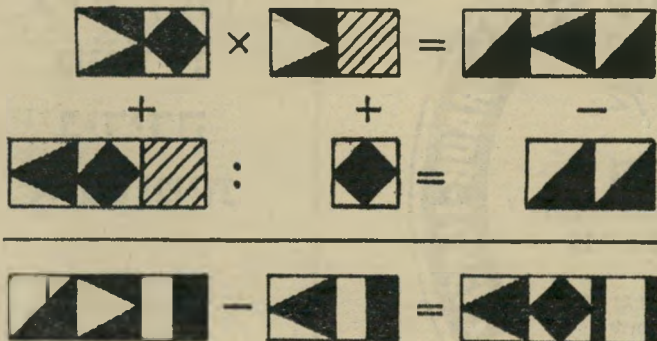
מ א ו נ ך

(1) כוכבת קולנוע שהתאבדה החודש. (3) רחמנא ליצלן (ר"ת). (4) בירה אירופית. (5) רטוב. (6) ילל. (7) נזכר לעיל (ר"ת). (9) קול גברי. (10) נישא. (17) מפל מים. (20) קרום דק. (21) סנה. (24) סגר, מנעול. (26) נוצר. (29) זכר ונקבה בגוף אחד. (32) יבש, צחיח. (34) מאן. (35) סן. (37) גוי. (39) מנהיג צרפתי. (42) אדם גשמי, מעשי. (44) נהרה. (46) צאצאים. (49) בירה אי-רוסית. (51) שליט אפריקני. (52) תו דואר. (53) זדון. דברי השמצה. (54) קפץ. (56) מאבני הריחיים. (57) הספד. (60) פוחז. (64) קנין, רכוש. (65) דל, מך. (68) מזוכרי האו"ם. (69) כל לשון (ר"ת).

(2) טייס אמריקאי מסורס, חצה לרא-שונה את האוקיאנוס בטיסה. (12) נמצא. (14) מילת תנאי. (15) יתר. (16) נישא. (17) שאר בשר קרוב. (18) חודש. (19) עמוד מים. (21) דורון. (22) מסר. (23) איש דת. (24) אירוסין, מו"מ בדבר נישואין. (25) משורר. (27) תו נגינה. (28) הליקופטר. (30) אמטור. (31) שובת מעמלו. (33) חיה לילית. (34) צנחנית ישראלית מסורסמת. (36) משמש למאור. (37) בעלה של תמר. (38) במת מטבח, מקום מו מוציאים להור-ג. (40) נרקוזה. (41) אחרית בלי סוף. (43) חומר וולקני. (45) יצר יש מאין. (47) גדוש, רב כמות. (48) נהר בצרפת. (50) מאבות תנועת הפועלים הישראלית. (52) קאובוי. (53) לבוש. (55) גמול על מעשה רע. (57) כלב רועים אירלנדי. (58) האש-מת שוא. (59) נביא (תרי עשר). (61) או-ניברסיטה אמריקאית. (62) קידומת שם הור-

חשבץ 1777

והי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איוו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, ת"א, ולציין על גבי תגלוייה: "חשבץ 1777". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 29.9.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

במרזב

(המשך מעמ' 29)

לעמוד נגדה, הגיעה האופנה המערבית גם למצריים, והתחזקות המקומיות החלו מור פיעות בשורטס ברחובות ובמקומות ציבוריים.

בניגוד לעולם המערבי, שם נתקבלה הר אופנה בברכה פה אחד, עוררו הירכיים המצריות התנגדות כללית. הגברים המ קומיים פשוט אינם רואים כיצד ייתכן להתרכז בסדר היום הרגיל, נוכח פרו בוקציות כה חמורות.

הראשונה שנקטה פעולה רשמית נגד האופנה החדשה היתה האוניברסיטה של קהיר, שאסרה על סטודנטים להופיע ללי מודים בשורטס. בעקבותיה, יילכו כנראה מוסדות רבים אחרים.

"הרי אפילו הגברים שלנו מתביישים ללכת במכנסים קצרים ברחוב", השמיעה עקרת בית, שרואינה ברדיו קהיר, את קול ההמון — שהוא במקרה זה גם קול-שדי. "אז איך נרשה לבחורות שלנו לעשות זאת?"

מהנדסת זה

לא מהנדס

בעולם המערבי, מגפנת האשה המור דרגית בחזיתתה המושלכת, כאות לשוויון עם הגבר. בקרוב, מי יודע, אולי תרצה להשליך גם את שדיה, כדי להשלים את הדמיון. במצריים, המאבק הוא עדיין בש לבים קצת מוקדמים יותר, והאשה נאלצת להיאבק עדיין על זכותה לעבודה שווה לזו של הגבר.

למחזות, את הסערה האחרונה עוררה מודעה גדולה שהופיעה בכל העיתונים היומיים במצריים, ביקשה מהנדסים לעבור דה, ציינה בפירוש כי הכוונה לא למהנדסות, סהאם עבד אל-ואחד, מזכירת אגור דת המהנדסים במצריים — האשה הרא שונה המכהנת בתפקיד זה — תבעה מוועד

"מעניין, תחזית מזג-האוויר בעתון אומרת שיהיה קריר, ואני מרגיש כאילו חמסין..."

האגודה להתערב ולמחות נגד השערורייה, לא שכחה לציין כי בחמשת בתי-הספר להנדסה שבאוניברסיטאות מצריים, לומי דות כעשרים אחוז בנות.

הוויכוח בעד ונגד עלה במהירות לטור רים גבוהים, ואחד השבועונים הפופולא ריים ערך מישאל בנידון בחוגי המקצוע. אנחנו מוצגות. טענתן העיקרית של המהנדסות היתה: לא מאפשרים להן לצאת לעבודה מעשית, תוקעים אותן לני צח במשרד, ללא סיכויי התקדמות והשי תלמות. סיפיה מהנדסת-חשמל נאדיב סיד אחד: "אני עובדת כבר שנה — ועדיין לא נתנו לי לצאת לשדה. מדוע ליריד שלי, שגמר יחד איתי את בתי-הספר, נותנים זאת כן? ברור שזאת אפלייה נגד האשה. אנא, תנו לנו הזדמנות להוכיח את עצמנו."

קבלה מהנדסת סוזן בהג'את: "המש-טר הסוציאליסטי שלנו מעניק לאשה שור יורוכיות מלא. אבל אחרי שסיימתי את לימודי, גיליתי שזה רק על הנייר." המהנדסת סוהר אל ראשידי: "אני אחת הבוודות במצריים ששברו את מסגרת המשרד ויצאו לשדה — ואני קובעת שה בחורות עובדות לא פחות טוב מהבחור רים. למרות שאני נשואה ואם, אני מב צעת את העבודה בסדר גמור. פשוט מפ לים את הנשים לרעה."

שטויות — פוחדים. הגיבו המהנד-סים על טענות המהנדסות, כמעט פה אחד: "מהנדסת לא תוכל להשתלט על העבור דה בשטח. הפועל הערבי אינו מכיר עד יין בסמכותה של האשה לתת לו הוראות." הגיבו המהנדסות בחזרה: "שטויות. ה גברים פשוט פוחדים מההתחרות שלנו."

גם בשנה החדשה הערובה ליופי ולבריאות השיער הם מוצרי הצמורת של חברת "וולה"

אתי אורנד, מלכת היופי של ישראל 1971 ETTY ORGAD, MISS ISRAEL

שיער בריא עם וולה.

מקלט הטלויזיה הטוב בעולם! מכירה של מקלמים חדישים (לעת עתה בכמות מצומצמת) כבר החלה, גם עבור עולים חדשים.

שרות מעולה בכל רחבי הארץ סוכן בלעדי בישראל: "בנור" בע"מ פרץ 4, ת-א סניף: דרך העצמאות 104, חיפה

איש עסקים צעיר (30) נועוניין בידידה אינטימיות

★

הגיל אינו קובע. להתקשר לת. ד. 1152 חיפה, עבור יצחק

31

2. הם יורים גם בסוסים (ארה"ב)

1. חקירתו של אזרח (איטליה)

הסרטים הנגל"א * הסרטים הנגל"א

של הקהל הישראלי, ומי באמת יודע לספק את דרישותיו?

ואילו היחידים שקצת יגמגמו, קצת יהססו, וקצת לא יידעו מה לומר, יהיו בוודאי המבקרים. כי תשל"א היתה בסופו של דבר, שנה פושרת למדי, עם סרטים קצת יותר טובים, סרטים קצת יותר חלי-שים, אבל שום דבר מהפכני שיש לו סיכוי להרשם בתולדות האמנות השביעית.

אם בכלל תיזכר שנה זו, יהיה זה יותר כתקופה של החלפת מהלכים, פנייה לדר-כים חדשות ולסיגנונות חדשים, שאולי בעתיד עוד ישאו פרי.

אפשר לציין בשקט את תשל"א כשנה בה חדרה הפוליטיקה, ובעיקר זה בעלת הנון השמאלי יותר, אל כך הקולנוע, ואפילו הוליבוד הפחדנית, שלא העזה מעולם להצהיר בפירוש מה הן דיעותיה, הוציאה לעולם סרט כמו "חיה בכחול", המהווה סטירה לחי חמורה לכמה מן הרפרקים המקודשים של ההיסטוריה האמריקאית.

נטייה נוספת, שהלכה והתגברה בסרטים מכל קצוות תבל (פרט לישראלים) היתה

שחקנית השנה

ג'נביב בוז'ולד
„אן של 1000 חימים“

שחקן השנה

דירק בוגארד
„מוות בוונציה“

איך אפשר לסכם את שנת תשל"א בקולנוע? זה עניין של טעם. הכל חלוי במי שמסכם.

בעלי בתי-הקולנוע בארץ, למשל, ישיבו תשובה מעין זאת: „שנה של שוד ושבר! הטלוויזיה אוכלת בנו כל חלקה טובה, מיספר הצופים ירד, סובסידיות אין, העסק הולך ומתמוטט.“

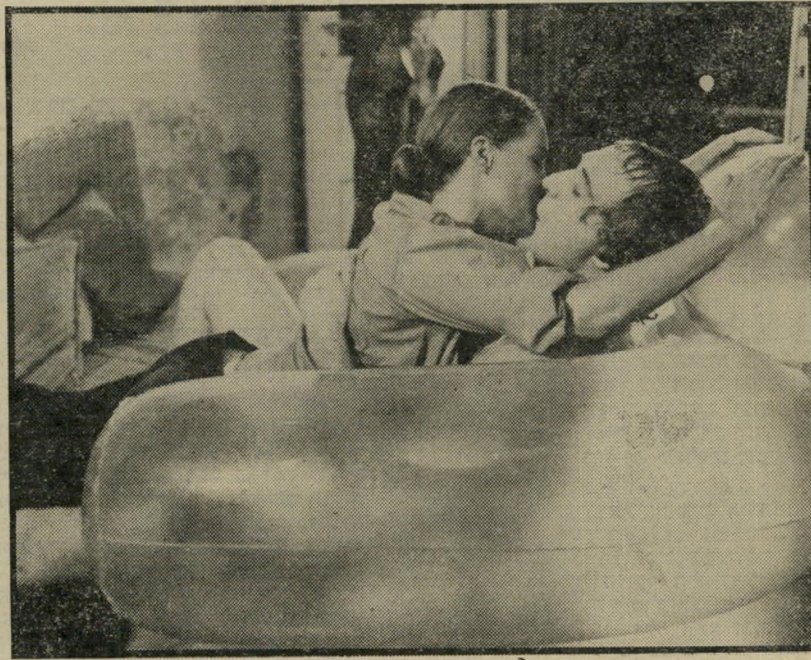
ואם, למשל, יישאלו יצרני הסרטים בעולם, ישיבו תשובה פסימית לא פחות: „איום ונורא! אי-אפשר לדעת מה יילד יום. איך אפשר לנהל תעשייה סדירה, כאשר אין כל קו מנחה לטעם הקהל? פעם הוא זולל בתיאבון „סיפור אהבה“ מתקתק, ולפתע הוא דוהר לראות את „מאש“ הציני. או איך אנחנו יכולים לדעת מה לעשות?“ ומרוב בילבול, מפר-סיקים האולפנים הגדולים לעשות סרטים, ומעודדים יותר ויותר את ההפקות הפרטיות הקטנות.

ואם יישאל המפיק מיכאל שוילי, הוא בוודאי יאמר: „בומבה! זאת שנת א' בתעשיית הקולנוע הישראלית! „אריא“ נח“ ו„פישקה“ הוכיחו בדיוק מה טעמו

הסרטים הנגל"א * הסרטים הנגל"א

2. מיירה ברקנברידג' (ארה"ב)

1. בלומפילד (קו פרודוקציה ישראל-אנגליה)

4. המעגל האדום (צרפת)

3. התפשטות (ארה"ב)

תעל"א * הסרט הטוב תעל"א

התקרב ביתר העזה וגילוי-לב לבעיות אקטואליות, טיפל בהן בצורה ישירה יותר, והעלה בכך את חשיבותו כאמצעי קומי נקציה לרעיונות חדשים מכל הסוגים.

אמריקה האומללה

כך, למשל, עשה סירני פולאק את אחד הסרטים האכזריים והמדכאים ביותר ש"נעשו אי פעם על המציאות האמריקאית. הסרט, "הם יורים גם בסוסים", תאר, לכאורה, תחרות מאראטונית בריקוד, המתנהלת בתקופת השפל בארצות-הברית, כאשר זוגות רבים השתתפו בתחרויות מסוג זה, משום שקיבלו ארוחות חמות כל זמן שהחזיקו מעמד על מסלול הריקוד, ולזוכה הובטח אפילו פרס כספי שבאותו זמן, היה בגדר חלום. אולם מאחורי סיפור זה מסתתרת דמותה של אמריקה בעיני פולאק, אמריקה המ"אוכלסת אנשים העובדים את אל הממון, מתציאים את נשמתם ודורכים על כל מי

(המשך בעמוד 34)

שחקנית מישנה השנה
סאלי קלרמן
"מ.א.ש."

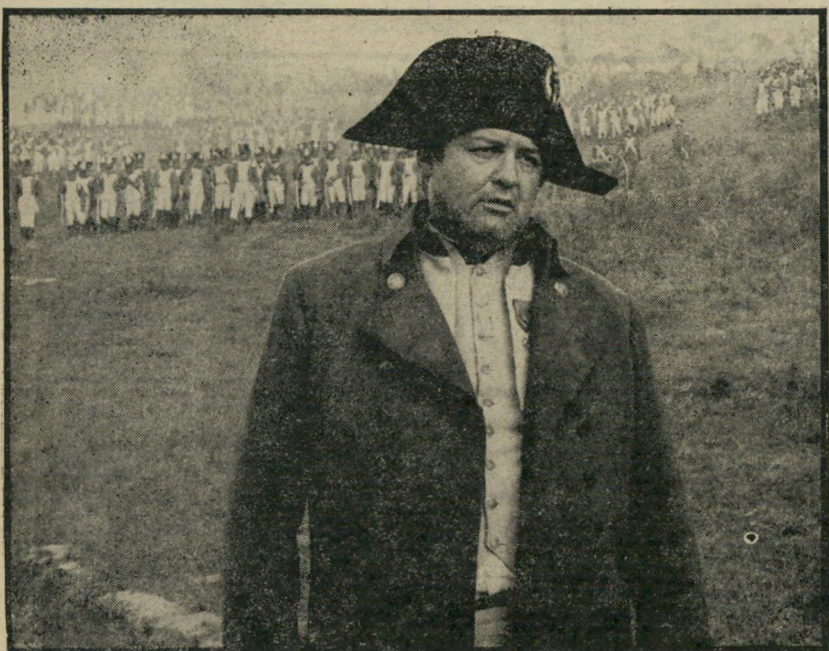
שחקן מישנה השנה
גיג יאנג
"הם יורים גם בסוסים"

איי-שביעות-הרצון מן המישטר הדמוקרטי, ובעיקר מן המשטרה הדמוקרטית, ודרכיה האלימות המעוותות את הדמוקרטיה ל"צרכיה הפרטיים.

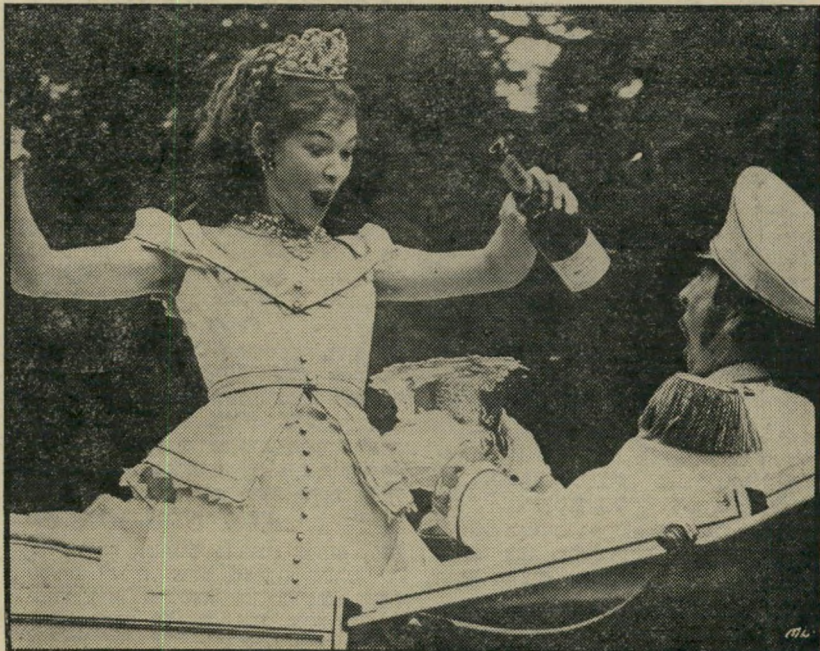
ולבסוף, ההעזה המינית הלכה וגברה עד כדי כך, שאין כימעט סרט ללא תמונת עירום אחת לפחות, והיום רק סנובים, או כאלה הרוצים דווקא להיות יוצאי-דופן, מלבישים את כוכבותיהם מתחילת הסרט עד סופו. שום דבר אינו שמור עוד בגדר סוד, ושחקניות מהוללות, ובעלות פרסים בינלאומיים, כמו ג'נדה ג'קסון, אינן מתביישות להראות את כל מה שיש להן, מכל הזוויות האפשריות, ובכל התנוחות הקיימות. ואילו תנועת שיחרור האשה, המתפשטת בעולם, הביאה, כנראה, שיווי-זכויות גם אל הבד — ולא רק את הנשים מספיקים היום, אלא גם את הגברים; בין אם אלה כוכבים וותיקים, כמו קירק דוגלס ("איש נבל היה") או צעירים כמו אלן בייטס ואוליבר רייד, אשר עוררו סנסציה בהיאבקות העירומה שלהם ב"נשים אהובות".

כל זה, סייע, כמובן, לכך שהקולנוע

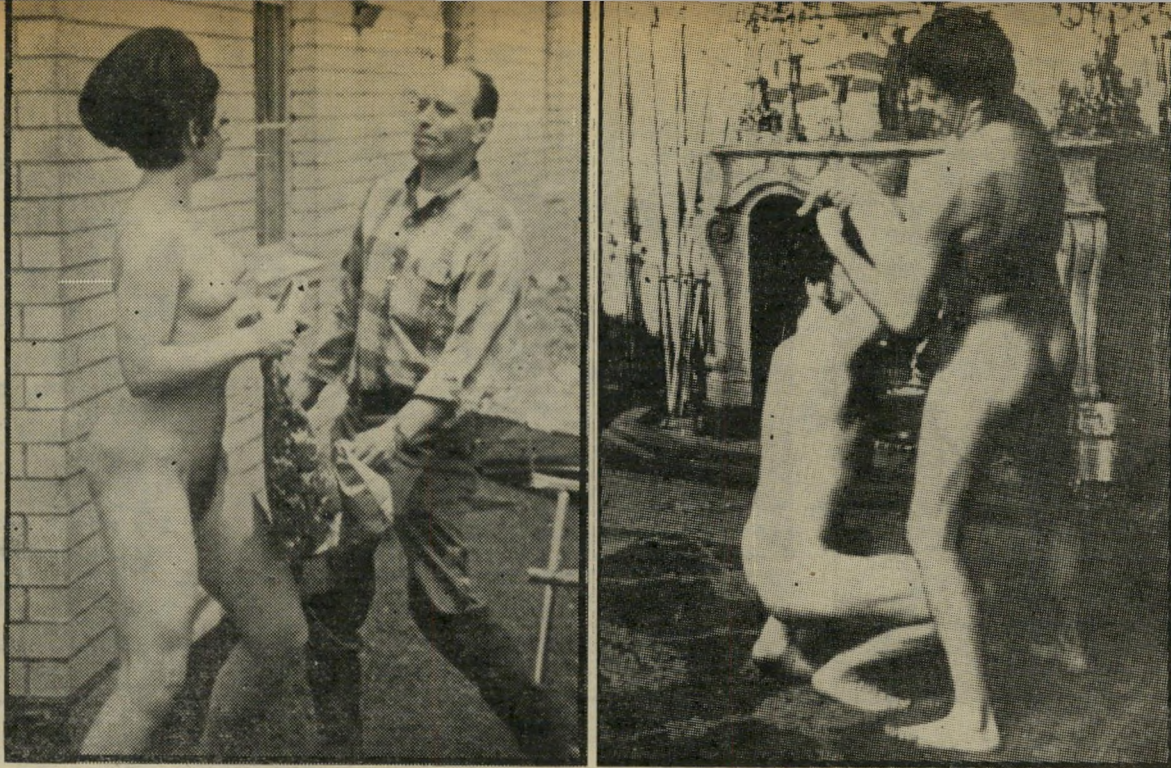
הרע תעל"א * הסרט הרע

4. ווטרלו (קו פרודוקציה איטליה-רוסיה)

3. צ'ייקובסקי (אנגליה)

שנמצא בסביבתם, ברדיפה המסורת אחרי הכסף, אמריקה בה אנשים משלמים כדי לראות אנשים אחרים סובלים, אמריקה שבה כל מי שמצליח להגיע לסוף-המרוץ מגלה שבעצם הוא חסר כל טעם. הפער העצום המפריד כיום בין הורים וילדים בעולם כולו, פער שהוא חריף ואלים יותר מכל באמריקה, זכה לשפע של תיאורים קולנועיים, בין אם המדובר ב"המתברברים" על מידות הסטודנטים, ב"ג'ו", המביא את ההתנגשות עד כדי שפיתורים נוסח בתי-הפחה, או ב"ריסו חיים", המעניק לכל הבעיה נופך אינר טלקטואלי יותר, ומנסה להסביר שמשכיל אמריקאי צעיר אינו יכול עוד להסתגר בעולם המתבדל והצחיח של רעיונות נשגבים, בו הסתגרו הורים.

אולם התמונה המעניינת, המקורית והרפתקאית ביותר, הובאה לקולנוע דוקא ע"י במאי לא אמריקאי, הציני מילוש פורמן, שברח ממולדתו עם פלישת ה-סובייטים, ואחרי שנתיים בארצות-הברית יצר סרט רגיש, מפוכח ומלא הברקות, "התפשטות" מציג, זה מול זה, הורים וילדים המבולבלים ומתוסכלים באותה הרמיה, הזקוקים כולם גם יחד לעזרה, להבנה, ולמעט אהבה מצד המחנה השני. רעיונותיו המבריקים של פורמן בעריכת סצנה של מיבחן כשרונות צעירים, או במישחק סטריפ-פוקר, הוכיחו כי הבמאי היהודי-הצ'כי לא איבד מאומה מרענונותו ומן הרגישות אשר בזכותם התפרסם.

הרגע המיני המצחיק ביותר
השנה נגנז במרתחה
של הצנזורה. הזקנים לא התירו הצגת "אסור!"

הרגע המיני הנועז ביותר נראה השנה ב"נשים אוהבות" — כשאוליבר ריד ואן בייטס נאבקו בעירוס.

שרוייה אמריקה, ואת שטחיות תוצרתה האמנותית. אפילו עצם העובדה שראקל וילש אנסה במשך הסרט גברתן צעיר ונאה, לא עזרה לאנדרלמוסיה בלתי-מאורגנת זאת בקאריירה הקופתית המפוקפקת שלה.

"וואטרלו", סרטו ענק המימדים של הבמאי הרוסי סרגיי בונדארצ'וק, אשר צולם בכסף מערבי של דינר דה לורנטים, היווה אבן-דרך נוספת לקראת גטיסה הסופית של הסופר-פרודוקציה הקולנועית. סרט זה, שהצטיין בסצנות הקרב המרשימות ביותר של השנה בקולנוע, הצטיין בשטחיות ובחוסר-מקוריות מחלטים, בכל מה שנוגע לשאר פרטי ההיסטוריה.

תיאר במקורות ובעזרת ארבעה שחקנים צעירים ומוכשרים מאד (אחת מהן, קאתי בורנס, עוד נועדה לגדולות) את התבגרותם של צעירים בגיל 16, תוך כדי חופש-תיקין על שפת הים; או את "יומנה של אישה נשואה" אשר צייר תמונה סרקסטית עגומה של חיי משפחה אמריקאית ממוצעת, ותרם לבד עוד תרור מה נשית ומוכשרת — קרי סנדרגרס.

חתיכים ובזיונות

מה על להיטי העונה? האין הם חשובים? בוודאי שכן, הרי רק כך אפשר לדעת מה אוהב הקהל. למשל: "צ'רלס ברונסון" המשיך להיות הגבר האידיאלי, שרירי, מחוספס וקשוח, בסרטים כמו "נוסע עובר כי גשם" או "בשם החברים".

הצלחתו מוכיחה שקניי-המידה ליופי השתרש בתקופתנו. ואם לא די בברונסון כדי להוכיח זאת, הרי שהאיש היחיד המסוגל להתמודד עמו, בשבירת לב הנשים השנה, הוא עוד יפהפה אחד, אריק סטיוארט, אשר צריך להתחיל ולהיזהר בבחירת תפישתו, פן יתחיל לפהק בשיעמום, תוך חזרה אינסופית על אותן תנועות והבעות. הסרט הראוי לתואר "ביון השנה" הוא סרט המוצג עדיין על בדי הארץ: "צ'יי קובסקי" של קן ראפל. במאי זה, אשר ביים את העיבוד הקולנועי הנאמן ביותר לספר כלשהו, במשך השנה האחרונה ("נשים אוהבות"), התגלה ב"צ'יי קובסקי" כסתם סותר זריז, המשתמש ב-טכניקה הקולנועית כאילו היה מוכר עבדים המציע את סחורתו בחרושים.

כי "צ'ייקובסקי" הוא הדוגמה האידאלית לסרט שנוצר רק למען הסנסציה, סרט שיטחי, מלא מעמדים רעשניים, המניס תוך כדי הצעת הומוסקסואליות, נימפומניה, זנות, איננות, חולירע וטירוף דעת, בכפיפה אחת, למשך מיספר גדול ככל האפשר של צופים. אפילו אם נתעלם מכל הגניבות שגנב ראסל מעצמו ומאחרים בסרט זה ("אלוירה מאליין" או "מארי-סאר" בולטים במיוחד בנוכחותם) סרט זה הוא חרפה לכל מי שמתיימר להיות איש-קולנוע רציני.

סרט אחר שעורר "התפעלות" מסוג זה, היה "מיררה ברקנינגהם", אחת הרפקות היקרות של השנה, וללא ספק מן המדוברות ביותר. במיק סרנה, במאי אנלי שהיה בעבר זמר פופ, מבקר-קולנוע ושחקן, ניסה בסרט זה להראות כמה הוא יודע על קולנוע, כמה הוא פיקח וכמה הוא יכול לבלבל את צופיו.

לשם כך השתמש בהמוני קטעים מתוך סרטים ישנים, צילם סצנות שערכן ה-יחיד היה, כי מצאו חן בעיניו, ועשה שמות בספר וולגארי, אבל קולע בהחלט למטרה של ג'ורג' ויראד, אשר הוקיע בציניות רבה את בילבול המינים בו

להוכיח שבעצם כל מי שטרז'מוקרטי אינו אלא מסווה לטוטליטריות המסתתרת במעמקי המרתפים של המשטרה, שם כל אורה מתויק, במקומו וכל אחד יכול ליפול קרבן לשיונותיו של איש-משטרה. שלא לדבר על כך שהירארכיה חונקת ומדכאה לא פחות מאשר בדיקטטורה החמורה בי יותר. מה הפלא שהסרט מסתיים בציטטה של קאפקה?

ועוד בעיניי פשע, אבל בצורה המסוגנת ביותר: מצרפת יצא הסרט שהוא אולי המושלם ביותר מבחינה טכנית מכל שי

המישטרה האיומה

אחת התפניות המכריעות ביותר של השנה, היתה הכתרתה הסופית של המשטרה כנבל מושלם.

סרטים רבים, אשר הציגו את שומרי החוק כרוצחים ברשות, להבדיל מן העבריינים, הרוצחים בלא רשות, כאשר הרמסקנה המתבקשת מאליה היא כמובן, כי הראשונים מסוכנים הרבה יותר. זאת אפי שר היה לראות ב"יומנו של שומר" סרט צרפתי של איוו בואסה, אשר כלל

היפהפה התור

אליוט גולד, רחוק מלהיות אפולו, אבל מיסתבר שהוליווד אינה כפופה יותר לחוקי-ההובל של הכוכבים המסורתיים. ב"הופ עוברים דירה", מבנה גולד באמבטייה עם פאולה פרנטיס.

הוצג השנה, הכוונה ל"מעגל האדום", סרטו של בלוויל, המנסה להראות את חור סר הישע של האדם הכפוף לגורלו והחייב להישמע לו, אם רצונו בכך, אם לא. אם אפשר להתווכח על עקמם של הרעיונות שבסרט (היו שטענו כי המדובר ב-גירסה מודרנית של טרגדיה יוונית, אחרים אמרו שאין זה אלא פשעון משוכח) אין כל ספק שבלוויל הצליח ליצור שלמות קולנועית נדירה.

בין הסרטים המעניינים ביותר של השנה, אי-אפשר להתעלם מ"תשוקה" של ברגמן, פרק נוסף בחיטוטיו הקאריים של הבמאי השוודי שנשמה האנרי שית; ב"קס", סרט כמעט תעודי המדגים את האכזריות של אדם לרעהו, בהשרי וואה לאהבה שמשקיע נער צעיר בגידול גוזל-נצים; ב"סאטון", אחת הביגורפיות האינטליגנטיות ביותר שעשתה הוליווד אי-פעם; "הקין שחלק" אשר

כמה מקיטעי האלימות הפחות נעימים של השנה, "הייל בכחול" היה אמנם מזועזע מרבה יותר, אלא שזאת יודעת רק הצנזורה. בכל הסרטים על בעיות הנער ה-אמריקאי, ובצורה המסוגנת ביותר, ב"הקרינתו של אורה העומד מעד לכה חשד".

סרטו של אליו פטרי בא, למעשה, להוכיח כי המימסד, במיקרה זה המשטרה, מוכנה לפתות על הפשעים החמורים ביותר, כל עוד אפשר בדרך זו לשמור על יוקרתה בעיני הציבור. האזרה העומד מעל כל חשד הוא מפקד-משטרה מופרע, המרצע רצח, משאיר במקום את כל העקבות המובילים אליו, ומתגרה אחר-כך בחבריו למקצוע, שיפענחו את התעלומה.

אלה, לא רק שאינם עולים על העקבות, אלא מתעלמים מהם בכוונה תחילה אפילו כאשר העובדות מושכות הישר בפניהם. תוך כדי כך, מנצל פטרי את ההזדמנות

כביסה מלוכלכת בבית

בין כשלונות הסרט הישראלי הפליאה לעשות דווקא הקורפודוקציה "בלוזי פירד". וועדת עיוני הצביעה על כך שהכדורגל הישראלי יכול לספק חומר ל-חריסר פשעונים לפחות, ולאור מסקנותיה נראה סרטו של ריצ'ארד האריס עוד יותר חיזור ומשעמם מכפי שנראה במקור (אם זה בכלל ייתכן). ואם לפחות היתה בושה זו נשארת בבית, אפשר היה לכבש את הכביסה המלוכלכת במשפחה, מבלי שאיש יידע על כך. אבל הרעיון המשונה לשלוח סרט זה כנציג ישראל בברלין, הראה לעולם שישראל צועדת בראש במה שנוגע לצבא או מדע, אבל כשהמדובר בקולנוע, היא רצה עדיין אחרי הזנב.

לא היתה זאת הנקודה היחידה בה אפשר היה להתפאר השנה. כך, למשל, אחרי מאמצים ארוכים, נראה השנה הסרט על חיי בן-גוריון, אשר הצליח באורח מופלא להציג את הזקן כדמות משעממת ושיגורית לחלוטין. אפילו אויביו המושבעים ביותר של דוד בן-גוריון לא העזו אף פעם לתאר אותו בצורה כזאת.

תשל"א גם זכתה לראות כמה סרטים מיסחריים ישראלים, כמו "התרנגול" אשר המפיק את החיים טופלז נכמה חתיכות (פחות או יותר), "מלכת ה-כביש" שהפשיט את גילה אדמגור, או "השומר אולדאי", שלא השיש איש אלא סיפק כמה אפיוזות חמוצות מתוקות מחייו של שוטר שלומיאל.

ותשל"א זכתה גם לגילויים הסנסציוניים ביותר של הקולנוע הישראלי, סרטי העלילתה של המפיק מיכאל שווייך, "אריא" נח" ו"פישקה במילואים". המבקרים התחרו ביניהם בקטילת שני סרטים אלה, כשכל אחד מהם מנסה להמציא שמות תואר חדשים להגדרתם.

אלא שכל זה היה ללא הועיל. הקהל בכה עם אריאנה, והתגלגל מצחוק עם (המשך בעמוד 36)

לי. אני לא שותה אפילו משקה חריף, היא אומרת.

יחד עם זה, היא מוכנה לקרב. הרעיון קוסם לה מאוד. כן, היא חשבה כבר על כך שיתכן שלקוח ירצה ממנה מעל ומעבר ממה שמגיע לו. איך היא תגיב? היא לא יודעת. היא רק מקווה שהתייר יזכור שגם הוא חתום על התחייבות לא לעבור את הגבול עם הדיילות.

חנה אפרתי היא בת 21, סטודנטית לביוגרפיה, ובחולת לא מוטרדת מלהיראות כל פעם עם גבר אחר במועדון לילה. "כל מי שמכיר אותי ידע שזה בענייני עבודה", היא בטוחה. "איך שלא יהיה, הרעיון כולו נשמע מעניין."

הנקודה

העדינה

א' לכנסדר ביגלון (21), סטודנט שנה ג' משפטים בתל-אביב, הוא אחד הדיילים שנבחרו. אצל קלרה אין אפלייה: גם הוא חתם על טופס התחייבות, לפיו לא יקיים יחסים אינטימיים עם תיירות, במקרה שלו. "מיותר", מסביר אלכס ה-בלונדי והממושקף, "אני נשוי".

את שפיררה פרשקר (סטאטיסטיקה), חלונית שחרחרת, אין הנקודה העדינה מטרידה. "אני יודעת לסרב יפה, בהתאם לנסיבות, בלי לפגוע", היא מרגיעה.

גם בעלת העסק איננה מוטרדת מהנקודה העדינה. כאמרת מלידה, היא ר-אה לפנייה רק את היתרונות של הרעיון החדש, אינה מרשה לבעיות להפריע לה.

חוש האירוח המפותח שלה התגלה לראשונה לפני שנה וחצי, כשהיתה תלמידת שביעית עדיין. בתוכן תלמה ילין בתל-אביב, בדירה שמתחת לדירת הוריה נכנס לגור צעיר רווק, תייר שבא לחיות קצת בישראל, מבוגר ממנה בשמונה שנים. הוא היה בודד, ואני הייתי נכנסת אליו לארח לו חברה. ככה התאהבנו."

לא-

מוסרית

ב' חופשת הקיץ, בסוף השביעית, הם נסעו — כל אחד לחד — לאיטליה, נפגשו ברומא, טיילו באירופה, והתחתנו בדנמרק, לאחר שתרנו את הארץ במשך עשרה ימים. למה דווקא שם? כי פין (על שם הקלברי פין), בעלה, הוא יליד דנמרק. בארצו הוא סיים את לימודי מינהל העסקים באוניברסיטה. בארץ הוא עובד כטרקטוריסט. קלרה עצמה, ששמה לפני נישואיה היה סלעי, עלתה ארצה עם הוריה רק לפני שש שנים, מטרנסילבניה. השייכת כיום לרומניה, אך לפני מלחמת העולם היתה חלק מהונגריה. כפי שאפשר להיווכח מהמייבטא ההונגרי המילרעי של קלרה.

בגלל שהיתה אורחית זרה, היו להם בעיות להתחתן. "זה לקח לנו כמעט יום שלם עד שזכינו להיות בעל ואשה", מספרת קלרה. "פין כעס. אבל הרגעתי א-ר-תו. אמרתי לו שאם היינו מתחתנים ב-ארץ, זה היה לוקח לו עשר שנים להת-גייר."

הם התחילו לחזור לארץ — ביאכטה. "בעצם זאת היתה בסך-הכל סירת-מפרש, והמנוע היה יותר בשביל הרושם", נזכרת קלרה. "ברגע האחרון זה לא יצא לפועל, כי אני לא סובלת את הים."

כשהיא חוזרת לארץ, ולשמינת, היא הפ-כה לנושא הרבילות מספר 1 של הגימ-נסיה — חיה עם גבר, מי שמע דבר כזה! בין חבריה, היתה באי-המוסריות הפסיק-טית נימה של זוהר. אבל במשפחה, עשו הקרובים להוריה את המוות — מדוע קלרה לא מתחתנת עם הבחור? "ואמא המסכנה שלי היתה צריכה לשתוק ולסבול, כי לא הרשנו לה לגלות שאנחנו נשואים."

כך, כשסיימה את הבגרות, היתה קלרה כבר נשואה ותיקה. עתה, פתחה את העסק החדש שלה. אולם מאחר שזה אינו מס-פיק לבחורה כדי למלא את סדר יומה, היא גם מנגנת על כינור ופסנתר, משלימה מחזה בהונגריה שיוצג בקרוב, ומתחילה בחודש הקרוב ללמוד פילוסופיה ודראמה באוניברסיטה.

המעמד החדש "זרקע שחקים המעופפים

ל' בזבז אלפיים ל"י על טיסה בסופר-שבוע — זה כלום. אתה יודע כמה היינו מבזבזים בחוץ לארץ?"

איזי סקלייכהן עלה ארצה מצרפת רק לפני שנתיים. אולי משום כך מושגיו עדיין בלתי רגילים קצת לישראלי הממוצע, החר-לם להגיע, אישם בשיא הקריירה שלו, למשכורת חודשית של אלפיים ל"י. ואולי משום שאיזי סתם עשיר. כאשר הוא יורד, בשדה התעופה בהרצליה, ממכונת ה-פורשה היקרה שלו, מודל אחרון, שחצי תריסר כמותה אין למצוא בארץ, ונכנס לתוך המטוס הקטן, הוא נראה כדמות הקלאסית של הפלייבוי.

לא רק נראה. הוא בן למשפחה עתירת-הון, העוסקת בבנייה, שבנתה בין היתר את מלון נפטון באילת. כרגע, מקימה המש-פחה מפעל לפלסטיק, בחו"ל, היה איזי, כיום בן 22, נהג-מירוצים וצלם-עיתונות — בשביל הכסף. עכשיו, החליט להוסיף ל-תחביביו גם את הטיסה.

איזי יודע גם בדיוק איזה מטוס יקנה,

לא רק

בשביל שוויץ

ה' רובד השני מורכב מאנשי עסקים, משלבים טיסות-עסקים עם-בידור. גם

נער השעשועים איזי סקלייכהן, מגיע לשדה-התעופה בהרצליה במכונית ה"פורשה" שלו, היקרה יותר מכמה מהמטוסים בשדה. איזי, בן למשפחה עתירת-נכסים, מתכוון, לכשיוציא את ה-רשיון, להשתמש במטוסו לטיסות בילוי ועסקים גם יחד, בארץ ובחוץ-לארץ.

כשיקבל את רשיון הטיסה: קומודור דו-מונעי עם עשרה מקומות ישיבה, שמחירו 400 אלף ל"י. "אנחנו צריכים אותו גם לעסקים. אין חודש שאני לא טס לחו"ל בענייני עסקים. עם המטוס, זה יהיה זול יותר."

1500 ל"י

בשביל בילוי

א' יזי הוא אחד הנציגים הבולטים של בני המעמד החדש, שהרקיע שחקים לאחרונה בישראל — הטייסים הפרטיים. בעבר, נימנו בודדים על מעמד זה. ה-ת-נועה בשדה-התעופה בהרצליה היתה על טהרת מטוסי הריסוס. כיום, רוב התנועה האווירית בשדה היא של מטוסים פרטיים וחברות התעופה הפרטיות, המלמדות טיסה ומשכירות מטוסים לטיסות פרטיות.

המעמד החדש של המעופפים הישראליים מורכב משלושה רבדים: האחד, נערי-שעשועים ואנשי חברה, שאינם מסתפקים

הקברנים אברהם גולדשטיין וישראל אלון, מ-בעלי חברת "גד", טסים כבר 8 שנים.

המנתח ד"ר אורי קלעי, צוללן ותיק, שהצטרף לאח-רונה לחוג הגדל של טייסים פרטיים.

המנהלים הרצל זמיר (מי-מין) מנהל חברת יבוא, וואב זמיר (לא קרוב משפחה) מנהל סוכנות ביטוח, גם הם מצטר-פים החדשים למעמד הטייסים החדש.

שלא אוהב את החוויה הזאת, לא יבזבז עליה זמן."

הפרופסורית

המעופפת

א' חד האוהבים את החוויה הוא ד"ר אורי קלעי (33), מנתח בבית-חולים איכילוב בתל-אביב, שהתחיל בתחביב לפני שנה, צבר מאז 89 שעות טיסה, מהן 25 שעות הדרכה. וזאת, לאחר שהתפרסם ב-קריירה התת-מימית שלו, כאשר לפני

התעשיין אבני ישפה, מנהל חברת הביסקוויטים "פרומין" הוא אחד מוותיקי הטייסים הפרטיים בארץ, בעל מטוס פרטי משלו. המטוס, היכול להכיל שישה נוסעים, עלה בערך בסביבות 100 אלף לירות ישראליות

שלוש שנים וזכה להישג בלתי-רגיל: בעת צלילה בחוף טנטורה, גילה על קרקעית הים ספינה מימי נפוליון.

אוהבת אחרת היא פרופסור ציפורה אלי-תרמן (53), ראש התוג למדעי הסביבה באוניברסיטת ת"א. הגברת הלא-יצעירה הפתיעה את כולם, כשהצליחה להוציא את הרשיון הפרטי שלה בזמן-שיא, וכעבור חודשיים — גם רשיון מסחרי. הנותן לה רשות להטיס נוסעים. לאחרונה הוציאה רשיון שלישי — לטיסת-משכירים. המחיר הכולל לתענוג כזה — כ-25 אלף ל"י. אחד הטייסים הפרטיים הראשונים בארץ הוא אבנר ישפה (39), מנהל בית-החירוש

לגביהם, ההוצאה הכספית של כ-6,000 ל"י שכר-לימוד להוצאת רישיון, והסכומים שעולה שכירת או אחזקת מטוס, אינם נוגי-עים לכיסם. במרבית המקרים, גם מוכרים סכומים אלה כהוצאה על-ידי מסי-הכנסה.

הרובד השלישי הוא סתם משוגעים ל-דבר, לפעמים בעלי אמצעים, לפעמים דלי-אמצעים החוסכים פרוטה לפרוטה בשביל שיעור או שעת טיסה — בגלל אהבתם ל-טייס. לא צריך לחשוב שכולם טסים בשי-ביל שווייץ, אומר רפי צור, מדריך טייס בשחקן. נכון שהרבה חבריה באים רק כדי להוכיח שהם יכולים להגיע לשארם כל מטוס פרטי, והמטוס ימתין להם שם כ-השבת. אבל אפילו אלה אוהבים לטוס. מי

פישקה, ומה הפלא שמבקר אחד הציע לקולנוע מוגרבי להקנות עבור כרטיס אחד, זכות-כניסה גם לחוגרבי וגם לסטודיו, בו הוצג באותו זמן סרטו המלוטש והיומרני מאד של ויסקונטי "מוות בוונציה" ? "אולי כך", כתב אותו מבקר, זאב רב גוף, "יהיו גם כאלה שיציצו בוויסקונטי".

השחקנים והשחקניות

"מוות בוונציה", פרט לצילומיו עוצר ריגוש, תפאורותיו המדהימות והמוריקה של גוסטיב מאהלר, סיפק גם את הופעת המישחק המרשימה ביותר של הר שנה: דירק בוגארד, בדמותו של המלחין המודוק, המתאהב באידיאל היופי, על רקע עיר אכולת-חולירע. בוגארד, שהיה פעם גברר במצוחצח, אשר התחכם בחיכוכות בסרטים בריטיים בינוניים בהחלט, רולש לעצמו מעמד מכובד יותר ויותר, מאז הופעתו בי "משורר", דרך "הארורים", ועד ל-"מוות בוונציה". מה שהרשים במיוחד בסרט אחרון זה, הוא העובדה שדמותו של גוסטב פון אשנבאך מנוגדת למעשה לכל מה ששיחק בוגארד לפני כן, ואף על פי כן בנויה בדקדקות מופלאה, עד לפרטיה הקטנים ביותר, ההוצאה הסופית — תיאור התמוטטותו המוחלטת של אדם, דרך גסיסתו עד למותו — עשויה כמלא-כת מחשבת.

אולם לא רק בוגארד ראוי שיוכרוהו. איאפשר להתעלם מהופעתו המבריקה של דונאלד כאתרלנד, שחקן-מישנה ותק, בתפקיד הראשי ב-"מאש" (שהיה אולי ראוי להמשנה על סרטי השנה, אילו לא צייר בסגנונות רבה כליכך את הווי בית החולים הצבאי, עד שכמעט התחשק להציג טרף לצוות השוכב, למרות המלחמה ש-מסביב), או ב-"מפלט בלי", אשר זכה לתפקיד הראשי ב-"ג'ו", רק לאחר ששלושה שחקנים אחרים סירבו לקבלו, והפך את התפקיד לנצחון אישי גדול, או ג'ק ג'קולסון, עוד שחקן-מישנה ועל תקו רב, אשר עם "רסיסי חיים" היה לסמל המשכיל האמריקאי המתוסכל ולהתגלמות האופיינית של בן-התקופה שלנו, שלא לדבר על ג'אן-מריה וולונטה, איש התיאטרון שהסכים לגלם נבלים במערבונים ספאגטי תחת השם ג'ון וולס, כדי לאון את תקציבו, והפך במשך השנים לשחקן הקולנוע מיוסר 1 באיטליה, כפי שהוכח מעל לכל ספק בתפקידו של "אזי רח" או ב-"מעגל האדום".

גם בין השחקניות אין מחסור במצטיינות. קאנריס ברגן זכתה לתפקיד חייה ב-"חיל כחול", אני ג'ורארדו הכניסה נשמה אנושית לתיק המשפטי של קאנריס ברגן, אשר מציל את עקרת-הבית האמריקאית מטיורף דעת ב-"רוממה ה" אינטימי של אשה נשואה", וג'ני דה ג'קסון היתה לסנסציה של השנה בזכות כשרון והעזה גם יחד ב-"נשים אוהבות".

אלא שמכולן הפליאה לעשות קנדיה דקת-גוף, בעלת אישיות חזקה המפוצצת ממש את הבר. הכוונה לג'ניביב בוז'לד, השחקנית הצעירה שהופיעה בזמנו ב-"המלחמה בגמרה" של אלן רנה, והצלחה ב-"אן של אלק הימים" להעמיד בצל אפילו את כשרונותיו הראוותניים של ריצ'ארד בורמון. בין דמויות-המשנה, נחרתו בעיקר בי דמיון שחקנים כמו דונאלד פלזנס, מוכר הנשק ב-"חיל כחול", אן ווב ("נא להכיר את מר סקו") ומעל כולם ג'יג יאנג, מי שהיה פעם גבר יפהפה וריקני, והפך למנהל רצחני ואלים של תחרות הריקוד ב-"הם יורים בסמי" סימ".

ואשר לגשים, הדמות החדשה שסיכוייה רבים מכל כי שמה יישמע גם בעתיד היא סאלי קרמן, בעלת "השפתיים הלוח" "המשגעת את כל הגברים ב-"מאש". איחולים לשנה הבאה: בראש וראשון נה, שזוכה לסרטים טובים. שנית, שזוכה לחוות בהם בתיקולנוע, בהם התמונה אינה מתעוותת, הצליל אינו מוזיקלי, והדמויות אינם חורקים. שלישית, שהמשחק טהור, הנחלת בתיקולנוע, או אולי הקב"ה, יעזרו להשלים קצת סדר בכריו נות של הקהל, כך שאפשר יהיה לראות סרט ולשמוע אותו בעת ובעונה אחת. רביעית, שהצנזורה תצא סוף-סוף לפנסיה, היא ראוייה לכך מזמן.

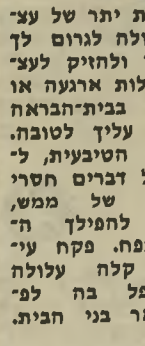
21 בפברואר
22 באוקטובר

לעקוב זה שבוע של שיחור מלחצים מעיי קים, בעיקר פיזיים. הלבטים אם להיענות או לסרב יפתרו אם תפגש בן מזל אריה בסוף השבוע. אל תסרב בן עקרב שזכה להצלחה בשבוע שעבר עלול למצוא עצמו מבודד. גלי יותר עור מה בעסקים ותצלחי להתגבר על כמה מיכשולים המטרידים את מנוחתך. בת עקרב הרבה להמר השבוע. הישמרי מבואדם חלוש בחליפה בחירה.

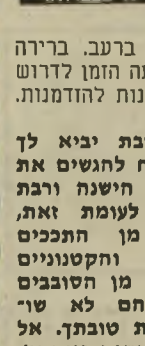
21 בנובמבר
22 בדצמבר

השבוע מסוכן מאוד לנבנות קשת: הן יכולות להסתבר בהרפתקאות העולות לגרום לסיבוים אישיים ובריאותיים, זמן רב לאחר שיתשכחנה את התקרית עצמה. מוטב, איפוא, לא להרבות בקשרים חזבי רתיים ולהגביל את ה"מגע עם אנשים חדשים בייחוד בסוף השבוע. בימים רביעי וחמישי לבשי אדום.

21 בדצמבר
19 בינואר

הצטרבות יתר של עצבים עלולה לגרום לך להתמרר ולחזק לעצמך גלולות ארגעה או מנוחה בבית-הבראה ישמיעו עליך טובות. נטייתך הטיבית, לימר על דברים חסרי סיכויים של ממש, עלולה להפילך ה"שבוע בפח. פקח עיי מחלה קלה עלולה לפקוד את ביתך. טפל בה לפי ניי שתדבק בה את שאר בני הבית.

20 בינואר
18 בפברואר

לא. עדיין אל תצאי לחופשה. זה לא בשביר לך, זה כרוך בסיכונים ואולי אף במחלות. אם יש לך בעיות כספיות, נסה לשלב עם נושך, ולסדר כל הניתן לסיך דור. אבל אל תסתכן בשיבות מסוככות בי יום ד' הבא, המסוכן מאוד מבחינה פינאנסיית ואל תוותר על פסיק, בענייני יוקרה או סמכות. אין זאת אומרת ש"תחיר רטן לעצמך ולמצב-הרוח שלך. פשוט — היה זהיר ונהג בחבונה.

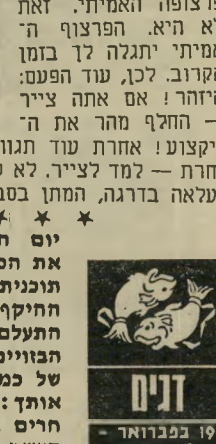
22 באוקטובר
22 בנובמבר

השבוע מסוכן מאוד לנבנות קשת: הן יכולות להסתבר בהרפתקאות העולות לגרום לסיבוים אישיים ובריאותיים, זמן רב לאחר שיתשכחנה את התקרית עצמה. מוטב, איפוא, לא להרבות בקשרים חזבי רתיים ולהגביל את ה"מגע עם אנשים חדשים בייחוד בסוף השבוע. בימים רביעי וחמישי לבשי אדום.

21 בינוי
20 במרץ

השבוע מסוכן מאוד לנבנות קשת: הן יכולות להסתבר בהרפתקאות העולות לגרום לסיבוים אישיים ובריאותיים, זמן רב לאחר שיתשכחנה את התקרית עצמה. מוטב, איפוא, לא להרבות בקשרים חזבי רתיים ולהגביל את ה"מגע עם אנשים חדשים בייחוד בסוף השבוע. בימים רביעי וחמישי לבשי אדום.

19 בפברואר
20 במרץ

21 במרץ
20 באפריל

בעייתך העיקרית ה"שבוע, חזיה איך לש"מור על שלוות נפשך, נוכח התקריות הפולייטיות האחרונות. לא יהיה זה עבורך השבוע הטוב ביותר. הרבה לך טוב ובמיוחד ענה על מכתבים. תוכנית אותה תיכננת לבצע מזמן — איך סיכוי שתתגשם. אך אל ייאוש, החיים לפניך. היזהר בנהיגה בשעות החשיכה. הדרכים מלאות מלכודות.

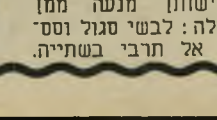
21 בינוי
20 במרץ

אל תחסיסי להגיך בתור קף את מה שיש אל ליכך לומר לו: בייחוד אם הוא ממשיך כמיני-הגו הנלוו. אל תהיי כלבתא — אבל אל תהיי גם קורבן-עולה לשיגעונותיו. עסק בלי-תיארגיל מושך את התי-עניינותך. לשווא. זה לא בשבילך, ואם תגע בו — תיכונה. ביום ה' גם לא כדאי לך לצאת או לקיים קשר טלפוני עם חו"ל. זהו יום להתבודדות ולהתבוננות עצמית. לבשי יוקי-בהיר ואל תהיי מגונדרת יתר על המידה. זה יקלכל לך.

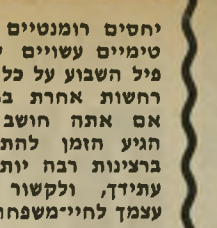

21 בינוי
21 באוגוסט

הזמר מאוד מלחיננס להתחייבויות כספיות. אל תיכנס לעיסקות חדשות בלי לבדוק או-תן היטב. עם זאת, הזמן מתאים לעריכת תוכניות כספיות ל"טווה ארוך. סמוך על עצתו ותבונתו של ידיך, בעיקר אם נולד במחצית הראשונה של חודש מרס. אתה עשוי לש"אוב סיפוק רב מאירוע חברתי.

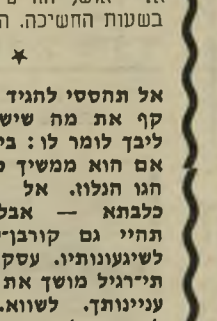

22 באוגוסט
22 בספטמבר

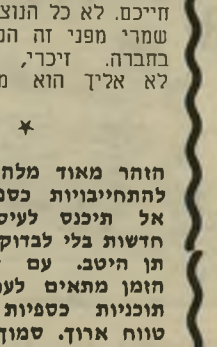
21 באפריל
20 במאי

השבוע מסוכן מאוד לנבנות קשת: הן יכולות להסתבר בהרפתקאות העולות לגרום לסיבוים אישיים ובריאותיים, זמן רב לאחר שיתשכחנה את התקרית עצמה. מוטב, איפוא, לא להרבות בקשרים חזבי רתיים ולהגביל את ה"מגע עם אנשים חדשים בייחוד בסוף השבוע. בימים רביעי וחמישי לבשי אדום.

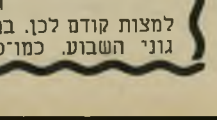
21 בינוי
20 במרץ

השבוע מסוכן מאוד לנבנות קשת: הן יכולות להסתבר בהרפתקאות העולות לגרום לסיבוים אישיים ובריאותיים, זמן רב לאחר שיתשכחנה את התקרית עצמה. מוטב, איפוא, לא להרבות בקשרים חזבי רתיים ולהגביל את ה"מגע עם אנשים חדשים בייחוד בסוף השבוע. בימים רביעי וחמישי לבשי אדום.

21 בינוי
20 ביולי

הזמר מאוד מלחיננס להתחייבויות כספיות. אל תיכנס לעיסקות חדשות בלי לבדוק או-תן היטב. עם זאת, הזמן מתאים לעריכת תוכניות כספיות ל"טווה ארוך. סמוך על עצתו ותבונתו של ידיך, בעיקר אם נולד במחצית הראשונה של חודש מרס. אתה עשוי לש"אוב סיפוק רב מאירוע חברתי.

22 באוגוסט
22 בספטמבר

שושנה אמרה שחנה אמרה שאת אמרת שכדאי לי לנסות את טמפוני טמפקס.

למה ?

כן, אני יודעת שהם לשימוש פנימי, אך מעולם לא חשבתי על הרעיון שהם "אינס-נראים". הי, זאת אומרת שאני יכולה ללבוש את כל בגדי ללא חשש. אפילו בגדים.

את אומרת שאני יכולה אפילו לשחות ממש ? ומה שאומרים שאסור להרטיב את השיער זה סתם מעשיה של סבתא, אה ?

רופא פיתח אותם ? ובכו. הוא ודאי בקיא בזה. ברצון רב אפטר מהתחבשושות העבות האלה. הפעם הבאה אנסה את טמפוני טמפקס.

אלף תודות, רותי, שסיפרת לי איך זה בדיוק.

פוחחו ע"י רופא עתה בשימוש מליוני נשים הגנה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בבתי מרקחת ובחמריקות מוכרות. הסניטריות בקבלת דוגמאות וחוסר הסברתי ישלחו 54 אנ' בבולי דואר אל היבואנים אינווסט-אימפקס בע"מ, תל-אביב, רחוב ירמיהו 38

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

דחל מדחלת על כל העולם

הבהבוק הלא־נכון בראש הלא־נכון

היתה זו שעת ערב שלווה של יום שלישי, בו נאמר, כזכור, פעמיים כי טוב, והאורחים השלווים בפאב של פרדריקה עסקו בתפיסת שלווה, תוך כדי לגימה שקטה ושיחה אינטלקטואלית, במידה זו או אחרת.

באחת הפינות ישבה חבורה שלווה, שכללה את נעמי אדווה, העיתונאית זיוה יריב, ידידה יורם שדה, וקבוצת אורחים נכבדים מחולל — ביניהם שני

אלה היו פני הדברים, כאשר בפניה אחת של הפאב הופרה השלווה בעקבות חיר לופי דברים, שהחלו בקול רם, התפתחו

הפסליוצרי-התכשיטים הנהדרים ולדארי, ביקש לשלם את החשבון בצ'ק. המלצר הסביר לו, שנהוג לשלם במזומן. ולדארי

ולדארי

אדווה

יהודים יקרים מהפרדציה הציונית של ארץ צוהר-הברית, קצין-משטרה בריטי גבוה מ-תקופת-המנדט, וכדומה.

החבורה היתה במצב-רוח מצויין — בייחוד נעמי, שנהנתה מבבוק פרטי של ויסקי J. and B. — הוויסקי החביב על גיימס-בונו, כזכור לכם — מתנתו הפרטית של סוכן J. and B. בישראל, שישב בחברתה.

לקול רעם. חיש מהר, הפך הפאב הג'י-נטלמני לסלון קאבוויי למהדרין. השמחה החלה כשאחד האורחים, הצייר

הסביר למלצר מה הוא חושב על הנוהג הזה. מילה רדפה מילה — ובלי להיכנס לפרטים, ובלי לפרט את הגירסות השור

אף אחד לא נשאר פה?

איזה גורל — אתה רוצה להיפרד מחברה בארץ — ומוצא אותה בניו-יורק. חיים קשים.

ולב שבור אחד הוא ליבו השבור של של איילי גורליצקי: הוא משאיר בארץ את אשתו לוריס, ואת ידידתו רותי לרמן.

גם הוא, כדסי, נוסע לניו-יורק לשחק בהצגתו של יונתן כרמון.

רפי, ידידתו של השחקן אברמ'לה מור, נוסעת לניו-יורק, כדי להופיע ב-הצגתו של יונתן כרמון לחיות עוד קצת. אברמ'לה — שסיפר לכל מידעיו שהוא נפרד מדסי — נוסע גם הוא לניו-יורק, כדי לחזות בהצגת הרוטשילדים, מאחר שהוא עומד להיות המחליף של שמואל דרנסקי בתפקיד רוטשילד, בהפקה הישראלי של ההצגה.

אלף נשים על גבר

התעשיין הידוע נסע לרגל עסקיו למזרח הרחוק. ומה עושים במזרח הרחוק? כמובן: הולכים לקבל עיסוי. כן, כך קוראים לוה שם.

הוא עבר טיפול שיגרתי של עיסויים וכדומה, והגיע למדור האחרון באפיסת כוחות. בשלב זה, היה בטוח, שאפילו חר פיע לנגד עיניו האשה הנחשקת ביותר עלי אדמות, לא יהיה מסוגל לנקות אצבע, "אבל, דיווח הוא לי השבוע, "פתאום נכנסת לחדר צעירה יפאנית יפה מאוד, ובידה ציגנת וקופסה, היא השכיבה אותי במיטה, כיסתה את גופי בפודרה, מתוך הציגנות — ואחר כך שילחה על גופי אולי 1000 פרפרים קטנים, שהיו בתוך הקופסה. הפרפרים התחילו למצוץ את ה-אבקה — ולי היתה הרגשה כאילו 1000 נשים מנשקות כל אבר בגופי.

"אז איך יכולתי שלא להיכנע?"

מור

חתונת שיפוז

ביום שישי שעבר נערכה בביתו, בקר מה-11 בניין-דירות יפואי, של חביב שמעוני (29), מנהל ירחון-הנשים, את, מסיבת-חתונתו.

בשטח הסתובבו, בין היתר, קארין דונסקי, שרית דמיר, ציונה טוכ-טרמן, בתיה דיסנצ'יק ובעלה, יהונתן גפן ואורי דן, על השולחן היתה עוגת-קרים ענקית, ועליה רשום באותיות מוקצפות: "8 שנים לנישואין". בקיצור — הכל נראה כמסיבה אידיאלית. ומה הסיפור שמאחורי המסיבה ה-אידיאלית?

הוא כזה: לפני שלוש שנים, נפרדו בני הזוג שמעוני, חורים לשני ילדים קטנים, ולפני שנתיים הם החלו בתהליך גירושי. שכן, ועכשיו, הם החליטו לקחת רברס.

הסיבה שהחזירה את הרוזנת

אמרתם לכם שזו רק שאלה של זמן. הבטחתם לכם שבסוף אדע את סיבת ש-בת המפתיעה לארץ של הרוזנת כריס'טינה פאולוצ'י.

ובכן, הסיבה היא בחור שאטני, נאה מאוד, העונה לשם אבי יודקובסקי. הוא סטודנט למשפטים, בנו של רופא, ושותף לדירת-הרווקים המהוללת של עמי זוסמן. הוא אמנם לא נתפרסם עד היום ככחור שמסתובב עם יפהפיות זוהרות, אבל כנראה עוד נותרו חברה בארץ העוסקים במלאכתם בצניעה, בהשקט ובביטחון, כמו שאומרים.

נות — המילים התפתחו למהלומות. המלצרים היכו את ולדארי, ולדארי היכה את המלצרים, שולחן התרומם ונחת, נשר בר לשניים על גב אלמוני — בקיצור, היה שמח.

כל המהומה הזאת התחילה מגיעה, לאט לאט, גם לתשומת ליבה של נעמי אדווה. בתחילה, היא השתדלה לא להתערב, משום שהיא אינה מאלה הנוהגים לדחוף את אפס לעסקיהם של אחרים. אולם, כאשר שני האורחים הנכבדים מהפרדציה תפסו רגליים וגמלטו בבהלה מהמקום — וכאשר יורם שדה חטף בעיטה טועה בבטן — וכאשר כיסא מרחף נחת בקירבה מדאיגה ליד ראשה שלה — החליטה נעמי שיש גבול גם לחופש איי-ההתערבות.

היא שלחה מבט בבבוק הוויסקי ש-בידה, ראתה שהוא כמעט ריק, הגיפה אותו במומחיות לעבר ראשו של מרכז ההתעניינות, ולדארי מידענו — והנחיתה אותו בעזו על — ראשו החף-מפשע של אחד המלצרים. פיספוס מדהים למדי אצל בעלת יד בטוחה כנעמי — אך שלושת רבעי בקבוק J. and B. מסוגלים לעשות שמות בכומר הקליעה של הבן-אדם.

גישתה הפסקנית, מכל מקום, חיסלה את התקרית. השקט חזר למעונו, ולדארי הלך הביתה, המלצר הלך לתפור את הראש ב-מגן-דוד ותורו לשרת את הלקוחות, תוך שהוא מבקש סליחה מנעמי על שנכנס לקור האש שלה, וזיוה ויורם התאוששו קצת, והסתלקו להגיש עזרה לפצוע של פיצוץ מיעדון-הלילה פיגאל, במרחק כשני ק"ל לומטר משם (ראה במדינה, הסלמה במל-חמת הכנופיות).

ורק ולדארי נשאר מופתע עדיין גם למחרת בבוקר. "זה מגוחך", אמר, כשהוא מתאושש משנת-הישרים שלו, ורוכס את מכנסיו ביד לא בטוחה עדיין. "להרביץ מכות בגלל 37 ל"י."

הגנרלית חטפה אגרוף מבנה

ביום הרביעי לפני שבועיים נערכה ב-אולם אוהל שם בתל-אביב הצגת-הבכורה של אמי הגנרלית בגרמנית. השחקנית הראשית, אנה לורה, ה-מגלמת בהצגה את תפקיד האמא, הופיעה על הבמה כשפניה מכוסות במשקפי שמש ענקיים.

את מי שהתעניין לסיבת המשקפיים, פטרנו בטענה שהשחקנית נפלה במדרגות. אבל הסיפור האמיתי היה שונה: הגנרלית, מסתבר, התקוטטה עם בנה הנם הם — שהוא גם בנה בהצגה. במהלך הריב המשפחתי, צווחה האם לבנה: "טוב שהתגרשתי מאביך — אחרת היו נולדים לי עוד אידוטים כמוך".

תגובת הבן: הוא היכה את אמו מכות רצח — גם בפרצוף.

וזה לא היה הסוף. ההמשך נערך על הבמה, במהלך ההצגה הקומית: בין רעמי הצחק של הקהל, המשיכו האם ובנה להטיח אחד בשני, בלחש, קללות עסיסיות במיטב המליצות של השפה הגרמנית.

וכמובן שפאולוצ'י ואבי אוהבים עד לב השמיים, ונראים פה ושם שלובי-זרוע, או במכונית הסטריומפ-ספורט של אבי, בקיצור, כמו כל זוג אוהבים צעירים.

כריסטינה

„פרומין“. הרבה לפני שהדבר הפך לאופי נה, כבר שוטט ישפה ברחבי הארץ, לרגל עסקים ובידור, במסווה הפרטי. בתחילה, היה זה פייר זרזוקי. כיום, יש לו מטוס גדול יותר, בן שישה מקומות, שעלה 98 אלף ל"י.

לדעתו של ישפה, התענוג אינו יקר כלל. „לא כל אחד צריך לרכוש מטוס גדול“, אומר הוא. „אפשר לקנות מטוס בפחות מ-40 אלף ל"י. זה בדיוק כמו מכונת נוספת למשפחה“. בסופי שבוע, טס אבי לשארם או לאילת. כאשר הוא פנוי יותר, לרדוס או לקפריסין. „זה יותר אצל זה גרר אותי בורונות פלדה. אינני יכול לתאר לעצמי שאפסיק לטוס אי פעם.“

אי אפשר להירפא

ה ובה טיסה אחר הוא הרצל זמיר, מנהל החברה המבאת מכונות טריומף ויגור לירשאל. כל אימת שאישהעסקים הצעיר (36), הנשוי פלוס שלושה, מוצא לו שעה פנויה — הוא קופץ לשדההתער פה בהרצליה, יוצא לשוטט שעה בשחר קים. „אני די טרי בשטח הזה“, אומר הוא. „אבל זה גרר אותי בורונות פלדה. אינני יכול לתאר לעצמי שאפסיק לטוס אי פעם.“

אברהם גולדשטיין, מהנדס-בניין ומבעלי חברת הבנייה גד, החל לטוס לפני שמונה שנים. מספר הוא:

„תמיד רציתי לטוס, רק שאף פעם לא מצאתי את הזמן — עד לפני שמונה שנים. אך היה זה רק תחילת הטיס הפרטי בי ארץ.“

„התחלתי עם בן-דודי ישראל אלון, לל- מוד טייס. תוך שנה השגנו רשיון. לאחר מכן עשיתי רשיון רדיו, שזה שלב גבוה יותר.“

לדעת גולדשטיין (47), נשוי ואב לשלו- שה ילדים, הטיסה איננה תחביב יקר: „אדם שמעשן שתי קופסאות סיגריות ל- יום, שמחירן ארבע לירות, מבזבז במשך חודש כ-120 לירות“. הוא מחשב „עם הסכום הזה אפשר כבר לטוס ששתיים. ושעתיים בטיס זה הרבה זמן. ההוצאה היא בהחלט סבירה.“

„אבל — כדי לטוס צריך להיות משור גע לדבר, ואני — משוגע לדבר הזה. אני טס לרוב בשעות הבוקר המוקדמות. אני לא נוהג לטוס על חשבון העבודה, מלבד בזמן שהיינו בונים בבאר-שבע, יור- שלים ותל-אביב בבתי-אחת. אז, עלי-מנת להיות באותו יום בכל המקומות, היינו טסים.“

גולדשטיין טס כשלוש פעמים בחודש. „פשוט אין לי יותר זמן להקדיש לזה“. בדרך כלל הוא טס בארץ — לשארם, מחניים, אילת. לא מזמן טס לקפריסין. „טסנו ארבעה — בני, חברי, בנו ואני. טיסה מעבר לים היא כיף בלתי רגיל.“

מחלה

הגורמת לכושר

מ שרדו של ישראל אלון (48) סמוך לזה של גולדשטיין, מספר אלון, שי הוא כבר סבא לנכדה ונכד:

„מילדות הטסתי דאונים. במלחמת הער- למ השניה שרתתי בצבא הבריטי, אך הם לא קיבלו פלסטינאים לטיס. לפני שמר נה שנים שכנעתי את אברהם שיצטרף אלי לקורס טיס והתחלנו לטוס. אני נהנה מזה במיוחד לאחרונה — כשאני יכול לטוס יחד עם הבעל של בתי, שהוא טייס מקצועי.“

„כמה שאני טס — לא מספיק לי. אני טס בשבתות, ובכל רגע פנוי. חבל רק שאין לי הרבה רגעים כאלה. זאת פשוט מחלה. גורמים בה, משתדלים לשלב אר תה עם העסקים, אך לא תמיד זה חוסך זמן. לפעמים זה גורם אפילו לבזבז זמן.“

„לעומת זאת, יש בטיס יתרון אחר. בגלל הבדיקות הרפואיות שעוברים, צריך לשמור כל הזמן על הכושר. וזה מצויין.“

ליד הירקון בתל-אביב מוקנ

גן-עדן של משחקים לילדי

ג'ונגל של עמודי טלפון

כולם מעמודי טלפון ישנים. עוד בטרם הושלם גן השעשועים המהפכני המוקם ליד הירקון, הוא כבר מושך ילדים רבים, חניכי תנועות-הנוער, כבר עורכים במקום זה את פעולותיהם.

ראים את עצמם הילדים בכל הגי- המשונים, הבנויים לים, המשחקים ומשתוללים בין מיתקני השח

טרזנים ורובינזונים

זה משהו שונה לחלוטין מגני השעשור עים המקובלים של נדנדות, קרוסלות ר ארגוני חול. כאן זה מקום בו יכול ילד למצוא את טרזן, אמיל ובלשיו ואת הר קפטן ג'ים. כל הציוד הדרוש לכך נמצא במקום. צריך רק לטפס, לזנק ממפלס אחד למשנה, להסתובב בתוך ספירלה של עצים, והילד כבר רואה את עצמו כתועה במבוך של ג'ונגל חסר מוצא, או מחפש אחר מטמון נעלם. אין כאן אמצעים כפרי יים, הכל פתוח להתרחשויות. נדנדה בגן ציבורי היא, עם כל הרצון הטוב, היא רק נדנדה. אבל המערכת המסובכת של עמודי הטלפון היא גן עדן לילדים, המזמין אר- תם להפתחות דמיוניות.

ע ל גדת הירקון, כמאתיים מטר לפ- ני גשר הירקון הישן, בסבך תורשת האורנים, הולכים ונשתלים בימים אלה כמה מאות עמודי טלפון ישנים. כאשר תסתיים מלאכת השתילה יתנוסס כאן פסל אמנותי מורכב, עשוי כולו מעמודי טל- פון. היעוד שלו לא יהיה אסתטי בלבד. יהיה זה ללא ספק מגיש השעשועים ה- מלהיב, המסעיר והמרתק ביותר שבונה אי-פעם עבור ילדים בישראל.

יהיה זה קומפלקס של מיבנים, הנראים במבט ראשון כמו מסלול מיכשולים צבאי, עשויים כולם מעמודי טלפון ישנים ש- יצאו מכלל שימוש. כבר עתה, כשהפוך ייקט טרם הגיע לסיומו, הפך המקום ל- אטרקציה מופלאה לילדים שהצליחו ל- גלות את המתרחש מבלי שסיבירו להם כלל למה נועדו המיבנים, כבר משתמשים צהם הזאטוטים, כשהם קולעים בדיוק ל- רעיונותיו וכוחותיו של יוזם המפעל, ה- אדריכל גדעון שריג.

אומר שריג, שהשתלם באדריכלות גוף וגנים בארצות-הברית: „הרעיון כולו מבוסס על מיבנים אמורפיים, חסרי מטרה מודגשת, פתוחים לדמיון. במילים אחרות: מבנה הנראה במבט ראשון כלבירינט, הופך לדבר מה שונה לחלוטין כשמת- חילים הילדים לספל בו. גועי העץ ה- מסוקסים, הבולטים לכל עבר, מכניסים את הילדים לעולם של דמיון מוחלט.“

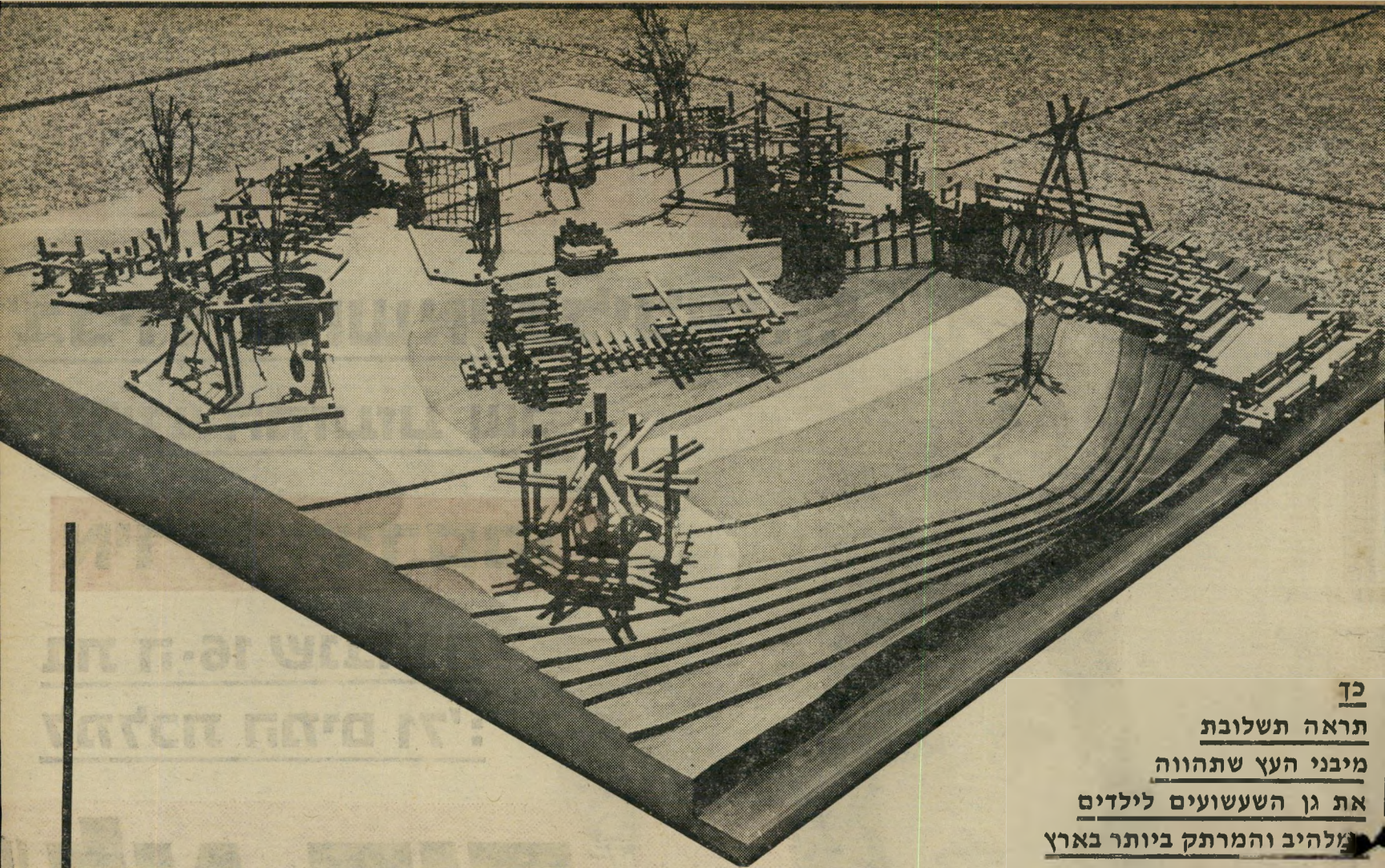
המתכנן

זהו האדריכל גדעון שריג שתיכנן את גן הטלפונים. גן דומה שבנה שריג בעיר מילוקי בארצות-הברית, זיכה אותו בפרס ובשבחים כמיתקן אמנותי בעל ערך רב.

רשתות נחתים

וארובות אוניות

א כיומולידו של ג'העדרן הזה הוא גדעון שריג, בוגר בית-הספר ה- חקלאי כדורי, שהיה חבר קיבוץ משגב- עם, שם עבד בכרם ונוסע. כשהיה בן 27 יצא לארצות-הברית, שם למד אדריכלות גנים. לפני שנה חזר לארץ ומשמש כ-

כך תראה תשלובת מיבני העץ שתהווה את גן השעשועים לילדים מלהיב והמרתק ביותר בארץ

שבכל נסיונותיו הקודמים לעניין עיריות ומועצות מקומיות בבניית פרויקטים כאלה, התנפצו מאמציו אל חומת הבירוקרטיה והבעיות התקציביות.

בשעתו הציע שריג לעיריית ירושלים לקבל לטיפולו את שכונת מוצררה, חממת הפנתרים, קיווה כי במקום זה יוכל ליישם את כל אשר למד. עיריית ירושלים לא יכלה לשאת בנטל תקציב הקמת הגן, למרות שגן כזה, ששריג התכוון להקימו מגרונאות, היה עולה פחות מכל גן-שעשועים שיגרתי אחר בעיר.

לדעת שריג מסמל הגן שלו ושיטת בנייתו את העידן החדש בארכיטקטורה החברתית. לא עוד מיבנים הכפויים על אנשים, אלא מצב בו יש לתושבים מה לומר לגבי מקום מגוריהם והסביבה בכל הנוגע לצורה, נוחיות ופונקציונאליות.

מותר לדרוך על הכל

במקום הגן הפאסטורלי השמרני, ה' מטופח למופת והמונע פעילות צריכים לבוא פארקים לפריקת פעילות ומרץ. הגן החדש, ששריג הוא נביאו הראשון כאן, אינו פאסיבי ביופיו. אין בו שלטים בנוסח "אסון לדרוך על הדשא". מותר שם לדרוך ולטפס על הכל. מותר אפילו להביא מהי בית סולמות וחבלים ולמצוא למיבנים שימושים חדשים. אין גם חשש מפגיעות כיון שמתחת לעמודי הטלפון הגבוהים, עליהם יתרוצצו ילדים, יפוזרו שכבות חוליים עבות, שימנעו זעזוע וחבטות ב' מקרה של נפילה. זהו, לדעת שריג, הפתרון האידיאלי לילדי הערים הנחנקים בין גושי בטון ומוציאים את מרצם ברבות ה' שנים בחדאקת והפגנות מחאה.

יתכן שאחרי שיראו את גן-העדן שה' קים שריג על גדת הירקון, ירוצו אחריו גם ראשי ערים אחרות בישראל. בינתיים נחרד שריג כשהוא רואה את התוכניות לבניית גוש הבטון הענקי בלב תל-אביב, שיקרה בשם דיזינגוף סנטר. "צריך לחשוב היטב", הוא אומר, "לפני שזה ייהפך לכליבו ענק. יש ליצור במקום כזה הרבה נקודות של פורקן ופעילות למבוגרים וילדים, לפני שיהיה מאוחר מדי."

המים והופך שם למזח דייגים. שריג קובע בהפתעה כי עיריית תל-אביב היתה פתוחה לרעיונותיו המהפכניים בתחום זה. זה בא לו כהפתעה מפני

שעתו חשש מקרבתו של הגן לירקון. אבל שריג עמד על כך שינתן לו לנצל איזור משחק טבעי זה. הוא הקים מיבנה משחק דמוי פירמידה המשתפע עד לגובה פני

מרצה לעיצוב ופיסול בבית-הספר בצלאל בירושלים. יש לו כבר עבר עשיר בבניית גני שעשועים לילדים. בארצות-הברית הספיק להקים מגרשי משחקים כאלה ש' נבנו מעצים שנפלטו מהים, מרשות נח' תים, מארובות אניות ישנות, מצמיגים ישנים, חבלים, חומרי בנין משומשים, תר' פים של כבלי טלפון וגרונאות אחרות למיניהן.

את הגנים נהג לבנות בכוח עבודה מקומי, כשהוא משתמש בנערי השכונות, בהן נבנו המגרשים, ככנאים. רעיון זה, של שימוש בעודפי המרץ החבויים של נוער השוליים והטייתם לאפיק של אנרגיה יוצרת, הוכיח את עצמו.

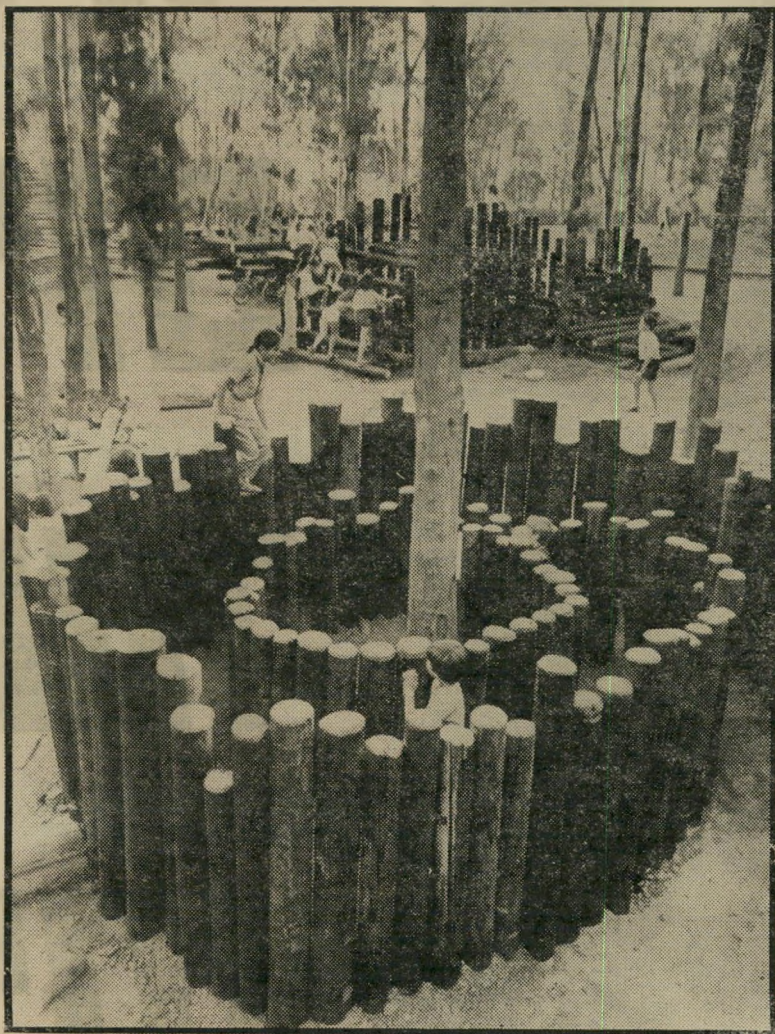
הנערים נהגו לקבל את תוכניות הע' בודה והפכו בוסים למקום. בתום עבודתם היו זוכים אף לשכר סמלי. בדרך זו הפכו מאוחר יותר לשומרינו של הגן ומגיניו ה' נלהבים ביותר מול כל נסיון של פגיעה והרס. בתל-אביב עוסקים בבניית הגן שלושה מהסטודנטים הצעירים של שריג ובצלאל, לגי פרס, יליד דרום-אפריקה, מטפח כי תחילה רצה שריג לבנות את ג'ונגל הטלפונים הזה בשכונת התקווה. אבל לשם כבר תוכננו גן מסוג אחר. ה' עיריה היא שהציעה לשריג ליישם את ה'ציונו על גדת הירקון.

גן בחממת הפנתרים

אורן יבנן, אף הוא סטודנט בצלאל, מגייס מדי פעם תיירים צעירים, מ' אכסניית נוער סמוכה, כדי לסייע בבניה. צריך לעמוד מקרוב על יופיים של המית' קנים ודרך הקמתם המושלמת, כדי להע' ריך את גודל ההישג.

יתרונן הגדול של גן שעשועים כזה הוא בכך, שאינו מושך ילדים בגיל מסויים בלבד. הוא טוב לחינוכות בני שנתיים ולנערים בני 16 באותה מידה. עם גידולו יכול כל ילד למצוא באותו גן אפשרויות חדשות ודרכי משחק חדשות אותן לא ראה קודם.

בגן המוקם ליד הירקון יש אזורים פעילות לפעוטות, לגילאי הגן ול' ילדי בית-הספר. אנשי העיריה הביעו ב'

לבירית ספיראלי
זהו אחד המיתקנים בגן המשחקים של שריג שכבר הושלם. הוא עשוי כולו מעמודי טלפון שנבנו בצורת ספיראלה. ילדים בכל הגילים כבר משלבים את דמיונם במשחק במיתקן.

העולם הזה

"בכיתי בחשאי בלילות..."

הווידוי המזעזע של

אירים דוידסקו

בת ה-16 שנבחרה

למלכת המיס 71':

"לא היה

לי יום

מאושר

בחיים!"